ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley - Zakon dzungle.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - Zakon ...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

James Hadley Chase

Zákon džungle

Kapitola I

Táhli se z autobusu jako sirup z láhve: bylo jich dvacet a většinu tvořily tlusté ženy středního věku, bylo mezi nimi přimícháno i pár postarších mužů. Semknuti ve skupince zírali s úžasem na Dóm, který se před nimi tyčil se svými sto pětatřiceti věžičkami a dvěma tisíci dvěma sty čtyřiceti pěti sochami. V obličejích neměli o nic inteligentnější výraz než stádo ovcí.

Na první pohled se poznalo, kdo v tom houfu jsou Britové a kdo Američané. Britští turisté se tvářili arogantně, protože něco stejně tak starého mají ve své velké zemi i oni, zatímco Američani si před něčím takovým, jako je Dóm, doslova sedli na zadek a začali bez studu o překot vytahovat fotoaparáty.

"Tohle je moje skupina, mí Getsemanští," procedil Umberto skrz zuby. "Jako stádo! Vsadím se, že než si svoje zadnice zase narvou zpátky do autobusu, nebudou mít v palicích z toho, co jim řeknu, ani slovo. Zítra si ani nevzpomenou, jak Dóm vypadal."

"Cejtim s tebou," řekl jsem. "Člověk takových kvalit jako ty by se s takovejma neměl zahazovat. Abych ti dokázal, jaký jsem přítel, vemu to za tebe, co říkáš?"

"Ty?" řekl Umberto pohrdlivě. "Co ty můžeš o Dómu vědět? Jestli mi chceš prokázat službu, tak si dej odchod. Mně se zavděčíš jedině, když si zlomíš nohu."

Upravil si svoji čapku, na které měl nápis: Průvodce s licencí, narovnal si ošuntělou kravatu, nasadil ve svém protáhlém obličeji falešný úsměv a vykročil ke skupině turistů, zakrývaje si levou rukou mastnou skvrnu na saku. Na parkoviště dorazil další autobus a z jeho útrob se vyvalila další várka turistů.

"A tohle jsou moji lidi," prohlásil Filippo, típl cigaretu a nedopalek pečlivě uložil do svého klobouku. Zazubil se na mě. "Jaká sebranka zrůd bez mozku! A já je budu příští půl hodinu zásobovat nudnými kecy! A jestliže si Umberto nepospíší, budu muset ještě překřikovat to jeho chraplavý žvástání."

Chytl jsem ho za ruku.

"Počkej. Nevypadáš dneska po ránu dobře. Ty a já, Filippo, jsme byli vždycky dobrými přáteli. Proč nezůstaneš ve stínu a nesvěříš tyhle debily mně, provedu je po Dómu za tebe. Rád tě za pět stovek lir zaskočím a všechno dýško, který dostanu, ti samozřejmě dám."

"Hni se mi z cesty, ty pijavko," odstrčil mě Filippo a vykročil k davu. "Zavděčíš se mi jedině, když si necháš podříznout krk. Díra do krku by tě jistě z tvý závisti vyléčila."

"Proč myslíš, že ti závidím?" zeptal jsem se nabručeně. "Jen se podívej na sebe. Košili máš špinavou a kabát vorvanej. Vypadáš jak pobuda. Copak si fakt myslíš, že by ti někdo moh závidět?"

"Je lepší mít špinavou košili nežli žádnou," odpověděl Filippo s úsměvem, "a určitě je slušnější mít ňákou tu díru v kabátě nežli v kalhotách. Podívej se nejdřív na sebe, než začneš kritizovat druhý."

Pozoroval jsem ho, jak se ujímá své skupiny, a potom jsem se potají podíval na svoje manžety. Byly čisté, ale trochu roztřepené. Víc než šaty mi dělaly starosti boty. Dnes ráno jsem si udělal z kusu lepenky, kterou jsem odcizil bytné, nové podrážky. Je mi však jasné, že první deštivý den mě vyžene z ulice a po mém skromném příjmu bude veta. Jestli si nebudu moct boty zase vypůjčit, nebude dlouho trvat a budu si muset koupit nové.

Kdybych byl Italem, a ne Američanem, nedělalo by mi potíže stát se oficiálním průvodcem. Ale to, abych získal nezbytné povolení, mi znesnadňuje, že jsem Američan.

Rozdíl mezi oficiálním průvodcem a neoficiálním není zanedbatelný. Systém funguje takhle: turistické kanceláře mají svého průvodce, který turisty doprovází. Jeho prací je zavézt je do nejrůznějších měst, postarat se o jejich

ubytování v hotelu, o jídlo a být všeobecně po ruce, ale nikdo po něm nechce, aby znal všechny historické podrobnosti týkající se nejrůznějších kostelů a dalších památek. Musí zajistit, aby je v každém městě u autobusu čekal oficiální průvodce a o jeho skupinu se postaral. Za jeho práci mu zaplatí a domluví se s ním, že bude čekat u dalšího autobusu, který přijede o týden později. Takovým způsobem získá oficiální průvodce pravidelnou práci a může počítat s pravidelným příjmem.

Neoficiální průvodce, jako jsem já, se musí spokojit s návštěvníky, kteří cestují sami, kteří obvykle mají díky nejrůznějším omezením málo peněz, a většinou v takovém případě je musí i trochu zmáčknout, aby si průvodce vůbec najali. Navíc takový průvodce nesmí nosit pásek na rukávě ani průvodcovskou čapku, a proto, když svoje služby nabízí, hledí na něj každý s podezřením.

Ale být průvodcem, dokonce i tím neoficiálním, je výhodný způsob, jak si vydělat na živobytí, a v mém případě ten jediný způsob, protože žiji v Miláně bez policejního povolení.

Dnešní dopoledne mi však až doposud nepřálo. Už dvě hodiny jsem vyhlížel svého zákazníka a pořád nic. Pomalu jsem si začínal dělat starosti, že za půl hodiny přijde doba, kdy obvykle obědvám, a nemám ještě žádné peníze. Měl jsme hlad a začínal jsem už uvažovat, že budu muset vyhledat Torrchiho, který je jedním z nejlepších kapsářů, kteří se na Dómu přiživují, a vypůjčím si od něho sto lir dřív, než odejde domů na oběd. Na malou půjčku od Torrchiho jsem se mohl spolehnout kdykoliv, ale v té době jsem mu už dlužil dvě stě lir, a tak se mi nechtělo zase si od něho půjčovat.

Zrovna jsem se rozhodoval, zda se obejít bez oběda nebo začít pátrat po Torrchim, když se v horkém slunci náhle objevila dívka a s ladnou elegancí se blížila ke mně.

Mohlo jí být ke třicítce, měla pěknou postavu, měla na sobě skládanou sukni ze světle žlutohnědého plátna a smaragdově zelenou hedvábnou blůzku s výstřihem. Krátké vlnité vlasy barvy zašlé mědi jí poletovaly kolem obličeje, ve kterém dominovaly velké daleko od sebe posazené oči a ústa lesknoucí se ostrou šarlatovou barvou.

Nebyla zrovna krásná, tak jak si krásu běžně představujeme, ale přitahovala pozornost silou, jakou dokáže upoutat osamělý neon zářící na neosvětlené ulici.

Zastavila se několik kroků ode mě a otevřela kabelku. Vytáhla Modrého průvodce po Itálii a se soustředěným výrazem v něm začala listovat.

Již se k ní blížili dva další neoficiální průvodci, když se mi podařilo odtrhnout oči od jejích dlouhých štíhlých nohou v jemných hedvábných punčochách a pustit se do akce.

Dvěma dlouhými kroky jsem přistoupil k ní. Druzí dva průvodci na mě vrhli zlostný pohled, něco zamumlali a odešli svou cestou.

"Promiňte, siňoro," řekl jsem a uklonil se. "Možná byste vzala za vděk průvodcem? Je mnoho zajímavých věcí, o kterých není v Modrém průvodci ani zmínka a já bych vám je rád ukázal."

Zvedla ke mně svoji tvář a naše oči se setkaly. Měla pohled, který mnou projel jako blesk, a potom jsem si všiml, že pod smaragdově zelenou blůzkou skrývá tvary, které by muže dohnaly k šílenství.

Nyní se usmála. Měla velké rovné zuby, bílé jako dužina pomeranče, její oči měly barvu fialek a řasy měla dlouhé a černé.

"Jakou máte kvalifikaci, že se odvažujete soupeřit s Modrým průvodcem_" zeptala se.

"Jsem specialistou na gotickou architekturu a odborníkem na italské katedrály, siňoro," řekl jsem jí. "Za poslední rok jsem provedl tisíc sto dvacet tři návštěvníky Dómu a nikdo si na mě nestěžoval."

Zavřela knihu.

"Proboha, tolik? Jste oficiálním průvodcem?"

"Musela byste nějakého vidět, abyste byla ráda, že já jím nejsem. Jeden zrovna stojí támhle ve dveřích - ten muž s modrými žilkami na nose a krásnými porcelánovými zuby."

Pohlédla na Giuseppa, jednoho z mých nejlepších přátel, přestože není olejomalbou a každý večer se opíjí, a zahihňala se.

"Už chápu, co máte na mysli." Dotkla se vln vzadu na krku. "Ano, máte pravdu, asi by mě nepřitahovalo najmout si za průvodce zrovna jeho. Ale možná, že vy jste příliš drahý?"

"Jsem ten nejlepší a zároveň ten nejlevnější průvodce v Milánu, siňoro."

Pozvedla bradu.

"Dám vám tisíc lir, nic víc."

"Za tisíc lir, siňoro, vám také ukážu da Vinciho Poslední večeři," která se nachází v Cenacolo Vinciano, odtud se tam dá dojet taxíkem a já za něj zaplatím."

"Už jsem ten obraz viděla," odvětila. "Jste Američan?"

"Dejme tomu, že jsme krajané?"

Změřila si mě.

"Myslela jsem, že moje italština je bezvadná."

"To je, ale váš vzhled vás prozradil."

Zasmála se.

"Skutečně? No dobrá, staňte se mým průvodcem. Půjdeme do katedrály?"

"Rád, siňoro."

Vešli jsme bok po boku do přítmí Dómu, kde se ozývala Umbertova přednáška, provázená máváním rukou v zoufalém pokusu udržet pozornost jeho skupiny turistů.

Když si všiml, že mám vedle sebe děvče, jeho automatický proud slov začal zadrhávat a musel se poškrábat na čele, aby si připomněl, co vlastně říká.

"Dnes je v Dómu obzvlášť nabito," řekl jsem a vedl děvče kolem Filippa a jeho bandy čumilů. Filippo vrhl na děvče

hladový pohled a potom se na mě nevraživě podíval. "Navrhuji, abychom se šli podívat na tělo San Carla Borromea, milánského arcibiskupa, který zemřel roku 1586 a na kterého až do loňského roku byl docela pěkný pohled. Nyní mu bohužel začalo maso odpadávat od lebky a už není tím fešákem, jakým býval. Ale je přinejmenším zajímavé vidět ho na stejném místě, kam byl uložen k odpočinku před více než třemi sty šedesáti lety. Než si ho prohlédneme, uvidíte, že nahoře zatím davy prořídnou."

"Nevěděla jsem, že je pohřbený tady. Často jsem se dívala na jeho obrovskou sochu, která se tyčí nad Lago Maggiore. Proč ho udělali tak obrovského?"

"Jeho přátelé se báli, že se na něj zapomene. Mysleli si, že socha vysoká sedmdesát pět stop se vryje do paměti lidí. Vy tedy znáte Lago Maggiore, siňoro?"

"Mám tam vilu."

"To je nádherné místo. Máte velké štěstí."

Zastavili jsme se pod schodištěm vedoucím do podzemní kaple, kde ležel arcibiskup.

"Smím se vás na něco zeptat, abych zabránil rozpakům?" zeptal jsem se.

Podívala se na mě. Byli jsem sami v přítmí, blízko u sebe, a já se musel vší silou ovládat, abych ji nechytil do náručí. Ta touha mě překvapila a byla mi na obtíž, protože obvykle bývám o samotě se ženami v pohodě.

"O co jde?"

"Bratr, který vám bude ukazovat místo odpočinku arcibiskupa, bude za svoji službu očekávat nějakou maličkost. Bohužel jsem zrovna bez peněz. Byl bych vám vděčný, kdybyste mu dala sto lir. Až budeme venku, odečtu to od svého honoráře."

"Chcete říct, že nemáte vůbec žádné peníze?"

"Jde jen o dočasnou indispozici."

Otevřela kabelku a podala mi dvě stovky.

"Jako průvodce si asi moc nevyděláte," řekla a usmála se na mě.

"Prosím o prominutí..."

Vyskočil jsem a popadl Torrchiho za rukáv, jak se snažil proklouznout kolem mě. Přivedl jsem ho k dívce.

"Dovolte, siňoro, abych vás představil siňoru Torrchimu, nejvěhlasnějšímu kapsáři pracujícímu v Dómu. Torrchi, buď tak laskav a vrať siňoře ty věci, které jsi jí právě ukradl."

Torrchi, obtloustlý mužíček s kulatým rozzářeným obličejem, se na mě široce usmíval a začal si prohledávat kapsy.

"To jen, abych nevyšel z praxe, o nic víc nešlo, siňoře Davide," ujistil mě a podával dívce diamantovou sponu, náramkové hodinky, pouzdro na cigarety a krajkový kapesníček, který měla zastrčený do kapsy své blůzky. "Víte, že vaše zákazníky nikdy neobtěžuju. Všechno jsem chtěl samozřejmě vrátit."

"Kliď se odtud, ty ničemo zlodějská!" okřikl jsem ho. "Jestli to na mě budeš ještě někdy zkoušet, roztrhnu tě jako hada, to si piš!"

"Takový jazyk v Dómu" pohoršoval se Torrchi upřímně šokovaný. "Nezapomínejte, že jste v domě Páně."

Pozvedl jsem hrozivě pěst a Torrchi se spěšně ztratil ve tmě.

"Moc mě to mrzí," omlouval jsem se dívce.

Dávala si věci zpátky do kabelky.

"Ten je šikovný. Jak to mohl proboha dokázat?"

Zasmál jsem se.

"To pro něj byla hračka. Jeho největším činem bylo sebrat jedné mladé ženě, kterou potkal na ulici, podvazkový pás. Všimla si toho, až když jí spadly punčochy. Pás mu do dneška visí nad postelí jako trofej."

"Proboha!"

"Torrchi je mistr své profese, ale není jediný. Dóm je plný zkušených kapsářů. Naštěstí většinu z nich znám, tak obvykle nechávají moje zákazníky na pokoji. Obávám se ale, že ta diamantová spona byla příliš lákavá."

"Neměla jsem si ji brát." Vrhla pohled plný pochyb na spoře osvětlené schody. "Můžu se vás chytnout? Ty schody vypadají dost nebezpečně."

"Zrovna jsme vám to chtěl navrhnout."

Když jsme začali sestupovat dolů, opřela se lehce o moji paži. Asi v polovině schodiště špatně našlápla. Kdybych ji nepřidržel, spadla by. Přitiskl jsem ji k sobě, abych jí poskytl oporu.

"Jsou to ale hrozné schody," řekla udýchaně.

"To je fakt. Ty schody vážně nejsou bezpečné."

Ucítil jsem její ňadro proti své paži. Podíval jsem se na ni. Měla obličej jen kousek ode mne. V ponurém osvětlení jí oči svítily jako kočce.

Maličko jsem se sehnul a políbil ji na ústa. Cítil jsem, jak se ke mně bezděčně přitiskla. Chvíli jsme zůstali bez hnutí, potom, aniž by přešlápla, odtáhla se ode mě.

"Tohle dělat nesmíme," řekla a podívala se na mě.

"Ne," souhlasil jsem a rukou jí objel rozkošný zadeček a pevně jsem ji k sobě přitáhl.

Znovu jsem ji políbil a ona polibek opětovala.

"Ne, prosím..."

Pustil jsem ji. Vzrušeně a přerušovaně jsem dýchal.

"Promiňte," řekl jsem. "Vážně mě to moc mrzí. Nechápu, co to do mě vjelo."

Dotkla se rtů konečky prstů a znovu na mě pohlédla.

"Neříkejte, že vás to mrzí. Není čeho litovat. Myslím, že se mi to líbilo. Pojďme ale už z tohohle ponurého místa pryč."

Pohltilo nás horké polední slunce, hluk vozidel a husté davy. Po tichu a přítmí Dómu jsme to vnímali obzvlášť citlivě.

Chvilku jsme zůstali stát, mrkali jsme do slunce a pomalu si na všechny zvuky zvykali. Přesto jsme se mezi tolika lidmi, kteří se kolem nás tlačili, cítili sami.

"Dala jsem vám do kapsy tisícovku," řekla dívka. "Myslím, že bych to brzy zvládla jako siňor Torrchi."

"Ale já jsem si ji ještě nijak nezasloužil," bránil jsem se. "To nemůžu přijmout."

"Prosím mlčte. Nesnáším scény kolem peněz, prosím, nechme to tak být."

"Aspoň mi dovolte, abych vás vzal na střechu. Za rohem je výtah. Stojí za to prohlédnout si sochy zblízka."

"A prosím už nic neříkejte o Dómu. Pojďme se někam najíst. Chci s vámi mluvit."

Za řeči otevřela kabelku a vytáhla temně zelené brýle proti slunci. Když si je nasadila, zcela jí zakryly oči a já jsem si s úžasem uvědomil, že její oči jsou tou jedinou živou věcí v jejím obličeji. Nyní její tvář ztratila výraz a byla studená jako posmrtná maska.

"Ale o čem se mnou můžete chtít mluvit?" divil jsem se.

"Jste obvykle takhle natvrdlý? Copak vy se mnou mluvit nechcete? Kam půjdeme?"

V duchu jsem probíral nejbližší místa, která jsem znal. Pořád jsem nemohl uvěřit tomu, že to myslí vážně.

"No, je tady Maximum nebo, jestli chcete něco opravdu na úrovni, tak je tu Alla Bella Napoli."

"Já chci nějakou tratorii: místo, kde jedí normální lidi a kde dobře vařej."

"Víte to jistě, že chcete zajít do takového podniku?"

"Jistě. Zaveďte mě tam. kde obvykle jídáte vy."

Vzal jsem ji k Pierovi, dolů po Corso Vittorio Emanuele, jen padesát metrů od Dómu.

Za pultem se objevil Piero a nabízel nám svoje služby. Byl to pomenší mužík s velkým břichem a seschlým obličejem, který se snažil schovat za huňatou černou bradkou. Když přistoupil k našemu stolu, pátravě si dívku prohlížel a po chvíli se v jeho obličeji objevilo překvapení a obdiv.

"Siňoro, siňore," řekl. "Jaké bude vaše přání?"

Sundala sluneční brýle a v červeném tlumeném světle lampy na stole jí oči zazářily jako rubíny.

"Objednejte prosím něco," řekla mi. "Co tady považují za nejlepší jídlo?"

"Rizoto je velmi dobré. Je to klasická specialita Milána a nikdo ho nedělá lip než Piero."

"Pak tedy rizoto," řekla a věnovala Pierovi úsměv.

"A po něm Cotolette alla Milanese."

Přikývla.

"A láhev sasselly?"

"Ano."

Když se Piero vzdálil do kuchyně, otevřela kabelku, vytáhla cigaretové pouzdro a nabídla mi cigaretu. Vzal jsem si jednu. Už několik dní jsem neměl cigaretu v ústech. Připálil jsem jí a potom sobě. Pořád jsem myslel, že se mi to všechno jenom zdá. Připadal jsem si jako muž držící mýdlovou bublinu, který má strach se pohnout nebo jen víc dýchnout, aby nepraskla.

"Určitě si o mně myslíte to nejhorší," řekla a pohlédla mi zpříma do očí.

"Ne, ale nemůžu uvěřit tomu, že bych měl takové štěstí."

Usmála se.

"Stejně si musíte myslet, že jsem hysterka, když se takhle chovám."

"Nic takového si nemyslím. Asi jste jednala impulzivně a nyní začínáte uvažovat, jestli toho nemáte litovat."

"Přesně tak se to stalo. Nevím, jestli mám teď utéct nebo v tom otrle pokračovat."

"Otrle pokračovat," řekl jsem. "Měli bychom jednat impulzivně mnohem častěji než to děláme. Svět by byl mnohem vzrušujícnější, kdybychom se nechovali tak civilizovaně."

"Opravdu si to myslíte?"

"Vím to nabeton."

"Dobrá, tak v tom budu pokračovat. Nyní, když jsme se dohodli, mohl byste mi říct, jak se jmenujete?"

Dívala se mi zblízka do obličeje a měl jsem pocit, že jí neuniká ani chloupek. Byl jsem rád, že jsem si ráno vzal čistou košili a oholil se. Někdy se ráno ani neholím.

"David Chisholm. A vy?"

"Laura Fancinová."

"Myslel jsem, že jste Američanka. Fancino je však slavné italské jméno."

"Jsem Američanka. Můj manžel je ale Ital."

Podíval jsem se na ni zpříma. "Je Ital nebo byl Ital?"

"Záleží na tom?"

"Myslím, že ano."

"Potom odpověď zní ani jedno."

Přišel Piero a přinesl nám dvě skleničky campari a láhev minerálky.

"Rizoto bude za pět minut, siňoro. Zatím jsem si dovolil nabídnout vám něco k pití."

Sáhl jsem mu na panděro a jemně ho odstrčil.

"Piero běž, a nezacláněj tady."

Vrátil se k pokladně, ale úsměv mu z tváře nezmizel.

"Jak to myslíte - ani jedno?" zeptal jsem se. "Je živý nebo mrtvý?"

"Od obojího trochu. Měl nehodu. Nemůže se hýbat ani mluvit, ale zůstává naživu. Je v takovém stavu už čtyři

roky."

"To je mi líto. To je zlé."

"To je, viďte?" Nalila si do sklenice trochu minerálky. "Je to zlé i pro mě."

"Nepolíbil bych vás, kdybych to byl věděl," řekl jsem celý nesvůj. "Mrzí mě, že se to stalo."

"A proč jste to udělal?" Nedívala se na mě. Štíhlými prsty si pohrávala se stonkem skleničky.

"Chtěl jsem. Přitahujete mě jako magnet."

Stále obracela skleničku v prstech. Na chvíli se rozhostilo ticho, potom řekla. "Vy mě taky."

Srdce se mi rozbušilo.

"Řekl jste, že v tom mám otrle pokračovat," řekla. "Zalíbil jste se mi, hned jak jsem vás spatřila. Je to dost otrlé?"

Zasmál jsem se.

"Není to špatné. Něco vám řeknu. Když jsem vás poprvé spatřil, měl jsem pocit, jako kdybych šlápl na elektrický kabel."

V tu chvíli se objevil Piero s rizotem. Otevřel láhev vína. Dokud neodešel, mlčeli jsme.

"Nechápu, jak se člověk jako vy stane průvodcem," řekla.

"Nic jiného nemůžu dělat. Jsem takzvaný nezaregistrovaný cizinec. Takže je to samozřejmě tajné."

"Chcete říct, že nemáte policejní povolení žít v Itálii?"

"Přesně tak."

"Ale mohl byste ho dostat?"

"Nemůžu, pokud neprokážu, že mám perspektivní práci, a to nemůžu dokázat, protože před tím musím mít policejní povolení. Je to typický italský začarovaný kruh."

"Proč žijete v Itálii?"

"Líbí se mi tu a snažím se napsat knihu o katedrálách v Itálii."

"Jste poslední, kdo by měl psát knihy o katedrálách."

"Proč myslíte? Před válkou, když jsem ještě žil v New Yorku, jsem byl architektem. Ne zrovna nejlepším, ale dovedl jsem si na živobytí vydělat. Potom jsem se nechal zapsat do armády a dostal jsem se sem. Zapletl jsem se do invaze Itálie. Moje jednotka byla jednou z prvních, které dorazily do Říma. Itálie mi učarovala a rozhodl jsem se, že napíšu knihu o jejích katedrálách. Už jsem se tím předmětem trochu zabýval. Jakmile mě propustili z armády, usadil jsem se v Miláně. Neměl jsem žádné peníze. Nechtělo se mi absolvovat všechny policejní formality, tak jsem vzal práci průvodce po Dómu. No a to je můj životní příběh v kostce."

"A nebylo by lepší získat policejní povolení?"

"Možná ano, ale já jsem se tím nechtěl zabývat."

Piero přinesl cotoletti, telecí kotlety obalené ve strouhance a osmažené na másle.

Když odešel, řekla: "Opravdu nemáte žádné peníze?"

"Teď už ano."

"Ale před tím.. .když jste říkal..."

"Jen tak tak se držím při životě, ale nijak zvlášť mě to nesouží. Ale víte co, už se nebudem bavit o mně. Řekněte mi o sobě zase něco vy."

Pozvedla ramena.

"Nevím, co bych měla říkat. Za války jsem pracovala pro jednoho náměstka ministra. Přijel sem pomáhat vytvářet Kontrolní komisi. Přijela jsem s ním. Tam jsem potkala Bruna - tedy mého manžela - a ten mě požádal o ruku. Byl velmi bohatý, nedovedete si představit, jak byl bohatý. Už jsem měla práce v kanceláři dost a vypadalo to, že je do mě tak zamilovaný. Tak jsem si ho vzala. Rok na to ale došlo k té nehodě. Měl havárku a zlámal si páteř. A měl i jiná hrozná zranění. Tvrdili, že to nepřežije, ale to neznali Bruna. Jakmile se pro něco rozhodne, dokáže všecko. Rozhodl se, že bude žít, a je naživu už čtyři roky. Ale nedá se to nazvat životem. Nemůže se hýbat, neovládá svoje údy a nemůže mluvit. Ale na životě lpí."

"Copak neexistuje žádná naděje?"

Zavrtěla hlavou.

"Nevím, jak dlouho bude takhle živořit. Doktoři říkají, že může umřít zítra nebo může vydržet ještě rok."

Z hořkosti v jejím hlase mi přeběhl mráz po zádech.

"Moc mě to mrzí," řekl jsem.

"No jo." Usmála se. "Víte, můj život je v současné době trochu komplikovaný."

"Co děláte v Miláně?" zeptal jsem se a cítil jsem hořké napětí, přestože se její ústa usmívala, věděl jsem, že by od všeho nejradši utekla.

"Ve dvě mám být u kadeřníka. Atmosféra doma byla taková, že jsem se rozhodla, že pojedu o něco dřív a podívám se do Dómu. Jsem ráda, že jsem tam zašla." Jako by mě svýma očima pohladila po tváři.

Myslel jsem na jejího manžela, který se nemůže hýbat a který nemůže mluvit. Představoval jsem si, jak by mi bylo, kdybych byl na jeho místě. Jeho mysl nedojde nikdy klidu. Musí si pořád říkat, co ona asi dělá, když ji nemá na očích.

"Věří mi," řekla. "Nechápe, že je lidské dávat najevo svoje city. On věří v oddanost, plnění povinnosti a sebeovládání."

Překvapilo mě, že tak snadno mluvila o tom, co mi probíhalo myslí.

"Tak aspoň víte, na čem jste."

"Až doteďka jsem to věděla," řekla rozvážně a dívala se jinam, "ale začínám si myslet, že jsem byla blázen. Čtyři roky je dlouhá doba a jsou to možná nejlepší roky mého života. Nevím, jak dlouho to ještě může trvat. Nikdy na to nemůže přijít."

Krev mi probíhala žilami jako cizinec po prázdném domě. Teď jsem byl na řadě já. Potřebovala jen, aby ji někdo přesvědčil, a to nebude nic obtížného. Když ji nepřesvědčím já, udělá to brzy někdo jiný.

Ale nedokázal jsem se zbavit představy jejího manžela. Pořád jsem se viděl na jeho místě.

"Tím bych si nebyl tak jistý," řekl jsem. "Někteří lidé jsou velmi citliví na celkovou atmosféru. Možná, že by mu to došlo velice rychle. Třeba byste se prozradila sama. A to by pro něho nebylo moc příjemné, co myslíte?"

Pohrávala si se skleničkou a najednou její ruka spočinula na stole. Ležela tam bez hnutí snad čtyři pět vteřin. Nedívala se na mě. "To je od vás hezké, že na něho myslíte," řekla. "Většina mužů by na to ohled nebrala."

"Neberu ani tak ohled na něho jako na vás. Už jsem zažil nečisté svědomí. To dovede pak člověka v noci pronásledovat."

Usmála se. Byl to jen náznak úsměvu, který nedosáhl až k jejím očím.

"Teď si začínám myslet, že byste měl tu knihu napsat, Davide," řekla. "Zdá se, že jste svatý muž, rozhodně jste člověk, který může psát o katedrálách."

Cítil jsem, že jsem zrudl.

"Asi jsem si o to řekl. Ale nemůžu si pomoct. Tak to cítím. Kdyby se mohl postavit a mohl se sám bránit, bylo by to něco jiného. Nikdy jsem nedokázal střílet po sedících ptácích."

"To se mi na vás líbí, Davide." Nyní jí pohaslo světlo v očích. Mluvila na mě přes záliv široký stovky mil. "Asi by to bylo střílení na sedícího ptáka. Přála bych si, abych měla takového sportovního ducha. Kdybych já někdy střílela na ptáka, vybrala bych si ten nejlehčí způsob." Podívala se na hodinky. "To už je hodin, musím běžet. Nebudu se nabízet, že za jídlo zaplatím. Jistě byste to tak nechtěl, viďte?" Vstala. "Prosím zůstaňte tady. Půjdu radši sama."

No dobrá, řekl jsem si o to a dostal jsem, co jsem si zasloužil.

"Ještě vás někdy uvidím?" zeptal jsem se a podíval se na ni.

Zasmála se a oči se jí pobaveně rozzářily.

"Proč bychom se měli ještě scházet. Nemyslím si, že by mě bavilo poslouchat něco o katedrálách, a vás by zase nezajímaly moje trable."

Stála proti světlu a já mohl vidět obrys jejího těla pod blůzkou. Moje dobré předsevzetí mě začalo pomalu opouštět. Najednou jsem si uvědomil, co ztrácím.

"Počkejte..."

"Sbohem, Davide, a děkuju za příjemný oběd a pokračujte v té své knize. Určitě budete mít úspěch."

Procházela uličkou mezi stolky. Piero se jí uklonil a ona mu něco řekla, potom se zastavila ve dveřích. Slunce ozářilo její siluetu. Skrz plátěnou sukni jsem viděl stínový obrys jejích dlouhých štíhlých nohou a zaoblených stehen.

Vyšla ven a už se neohlédla.

Zůstal jsem sedět a měl jsem pocit prázdnoty a zmaru. Zlobil jsem se sám na sebe, zíral jsem do místa, kde stála, kde mluvila s Pierem a myslela si o mně, že jsem blázen. Přesto jsem byl přesvědčený, že jsem se zachoval správně.

Přišel ke mně Piero a zastavil se v uličce u mého stolu.

"Bylo všechno v pořádku, siňore Davide?"

"Bylo to skvělé. Dej mi účet."

"Siňora je velmi krásná."

"Dej mi účet!"

Spěšně se obrátil a po chvíli přinesl účet. Oslnivý úsměv mu zmizel z tváře.

Dal jsem mu tisícilirovou bankovku.

"Nech si drobný, Piero."

"Ale to je moc!" bránil se Piero překvapeně. "Vždyť vy ty peníze potřebujete. Účet dělá jen..."

"Nech si drobný a táhni k čertu!"

Rychle zmizel za pultem, posadil se a prohlížel si mě překvapenýma raněnýma očima.

Nahnul jsem se nad stůl, abych típl cigaretu.

A v tom jsem si toho všiml.

U popelníku nechala svoji diamantovou sponu, napůl skrytou pod ubrouskem.

Věděl jsem, že ji tu nechala úmyslně. Muselo se jí podařit vyndat ji z kabelky, dřív než odešla. Nechala ji tu, abych ji našel.

Torrchi měl malý byt v postranní ulici vedoucí z Piazza Loreto.

Na téhle Piazze vystavili partyzáni Mussoliniho tělo. Torrchi byl vždycky ostře naladěný proti Mussolinimu a udělal všechno pro to, aby mohl každé ráno cestou k Dómu plivnout na místo, kde bylo Mussoliniho tělo ostouzeno rozvášněným davem.

Torrchiho byt byl v nejvyšším patře špinavé rozpadající se budovy, která dosud měla ve zdech jizvy od šrapnelů a po obou stranách zůstaly zbytky země, omítky, kamení a cihel od bombardování.

Vystoupal jsem do čtvrtého patra, musel jsem přitom překračovat děti, které si hrály na odpočívadlech a přikývnout na pozdrav ženám a mužům, kteří postávali v otevřených dveřích.

Torrchi se vracel každé odpoledne na siestu domů, a tak jsem si byl jistý, že ho zde najdu. Svoje zvyky dodržoval pravidelně. Každý den ráno v půl desáté se vypravil do Dómu a vracíval se ve dvanáct na oběd. Do Dómu šel znovu ve čtyři a zůstal tam do sedmi. Když měl dva týdny dovolenou, navštěvoval svoje rodiče v Neapoli, to potom svoje zvyky opustil.

Zaklepal jsem na přední dveře a zatímco jsem čekal, otřel jsem si obličej a ruce do kapesníku. Nahoře bylo hrozné horko, úplně jsem cítil, jak žár sálá skrz tenkou střechu.

Otevřel mi samotný Torrchi. Měl na sobě špinavý bílý nátělník a černé kalhoty. Byl bos a macatý obličej měl

pokrytý potem, jako kdyby si ho zrovna omyl.

"Siňor David!" vykřikl a tvář se mu rozzářila. "Pojďte dál. Už jste tu nebyl celé měsíce."

"To nejmíň," souhlasil jsem a vstoupil jsem za ním do prostorného neuklizeného obýváku.

Na gauči u okna ležela jen v růžových kalhotkách Simona, Torrchiho milenka. Byla to malá, tmavá a smyslně působící osůbka s velkýma černýma očima a krátkými kudrnatými vlasy, které mi vždycky připomínaly perziánovou čapku.

Podívala se na mě lhostejně a potom pohlédla k oknu. Z plných rtů jí visela cigareta a popel jí padal na malá špičatá ňadra. Než se dala dohromady s Torrchim, byla modelkou. Proto se přede mnou vůbec nestyděla, že je nahá.

"Simony si nevšímejte," řekl Torrchi. "Má dneska špatnou náladu. Až nebude takový horko, dám jí pořádnej vejprask, a hned bude zas milá."

Simona pronesla tři vulgární slova, aniž pohnula hlavou. Torrchi se tlumeně zachichtl.

"Nevšímejte si jí, siňore Davide, je to jen zvíře. Posaďte se. Mám někde ještě nějakou whisky. Schovávám si ji pro zvláštní příležitosti."

Posadil jsem se ke stolu a hleděl na Torrchiho, jak přináší láhev a dvě skleničky. Postavil je na stůl přede mě.

"Rád bych se omluvil za to menší nedopatření dnes ráno," řekl a nalil dvě velké whisky. "Bylo to velké pokušení. Víte, že to bylo poprvé, co jsem si dovolil na vašeho zákazníka."

"Já vím," souhlasil jsem. "Ale proč jsi vzal tu diamantovou sponu? Vždyť by ses jí nemoh zbavit."

Torrchi převaloval doušek v ústech, potom jej polkl, povzdechl si a pokýval hlavou.

"Dobrá skotská whisky," řekl. "Dostal jsem ji od přítele. Je moc dobrá, přímo hladí. Vyzkoušejte ji."

"Nemohl by ses jí zbavit," opakoval jsem. "Proč jsi ji bral?"

"Moh bych se jí zbavit. Mám teď přítele, který s diamanty obchoduje. Platí velmi dobře."

"Co by ti za takovou sponu dal?"

Torrchi pokrčil rameny.

"Nevím. V Dómu byla ráno tma. Neměl jsem možnost si ji pořádně prohlídnout."

Vytáhl jsem diamantovou sponu z kapsy a položil ji na stůl.

"Tak si ji prohlídni."

Torrchi strnule hleděl na sponu, obličej měl bez výrazu.

Simona vstala z gauče a přistoupila ke stolu. Postavila se za Torrchiho, škrábala se na stehnu a hleděla na sponu přes jeho rameno na sponu.

"Podej mi lupu," řekl Torrchi.

Šla k prádelníku, vytáhla hodinářskou lupu a podala mu ji. Vložil si ji do oka a pozvedl sponu.

Dlouho si sponu prohlížel a v místnosti bylo ticho. Potom podal lupu i sponu Simoně.

Ta si ji prohlížela ještě déle. Potom položila lupu i sponu na stůl a šla zpátky ke gauči. Líným pohybem kočky se natáhla a zapálila si další cigaretu.

"Chcete ji prodat, siňore Davide?" zeptal se Torrchi.

"Jakou má cenu?"

"Dal bych vám za ni dvě stě tisíc lir."

Simona sebou trhla a pootevřela ústa, až jí bylo vidět bílé zuby.

"Blázne!" vyštěkla. "Má cenu tak nanejvýš sto tisíc! Zbláznil ses snad?" křičela na něj.

Torrchi se na ni usmál.

"Siňor David je můj dobrý přítel. Přítele bych nemohl podvést. Její pravá cena je dvě stě tisíc."

"Osle jeden!" nadávala mu Simona. "Kdo by ti za to tolik dal? Dej mu devadesát pět tisíc! Chceš se snad kvůli přátelům zruinovat?"

"Má špatnou náladu, říkal jsem vám to, siňore Davide," poznamenal Torrchi. "Jinak vás má moc ráda. Nevšímejte si jí. Koupím ji za dvě stě tisíc."

To znamenalo, že ta spona měla cenu nejméně tři sta možná čtyři sta tisíc.

Rozechvělými prsty jsem vzal sponu ze stolu a vrátil ji do své kapsy.

"Ona vám ji dala, siňore Davide?" zeptal se Torrchi a zblízka se mi zahleděl do tváře.

"Ne. Nechala ji na stole a zapomněla na ni."

"Žádná žena by takovou věc neudělala. Musela vám ji dát. Budu tady s penězma do čtyř hodin."

"Dal by se za to koupit pas, Torrchi?" zeptal jsem se.

Zatvářil se odmítavě.

"Myslím, že ne. Pasy stojí víc než dvě stě tisíc, siňore Davide."

"Jo." Dopil jsem whisky, odsunul židli a postavil se.

"Můžeš mi půjčit pět set, Torrchi?"

"Vy ji tedy neprodáte?"

"Myslím, že ne. Musím si to ještě rozmyslet."

"Dám vám dvě stě třicet tisíc. To je moje nevyšší nabídka."

"Ještě si to rozmyslím. Teď bych chtěl pět set lir."

Torrchi vytáhl tlustou roli bankovek.

"Dám vám víc. Vemte si tisíc. Tady máte."

"Pět set bude stačit."

Pokrčil tlustými rameny a strčil mi pětistovku na stůl.

"Jestliže dostanete na tu sponu lepší nabídku, dejte mi vědět," řekl.

"To dám," řekl jsem a vstrčil si bankovku do kapsy.

"Blázne jeden, hlupáku!" ječela Simona. "S tebou sem to chytla! Ty nás ještě přivedeš na buben!"

Torrchi mě doprovodil ke dveřím.

"Chce jen, abych jí koupil novej klobouk," řekl tlumeně. "Už má šestadvacet klobouků. Na co potřebuje další?"

"To nevím," řekl jsem a potřásl mu rukou. "Nepředstírám, že ženám rozumím."

Usmál se chápavě.

"Ale svý dostanete, že jo?"

"Ne vždycky," poznamenal jsem a sestoupil čtyři patra dolů na horkou ulici.

Čtyři mouchy se bezcílně procházely po stropě, potom najednou slétly dolů a začaly podrážděně bzučet kolem mé postele. Pak znova šplhaly po stěně ke stropu.

Ležel jsem na posteli a pozoroval je.

Měl jsem pokoj v přízemí velkého činžáku vzadu na Terra alla Scala. Někdy, když bylo velké horko a všechny ventilátory ve Scale byly puštěné, slyšel jsem zpěv a hudbu. Záleželo to na směru větru. Dost často jsem si takhle zadarmo vyslechl celou operu.

Pokoj nebyl nic moc. V jeho prospěch mluvilo jen to, že zde bylo čisto, a to jedině proto, že jsem si uklízel sám. Nábytek byl laciný a ošuntělý, a když jsem se podíval na tapety, dělalo se mi z nich špatně.

Měl jsem tu postel, křeslo, stojánek s umyvadlem, pruh koberce a velmi špatnou reprodukci Botticelliho Primavery na stěně proti posteli.

Ve výklenku pod oknem stál stůl s navršenými sešity a rukopisem svázaným v kůži, na kterém jsem již čtyři roky pracoval. Pod postelí jsem měl knihy: spousta z nich představovala velkou sumu peněz.

Za peníze, které jsem si vypůjčil od Torrchiho, jsem si koupil balíček cigaret, bochník chleba, salám a láhev vina rosso. Najedl jsem se a teď jsem pokuřoval, skleničku vína jsem měl na dosah.

Bylo za pět minut půl deváté. Když jsem odešel od Torrchiho, procházel jsem se bezcílně po ulicích jen tak, abych nějak zaměstnal svoje myšlenky.

Do sedmi hodin jsem na nic nepřišel, tak jsem se vrátil do svého pokoje.

Nebylo to vlastně nijak těžké rozhodování. Musel jsem se jen rozmyslet jestli si tu diamantovou sponu nechám, nebo jestli ji vrátím.

Měl jsem štěstí, že neměla větší cenu. Kdyby se za ni dal koupit pas, to bych si to setsakra rozmýšlel, a možná bych ji Torrchimu i prodal. Ale přestože mě nemohla dostat z Itálie, mohla by mi pomoct k novému obleku a kdybych žil šetrně, mohl bych s penězi vystačit tak půl roku.

Když jsem Lauře Fancinové říkal, že jsem si nezažádal o policejní povolení, abych mohl žít v Itálii, nebyla to úplně pravda. Nežádal jsem o něj, protože mé hledala jak italská policie, tak americká vojenská policie za něco, co se stalo v posledním období války, někdy před šesti lety.

A tak dvě stě třicet tisíc lir, které mi za sponu Torrchi nabízel, pro mě představovalo pokušení. Nemohl jsem si koupit pas, ale mohl jsem žít ve větším klidu a v pohodlí.

Ani jsem si tak nelámal hlavu tímhle, jako tím, proč tam tu sponu nechala. Bylo mi jí líto, a protože věřila, že nebudu poctivý, nechala mi sponu, abych ji mohl prodat a za peníze za ni si lépe žít? Nebo nechala sponu na stole, protože si byla jistá, že ji vrátím, a chtěla nám tím dát příležitost, abychom se zase setkali?

Ležel jsem na posteli, pokuřoval a hleděl ke stropu. Pořád jsem se nemohl rozhodnout, co udělám. Nakonec jsem dospěl k rozhodnutí, že sponu neprodám. Až doteďka se mi dařilo přežít i bez toho, že bych si bral peníze tímhle způsobem, a měl jsem pocit, že abych čestně obstál, nesmím se k tomu uchýlit ani teď.

Chtěl jsem ji ještě vidět?

Jak jsem tam tak ležel, v té horké dusné místnosti, představoval jsem si, jak jsem ji viděl naposled. Stála ve dveřích proti slunci a mně bylo jasné, že ji nejen ještě vidět chci, ale že ji vidět musím.

Nemohl jsem si pomoct, přestože její manžel je postižený a možná pomalu umírá. Jaký jsem byl hlupák, když jsem tak podloudně mluvil o střílení na sedící ptáky. Užil si jí jen rok a už ji nepotřebuje a i on jí nemůže být k ničemu dobrý. Vlastně bych ho o ni neokrádal, už mu nepatří. A jestliže odmítne mne, vymažu ji ze své mysli. Ale musím jí dát příležitost.

Šel jsem na chodbu k telefonu. Chvíli jsem v seznamu hledal její číslo. Nakonec jsem našel číslo na Bruna Fancina.

Okamžitě to vzala, jako kdyby seděla u telefonu a čekala, až jí zavolám.

"Kdo je to?" zeptala se a mluvila tiše, jako kdyby měla strach, aby ji někdo neslyšel. Snažil jsem si představit si místnost, kde sedí. Uvažoval jsem, jak je asi daleko od pokoje, kde leží její muž.

"Tady David," řekl jsem také tiše.

"No ne! Jak jste našel moje číslo?"

"Mám vaši diamantovou sponu."

"Cože máte?"

"Vaši diamantovou sponu."

"Ale jak je to možné? Vždyť ji mám v kabelce."

Otevřel jsem dveře telefonní budky. Bylo v ní nedýchatelně.

"Nechala jste ji na stole. Našel jsem ji, hned jak jste odešla."

"To je hrozné! Ani jsem si nevšimla, že ji nemám."

"Co mám dělat?" zeptal jsem se. "Mohl bych vám ji poslat nebo vám ji přinesu. Řekněte si, co byste raději."

Chvíli bylo ticho. Slyšel jsem, jak dýchá.

"Haló?" ozval jsem se. "Jste tam ještě?"

"Samozřejmě. Jenom přemýšlím. Uděláte pro mě něco?"
"A co by to mělo být?"
"Dejte si sluchátko na chvíli k srdci."
"To neudělám," řekl jsem, protože jsem nechtěl, aby věděla, jak divoce mi srdce buší, přesto jsem tušil, že to stejně ví.
"Bylo by to střílení na sedícího ptáka?"
"To by bylo, a když už mluvíte o sedících ptácích, změnil jsem na ně názor. Příště se budu chovat jako vy - budu po nich střílet, ať již budou sedět, nebo létat."
"Je to sportovní?"
"Na tom mně už nezáleží."
"Potom si myslím, že ta spona je moc cenná, abyste ji posílal poštou, nemyslíte?"
"Je to vaše spona a vaše riziko. To vy se musíte rozhodnout," řekl jsem a snažil jsem se mluvit co nejklidněji.
"Myslím, že bude lepší, když ji nesvěříte poště."
"Potom vám ji přinesu."
"Ne, to ne. To po vás nemůžu chtít. Kde bydlíte, Davide?"
"Mám pokoj v přízemí na Via Carnini číslo 23. Je to hned za Scalou."
Přijdu si pro tu sponu zítra, Davide, asi v sedm."
"Moc pěkné to tu není," řekl jsem ochraptěle, "ale jak myslíte."
"Zítra večer kolem sedmé," řekla. "Dobrou noc, Davide."
"Dobrou noc," opakoval jsem.

Kapitola II

Kolem půl čtvrté odpoledne jsem měl za sebou prohlídku Dómu se dvěma postaršími Američany. Byli velmi milí a upřímně mi poděkovali. Dali mi tři tisíce lir, což bylo myslím za čas, který jsem jim věnoval, víc než dost.
Když v autě odjeli, vystoupil Torrchi ze stínu chrámu a šťouchl do mě loktem.
"Jsem rád, že vám jdou obchody, siňore Davide," poznamenal a spokojeně se usmíval. "Poslední dva dny jste měl velké štěstí."
"Já vím," souhlasil jsem a podával mu pětistovku. "Díky za půjčku. Přinesla mi štěstí."
"Už jste si to s tou sponou rozmyslel?" zeptal se a bankovku vstrčil do kapsy. "Můžu tady mít peníze do hodiny."
"Neprodám ji. Není moje. Vrátím ji."
Torrchi sešpulil rty.
"Víte, že vás mám rád jako vlastního bratra, siňore Davide," řekl, "proto mi doufám prominete, když vám řeknu, že neznám na světě ženskou, která by stála za tolik peněz. Je mi fuk, kdo to je, ale dvě stě třicet tisíc lir - to je moc, to jste přepísk."
"Nevím, proč bys měl mluvit jedním dechem o ženách a o sponě."
"Promiňte, ale myslím, že to k sobě docela pasuje. Viděl jsem, co se stalo mezi siňorou a vámi, zrovna když jste si mysleli, že jste v Dómu sami. Bylo to přirozené a pochopitelné. Ta žena je krásná a je stvořena pro lásku. Ale jestliže mi tu sponu prodáte, můžete ty peníze využít mnohem lépe. Jestli jí tu sponu vrátíte, získáte jen její vděčnost a možná ještě něco navíc, ale ztráta peněz ve srovnání s tím, co vám může nabídnout, je nenahraditelná. Mějte rozum, siňore Davide."
"Jdi pryč," smál jsem se mu. "Já ti tu sponu neprodám."
"No tak," žadonil Torrchi dychtivě, "nemusíme to uspěchat. Uděláme to takhle. Já vám dám dvě stě padesát tisíc a ještě si můžete vzít Simonu. Ta se v lásce vyzná. Je velmi zkušená. Je, pravda, někdy trochu náladová, ale jestli chcete vášeň, musíte počítat s ohněm. Musíte ji pravidelně mlátit a ona pak udělá, co vám na očích uvidí. No nenabízím vám skvělý obchod?"
"Je to fantastická nabídka, ale já tu sponu zkrátka neprodám. Kdyby mi patřila, neváhal bych ani minutu, moje ale není, a tím to pro mě končí."
Torrchi na mě pohlédl se soucitem.
"Obávám se, že siňora na vás udělala moc velkej dojem. To je zlý. Muž by si neměl nechat takovýhle věci přerůst přes hlavu."
"Tím to pro mě končí, Torrchi."
"Myslím, že budete svýho rozhodnutí litovat," řekl a pokrčil tlustými rameny. "Muž, který dává přednost ženě před penězi, si koleduje o malér. Budu se za vás modlit."
"Táhni k čertu!" ztratil jsem trpělivost. Najednou mě to rozzlobilo, protože vyslovil přesně to, co mi od chvíle, co jsem s ní telefonoval, namlouval vlastní rozum.
"A řeknu Simoně, aby se za vás modlila taky," dodal Torrchi s tichou důstojností a kráčel pryč přes Piazzu, s hlavou skloněnou a vtaženou mezi rameny.
Na stůl před oknem jsem postavil nádobu s begóniemi barvy mědi. Botticelliho reprodukce skončila pod postelí. Od Filippa jsem si vypůjčil veselý červenomodrý ubrus, od Umberta modrý hedvábný přehoz přes postel a od Giuseppa velmi zachovalý perský koberec.
Skoro jsem svůj pokoj nepoznával. Musel jsem připustit, že tapety na kráse nezískaly, ale pokoj už nevypadal tak uboze. Už jsem se za něj nemusel stydět.
Koupil jsem dvě láhve sasselly a přesvědčil jsem Piera, aby mi udělal dvanáct sendvičů s nějakou lepší náplní.

Dodal k tomu s pečlivostí sobě vlastní také dvě skleničky a dva talířky a na poslední chvíli mne přesvědčoval, že mi musí dát ještě půl láhve koňaku, který bude po jídle tou správnou tečkou.

Nechal jsem si vyžehlit a vyčistit oblek a za zastavené hodinky jsem si koupil onošené boty. Nedalo se dělat nic jiného než čekat. Vyhlédl jsem z okna, div jsem si nevykroutil krk, abych viděl na hodiny na věži kostela na rohu ulice. Bylo za pět minut sedm.

Zapálil jsem si cigaretu a po šesté jsem přerovnal láhve na stole a uhladil záhyby na přehozu.

Měl jsem vyschlo v ústech, srdce mi prudce bušilo a nedostávalo se mi dechu. Už tři dny jsem na ni myslel a teď, když byla na dosah, div jsem se nezadusil city.

Přinutil jsem se posadit se do křesla a kouřit v sedě. Kouřil jsem tak zuřivě, až jsem si popálil jazyk. Nazlobeně jsem nedokouřenou cigaretu típl.

Vstal jsem, abych si zapálil další, když se ozvalo zaklepání na dveře. Na okamžik jsem ztuhl, zaťal jsem pěsti, zadržel dech a šel jsem otevřít dveře na chodbu a spěchal jsem k venkovním dveřím.

Na chodníku stála Laura Fancinová. Měla na sobě tlumeně modré lněné šaty elegantního střihu, velký slaměný klobouk, který jí částečně zakrýval obličej, a tmavě zelené brýle proti slunci. Stála a hleděla na mě bez výrazu, protože oči jí nebylo vidět, a rukama svírala kabelku, kterou držela před sebou.

"Ahoj, Davide," řekla. "To jsem přesná, co?"

"Ano, ohromně přesná," řekl jsem a hlas jsem měl ochraptělý. "Pojď dál."

Ustoupil jsem stranou a ona prošla kolem mě. "Je to hned tady," řekl jsem a otevřel jí dveře do svého pokoje. "Nic moc to není," omlouval jsem se.

Vstoupila do pokoje, zůstala stát a začala se kolem sebe rozhlížet, potom si sundala sluneční brýle a s úsměvem se na mě podívala.

"Asi jsi to tady dával do pořádku, co?"

"Mám štědré přátele," poznamenal jsem a zavřel dveře. Teprve teď jsem si uvědomil, jak je pokoj malý. "Našlas mě snadno?"

"Jistě. Kdysi jsem chodívala do Scaly každý týden."

Sundala si klobouk a položila jej spolu s kabelkou na prádelník. Potom přistoupila k zrcadlu nad krbem a bílými štíhlými prsty si načechrala vlasy.

Stál jsem a zíral na ni. Pořád jsem nemohl uvěřit tomu, že je skutečně tady.

"Když vane vítr směrem sem, můžu si tady klidně ležet a poslouchat hudbu," řekl jsem.

Otočila se ke mně a usmála se.

"No jistě, katedrály a hudba, to patří k sobě, že? Jak pokračuje tvoje práce na knize?"

"V poslední době jsem na ní nepracoval. Někdy na ni nesáhnu celé týdny."

Uvědomoval jsem si, že jsem strašně prkenný a formální, ale nemohl jsem si pomoct. Když byla tady, tak blízko, začal jsem být najednou nervózní a cítil jsem se na rozpacích.

"To je ten rukopis?" Přistoupila ke stolu. "Můžu se na něj podívat?"

"Jestli chceš."

Otevřela namátkou rukopis a podrobně si prohlížela hustě popsanou stránku.

"Máš hezké písmo," poznamenala. "Píšeš tak uhlazeně a tolik jsi toho už napsal."

"Nemám ještě ani polovinu."

"Není divu, že ti to trvá tak dlouho."

Rozhostilo se dlouhé ticho. Mlčení mě deptalo. Najednou jsem měl pocit, že naše schůzka se nevydaří. Byl jsem z ní tak nervózní, že jsem si začal přát, aby sem bývala vůbec nechodila.

"Nechceš si vzít sendvič?" zeptal jsem se a uvědomoval jsem si, jak to říkám beznadějně buransky. "Nevím, jestli máš hlad."

Zavřela rukopis a obrátila se ke mně. Podívala se na mě tak, že mi začala krev tepat ve spáncích.

"Hlad? Ano, mám hlad, Davide. Za poslední čtyři roky jsem strašně vyhládla."

Hodiny na věži odbíjely devět, když se ode mě náhle odtrhla. "Musím jít, Davide," řekla. "Do jedenácti musím být zpátky." "Zůstaň ještě chvíli. Nemůžeš zatelefonovat?" "Ne. Řekla jsem, že do jedenácti budu zpátky." Stála u nohou postele. Viděl jsem ji v šeru, jak se obléká. Měla velmi rychlé pohyby.

Když jsem začal vstávat, zarazila mě. "Nikam nechoď, miláčku. Zůstaň klidně v posteli. Stejně tu není pro dva dost místa."

"Jak se dostaneš zpátky?" zeptal jsem se.

"Nechala jsem auto nahoře u parku. Za hodinu a půl budu doma, když si pospíším."

"Dávej na sebe pozor!"

Zasmála se.

"To ti na mně tolik záleží, Davide?"

Cítil jsem knedlík v krku.

"Ano, víc než na komukoli v mém životě."

"To jsem ráda. Mrzí tě, co se stalo?"

"Ne, a tebe?"

"Trochu. Vždycky je to složité a člověk si musí zvykat, když najde novou lásku."

"Ano, ale stojí to za to."

Uhladila si šaty na bocích, potom se obrátila, nasadila si klobouk a vzala kabelku.

"Zůstaň tady, Davide, cestu ven najdu sama."

"To je šílený," zasmál jsem se. "Vůbec nic sis nevzala. A já jsem tu připravil takovou hostinu."

Přistoupila ke mně a posadila se na postel.

"Ale já už nemám hlad, miláčku," řekla, nahnula se nade mě a rukou mi přejela po nahé hrudi. "Sbohem, Davide."

Dlouze mě políbila, potom mě jemně odstrčila a postavila se.

"Ještě přijdeš?" zeptal jsem se a vzal jsem ji za ruku.

"Chceš, abych ještě přišla?"

"Samozřejmě, jak často budeš chtít."

"Nevím. Snad příští týden. Přijdu, když se budu moct utrhnout."

"Počkej," řekl jsem a posadil se. "Takhle odejít nemůžeš. Musíš mi říct něco určitého, Lauro. Co takhle v pondělí?"

"V pondělí má ošetřovatelka volno."

"Tak tedy v úterý?"

"V úterý mu čítávám."

"Tak kdy teda?"

"Nevím. Nebylo to snadný dneska přijít. Víš, Davide, už čtyři roky žiju uzavřená jako v klášteře. Nemůžu najednou jen tak opustit vilu, vždycky musím mít nějakou dobrou výmluvu. Nemůžu být takhle dlouho do noci pryč často."

"Zatraceně. A co bude se mnou? Musíme se zase vidět. Nemůžeš zajít někdy odpoledne? Mezi druhou a pátou je tu klid. Přijď příští středu."

"Pokusím se, Davide, ale nemůžu ti nic slíbit. Copaks už zapomněl, cos říkal?"

"Co jsem říkal?"

"Říkal jsi, abych si nebyla tak jistá, že na to nemůže přijít. Pamatuju si, že přesně takhle jsi to říkal. ‚Někteří lidé jsou velmi citliví na celkovou atmosféru,' říkal jsi. ‚Možná, že by mu to došlo velice rychle. Třeba byste se prozradila sama. A to by pro něho nebylo moc příjemné, co myslíte?'"

"Proč mi to připomínáš?" zeptal jsem se ostře. "Chceš snad ještě víc zdůraznit, jak špatně jsem se zachoval?"

"Nebuď směšný, Davide. Člověk se přece nechová špatně, jenom proto, že se zamiluje. Jen se ti snažím dokázat, že si musíme dávat velký pozor, jestli chceme zabránit tomu, abychom mu ublížili. Copak to nechápeš?"

"Tak mám jen sedět a čekat, až budeš moct přijít?"

"Nic jiného ti nezbývá. Musíš si připomínat, že když se dlouho nevidíme, není to proto, že na tebe nemyslím." Dotkla se mé tváře rukou. "Možná ty dvě krátké hodiny znamenaly pro mě víc než pro tebe." Otevřela kabelku a vytáhla kousek papíru. "Jaký máš telefon?"

Řekl jsem jí ho.

"Zavolám ti, až budu moct přijít. A poslouchej, Davide, nevolej mi prosím. Není to bezpečné. Má přípojku ve svém pokoji a ošetřovatelka je velmi podezíravá. Mohla by poslouchat. Slib mi, že mi nebudeš volat."

"Nebudu ti volat, když si to přeješ. Ale ty uděláš všechno pro to, aby ses mi brzy ozvala."

"Jistě. A teď už musím letět. Sbohem, miláčku."

"Počkej! Zapomnělas tady tu sponu." Vyskočil jsem z postele, šel k prádelníku, vyndal sponu a podával jí ji. "Bylo by dost legrační, kdybys ji tu zase nechala."

Vzala si sponu ode mě a hodila ji do kabelky.

"Polib mě, Davide."

Vzal jsem ji do náručí a přitiskl jí pevně rty na její ústa. Chvíli jsem ji tak držel, potom jsem ji pustil. Popadal jsem dech.

"Ach, miláčku, jaký ty jsi milenec," řekla. "Jak bych si přála, abych se mohla ještě zdržet! Mysli na mě, Davide." Vyklouzla z mého náručí, otevřela dveře a utíkala po chodbě pryč.

A pak nastaly dny čekání.

Nečekal jsem, že se ozve dřív než v pondělí. Proto sobota a neděle uběhly poměrně rychle. Oba dny jsem pracoval a měl jsem štěstí, že v neděli si mě najala desetičlenná společnost, abych jim ve dvou autech ukázal pamětihodnosti Milána. Ten den jsem dostal pět tisíc lir.

Když jsem se v pondělí probudil, hned mě napadlo, že dnes mi zavolá. Řekne mi, že bude moct přijít ve čtvrtek nebo v pátek, a já se budu mít celý týden na co těšit.

Pak jsem si uvědomil, že neřekla, kdy zavolá. Co když volala, když jsem byl pryč? Moje bytná je stará zpiťarka a nikdy si žádný vzkaz nepamatuje. Je dokonce i možné, že nebere telefony.

Vyvedlo mě to z míry, něco takového jsem si neuvědomoval. Když jsem o tom chvíli přemýšlel, došel jsem k závěru, že nezavolá dřív než po desáté. Budu moct jít ven někam se najíst a potom budu čekat, až zavolá. Mám pět tisíc lir, tak nemusím zas na čas pracovat. Vlastně jsem se docela těšil, že zůstanu hezky doma a budu čekat na její telefon. Každá minuta bude pro mě představovat intenzívní vzrušení.

Vstal jsem, oholil se, oblékl a vyrazil ven. Koupil jsem nějaký chleba, sýr, salám, láhev vina rosso a dvoje noviny. Když jsem se vrátil do svého pokoje, bylo něco po deváté.

Přečetl jsem si noviny, potom jsem si vzal jeden z notesů a snažil jsem se soustředit na rozvržení nové kapitoly v knize, stále jsem se v mysli ale vracel k Lauře. Netrvalo dlouho a notes jsem odložil.

Teď bylo půl dvanácté. Určitě každou chvíli zavolá, říkal jsem si.

Ale nezavolala.

Minuty se vlekly jako hodiny. Třikrát zazvonil telefon a po každé to bylo pro někoho jiného v domě. Ve tři hodiny už jsem málem lezl po zdi.

Zůstal jsem v té malé špinavé místnosti od časného rána až do pozdního večera, kdy jsem usnul v křesle. Bylo za pět minut tři čtvrtě na jednu.

Nevolala ani v úterý, ani ve středu. Po celou dobu jsem zůstával ve svém pokoji a čekal.

V tu dobu jsem již Bruna Fancina nenáviděl jako nikoho v životě. Nyní jsem byl rád, že je bezmocný a že nemůže mluvit. Nadával jsem mu těmi nejhoršími nadávkami, které jsem znal, a doufal jsem, že zemře. Dokonce jsem se za jeho smrt i modlil.

Ve čtvrtek dopoledne jsem pořád ještě seděl v křesle a čekal. Poslední dva dny jsem se ani nenamáhal oholit a velmi málo jsem toho naspal. Měl jsem chuť někoho zabít a nervy jsem měl obnažené. Nejslabší zvuk mi je drásal k nesnesení.

Kolem poledne, když slunce nejvíc pálilo, zazvonil telefon.

Trhnutím jsem rozrazil dveře a utíkal chodbou k telefonu.

"Haló?" volal jsem a odíral jsem si sluchátko o ucho. "Kdo je tam?"

Ozval se mužský hlas. "Mohl bych prosím mluvit se siňorem Puccillim?"

Praštil jsem se sluchátkem, zůstal jsem stát a nadával jsem přístroji, který mě dohánělk šílenství. Když se telefon znovu rozdrnčel, skočil jsem po sluchátku a proklínal jsem muže na druhém konci jako šílenec. Potom jsem sluchátko vztekle zavěsil a řítil jsem se zpátky do svého pokoje.

U okna stál Giuseppe a v jeho ovíněném obličeji byl starostlivý výraz.

"Co chceš?" zařval jsem na něj. "Co tady děláš?"

"Uklidni se, Davide," řekl. "Co se stalo? Jsi nemocný?"

"Vypadni odtud!" křičel jsem na něj. "Říkám ti, vypadni!"

"No tak, chlapče," tišil mě. "Ty v něčem lítáš, co je s tebou? Posaď se a svěř se mi. Kolik dní už jsem tě neviděl. Nikdy by mě nenapadlo, že tě najdu v takovým stavu."

"Nechci s tebou o ničem mluvit," řekl jsem. "Vypadni odtud!"

"Ale takhle tě tu nemůžu nechat. Určitě bych ti moh nějak pomoct. Potřebuješ peníze?"

"Nechci od tebe nic. Jen prosím tě vypadni!"

Zaklapal svými hroznými bílými, špatně padnoucími zuby a žilky na jeho zbrázděném nose zfialověly.

"Asi je v tom ženská, co?" vyzvídal. "Prosím tě, vyslechni mě, Davide. Žádná nestojí za to..."

Přistoupil jsem k němu a chytil ho vpředu za kabát.

"Co ty víš o ženách, ty starej vožralo, ty zavšivená ruino? Co ty mně můžeš vykládat o ženskejch? Kliď se vodcať hezky sám, nebo tě budu muset vyprovodit!"

Mrštil jsem jím o dveře, až málem upadl.

"Ale já jsem tvůj přítel, Davide," zaúpěl a chytil se futra, aby neupadl. "Chci ti pomoct."

Vyhodil jsem ho z pokoje a zabouchl mu dveře před nosem. Potom jsem vzal láhev vína a vší silou jsem jí prášil o krb. Láhev se rozbila na kousky a střepy skla se rozlétly jako šrapnely po celé místnosti a červené víno potřísnilo zeď jako stopy krve.

To bylo ve čtvrtek.

Ani v pátek se neozvala. Čekal jsem až do šesti hodin, potom jsem vyšel na chodbu k telefonu, zejí zkusím zavolat.

Stál jsem v zatuchlém boxu a naslouchal vyzvánění. Srdce mi bušilo jako o závod. Potom se ozvalo cvaknutí a ženský hlas oznamoval: "Tady je rezidence siňora Fascina. U telefonu ošetřovatelka Flemingová."

Stál jsem tam, uši napjaté k prasknutí, a snažil jsem se zachytit nějaký zvuk, který by mi prozradil, jestli je Laura v místnosti, ale slyšel jsem jen klidné oddechování ošetřovatelky a tiché šustění její naškrobené zástěry.

"Kdo je tam prosím?" ptala se a hlas měla nyní ostřejší.

Pomalu a váhavě jsem zavěsil.

Šel jsem po chodbě zpět do svého pokoje. Cítil jsem se jako zpráskaný pes .zalézající do boudy. Znovu jsem si uvědomil, že mi na ní záleží víc než na čemkoliv jiném. Cítil jsem ji jako virus v krvi, takovéto čekání mě připravovalo o rozum. Po léta jsem jen tak živořil a namlouval si, že jednoho dne to někam dotáhnu, že udělám něco užitečného, a teď mě napadlo, že nedokážu nic. Viděl jsem svoji budoucnost jako praskající mýdlovou bublinu. A to jen proto, že jakási žena s vlasy barvy mědi a s pěknou figurou, dohánějící mužský k šílenství, nezvedla telefon a nevytočila moje číslo.

Jak jsem tak stál před dveřmi bytu a prsty svíral kliku, rozhodl jsem se, že udělám to, co všichni slabošští, bezpáteřní chudinkové a zbabělci, když dostanou ránu a ocitnou se břichem vzhůru, vždycky dělají. Půjdu se někam opít a pak si najdu nějakou štětku.

Otevřel jsem dveře a vstoupil jsem zpět do svého pokoje. Laura, sedící na opěradle křesla s rukama složenýma v klíně, krásnými štíhlými kotníky překříženými přes sebe a matně modrými šaty, staženými přes kolena, mi doslova vyrazila dech.

Na chodbě zazvonil telefon. Jeho vytrvalé vyzvánění by mě ještě před chvíli dohnalo vyrazit k němu a dychtivě jej zvednout. Teď jsem ho ale skoro nevnímal. Přestal být mým tyranem dorážejícím na moje nervy, zvyšujícím tlukot mého srdce a dělajícím ze mě bezdechého, slaboduchého imbecila. Nyní už šlo jen o vnější zvuk, stejně anonymně jako neznámý člověk na ulici.

Opřel jsem se o dveře a nechápavě zíral na ni.

"Promiň, Davide," řekla. "Nemohla jsem opravdu nic dělat. Tolik jsem ti chtěla zavolat, ale telefon je žárlivě střežen. Věděla jsem, že budeš na něj čekat. Věděla jsem, že trpíš, stejně jako jsem trpěla já. Až dnes odpoledne jsem to už nevydržela. Řekla jsem, že se projedu po Lagu. Když jsem dojela do Milána, zavolala jsem ošetřovatelce, že jsem měla nehodu, že jsem najela na mělčinu a že se budu muset zdržet do rána."

Nemohl jsem věřit svým uším.

"Chceš tím říct, že tu zůstaneš přes noc?"

"Ano, Davide. Zůstanu s tebou."

Vrávoravě jsem přistoupil k posteli a posadil se.

"Kdybys mě viděla ještě před chvílí na chodbě," řekl jsem a nešťastně si přejel rukama po obličeji. "Byl jsem rozhodnutý jít se někam opít. Kdybys přišla o pět minut později, už bys mě tu nezastihla, a teď mi řekneš, že tu můžeš zůstat do rána. Připadám si jak na toboganu."

"Nechtěla jsem, abys takhle trpěl, Davide," řekla. "Copak sis myslel, že jsem na tebe zapomněla?"

"Ne, to mě nenapadlo. Jen jsem čekal, že zavoláš hned v pondělí, a tak jsem čekal. Čekal jsem a čekal a hodiny míjely jedna za druhou a mně to začínalo jít už na mozek. Málem jsem lezl po zdi, skoro jsem z toho už šílel."

"Jsem tady a na ostatní věci zapomeň, Davide."

"Ano, máš pravdu. Ale já tomu pořád nemůžu uvěřit. Mám pocit, jako kdyby mi někdo dal pěstí do břicha." Podíval jsem se na střepy v krbu a na skvrnu na stěně. Místnost vypadala bez vypůjčeného koberce, přehozu na postel a barevného ubrusu hrozně uboze. Jedinou vzpomínkou na předchozí schůzku byly rezavé begónie v nádobě na stole. "Nemůžu po tobě chtít, abys tu zůstala, Lauro. Podívej se, jak to tu vypadá."

"Myslíš, že mi to vadí? S tebou dokážu být šťastná i v jeskyni. Nebuď hlupáček, Davide. Jen když můžu být pár hodin s tebou, na ničem mi nezáleží." Vstal jsem a přešel k zrcadlu. Vypadal jsem příšerně - na tvářích dvoudenní strnisko a oči opuchlé. Hlava mě brněla nedostatkem spánku.

"Musím se oholit," řekl jsem.

"Nebudu ti vadit? Chceš, abych počkala venku? Můžu se jít projít...-

"Myslíš si, že tě jen tak pustím z očí, když tě tu konečně mám?" řekl jsem. "Chvilku počkej, oholím se. Nemůžu tě takhle ani vzít do náruče."

Nalil jsem si z konvice do umyvadla vodu a namydlil si obličej. Ruce se mi třásly.

Zatímco jsem se holil, seděla tiše a pozorovala mě. Když jsem si otřel obličej, řekla: "Musíme to nějak vyřešit, Davide. Tohle by se mohlo opakovat. Určitě se to stane znovu."

"Ne. To už se nesmí stát. Musíš ho opustit, Lauro. Je pro tebe bezcenný. Copak to nechápeš? Nemůže čekat, že s ním zůstaneš. Musíš se od něho osvobodit."

"Přemýšlela jsem o tom. Kdybych ho opustila, Davide, chtěl bys, abych žila s tebou tady?"

Pomalu jsem se otočil a pozorně se na ni podíval. Hleděl jsem na jemné hedvábné punčochy, které musely stát spoustu peněz, prohlížel jsem si její vkusný střih šatů, její štíhlé bílé udržované ruce, zlatý náramek kolem zápěstí, diamantovou sponu za třista tisíc lir, lesklé vlasy, kterým věnoval kadeřník spoustu času a pozornosti. A to všechno bylo na pozadí špinavých zažloutlých tapet, úzké neustlané postele a prošlapaného koberce.

"Tady?" odpověděl jsem. "Ne, ale to ne, tady bys žít nemohla."

"A kam bych teda měla jít, Davide? Nemám žádné peníze, jen co dostanu od něho. Myslíš, že bych mohla pracovat s tebou? Mohla bych být dobrou průvodkyní. Mají vůbec průvodkyně?"

"Prosím tě, o tomhle nebudem žertovat," řekl jsem a cítil jsem, jak v obličeji rudnu.

"Ale já nežertuju, miláčku. Já se jen snažím ten problém nějak vyřešit. Možná bys mohl získat lepší místo. Nebo bys mohl dokončit tu svoji knihu. I já bych mohla něco dělat, Davide. Nechci, aby sis myslel, že jsem k ničemu. Myslíš, že bych mohla dělat třeba servírku?"

"Nech toho!" okřikl jsem ji. "Přestaň takhle mluvit! Já lepší práci nedostanu. A kdybych dokončil tu knihu, stejně za ni nedostanu žádné peníze, a trvalo by to ještě celé měsíce, i kdybych na ní pracoval od rána do večera. Jak můžeš říct, že bys mohla dělat servírku?"

"Ale nějak začít musíme, Davide."

Vylil jsem špinavou vodu.

"Copak nemáš žádné vlastní peníze?" zeptal jsem se a díval se přitom stranou.

"Obávám se, že ne. Mohla bych samozřejmě prodat svoje šperky. Nějakou dobu bychom z těch peněz mohli žít. Mohlo by nás to udržet nad vodou, dokud nevyděláš víc peněz ty."

Přistoupil jsem k ní.

"Proč se vůbec takhle bavíme?" zeptal jsem se. "Oba přece moc dobře víme, že bychom takhle žít nemohli. Radši se tě vzdám, než abych tě strhával na svoji úroveň. Brzy bys mě nenáviděla, Lauro. Dokud bysme žili z tvých peněz, bylo by to oukej, jakmile by ale bylo po nich, z čeho by sis chtěla kupovat nový šaty nebo nějakej ten šperk. Měla bys mě brzo plný zuby."

Přikryla mi ruku dlaní.

"To neříkej. Myslela jsem to vážně, když jsem říkala, že bych byla šťastná s tebou i v jeskyni."

"Vraťme se zpátky na zem," přerušil jsem ji. "Existuje jediné řešení."

Podívala se na mě přísně, v očích se jí objevilo napětí a štíhlé ruce zaťala v pěst.

"A to je co?"

"Najdu si práci poblíž Laga. Promluvím s Giuseppem. Ví, jak to chodí. Musím získat místo v přístavišti parníků. Potom se budem moct vídat snadnějc. Nebudeš muset cestovat až sem. Když se na hodinku vypaříš, nikdo si toho nevšimne."

Napětí z jejích očí vymizelo, uvolnila zaťaté pěsti.

"A takhle by se ti to líbilo, Davide?" zeptala se a otevřela kabelku, aby si vzala cigaretu. "To by tě uspokojovalo?"

"Bylo by to lepší, než co jsem si prožil poslední tři dny. Aspoň bych tě občas viděl a pozdě v noci bychom se mohli scházet. Bylo by pro tebe těžké opustit vilu, když budou všichni spát?"

"Ne, to by šlo," řekla unaveným mdlým hlasem.

"Moc nadšeně nevypadáš," poznamenal jsem a pohlédl jí do očí. "Nepřipadá ti to jako dobrej nápad, viď?"

"Myslím, že by to bylo velmi nebezpečné. Neznáš Lago tak dobře jako já. Jak tam každý slídí, co dělá ten druhý.

Nedařilo by se nám tajně se stýkat, Davide. Musím si dávat dobrý pozor. Bruno by se se mnou okamžitě rozvedl, kdyby zjistil, že jsem mu byla nevěrná. Až zemře, zdědím spoustu peněz. Jestliže šlápnu vedle, o všechno přijdu."

"Aha." Posadil jsem se na postel a prsty si pročísl vlasy. "Na to jsem nepomyslel. Netušil jsem, že až umře, budeš podle práva bohatá. Tím se propast mezi náma jen prohlubuje, nemyslíš?"

"To nás naopak sblíží, Davide."

"Copak si myslíš, že bych moh žít z tvejch peněz?"

"Ne, to vím jistě, že bys nechtěl. Ale nejsou to moje peníze. Jsou Brunovy. Ale dovedu si představit, že bys přijal půjčku, aby ses moh pustit do podnikání, a až budeš mít úspěch, všechno mi vrátíš."

"Asis o tom hodně přemýšlela, viď?" poznamenal jsem. "Ale jestliže žije už čtyři roky, není vyloučené, že bude žít ještě další čtyři. Myslíš si snad, že můžeme čekat čtyři roky nebo ještě déle?"

"Podívej, caro, už se skoro hádáme," řekla vážně. "Dřív než ses mě nasytil."

"Tebe se nikdy nenasytím," řekl jsem. "Mrzí mě to, Lauro, ale jen nevím, jestli znovu vydržím to, co jsem musel vystát za poslední dny. Víš, co jsem měl v úmyslu zrovna udělat - než jsem vstoupil do pokoje a našel tě tady?"

"Ano, vím. To muži dělávají, když mají pocit, že jim někdo ublížil. Nemysli si, že jsi jediný." Odklepla popel do krbu. "Slíbils mi, že nebudeš telefonovat."

"Já vím. Promiň mi to. Byl jsem napůl šílený."

"Kdybys byl u Laga, riskoval bys ještě víc. Kdybych se nemohla vzdálit z domu, mohlo by tě třeba taky napadnout přijít za mnou. Copak nechápeš, Davide, že by to takhle nešlo?"

"Tak co budem dělat?"

Chvíli si mě v tichosti prohlížela.

"Něco mě napadá, Davide," řekla.

Hned mi došlo, že to má už dávno promyšlené, ale nechtěla mi to říct, dokud neuslyší moje návrhy, až bude jasné, že jiné řešení než její neexistuje.

"Co tě napadá?" zeptal jsem se.

"Doktor chce, aby Bruno trávil den v křesle venku," řekla a prohlížela si ruce složené v klíně. "A každý večer ho někdo přenáší z křesla na postel. Ošetřovatelka Flemingová ho neunese. Máme na to muže, který tu práci dělá. Stará se taky o auto a o člun. Dostává sedm tisíc lir měsíčně s plným zaopatřením."

"Proč mi to říkáš?" zeptal jsem se přísně. "Co s tím mám společnýho?"

"Koncem týdne odchází."

Projela mnou horkost a vzápětí mě polil chlad.

"Snad nechceš, abych to vzal po něm?"

Dívala se stranou.

"Připadá mi to jako jediné bezpečné řešení, Davide."

"Aha." Vší silou jsem se ovládal, aby můj hlas zněl klidně. "Rád bych si to vyjasnil. Tak ty mi navrhuješ, abych ošetřoval tvého manžela. Každé ráno bych ho zvedal z postele do křesla a každou noc chodil za jeho ženou. A za to bych dostával sedm tisíc lir. Dobrá, když se na to podívám z tohohle hlediska, je to dost atraktivní nabídka."

Pohlédla na mě a oči jí zářily.

"Nic víc na to neřekneš, Davide?"

"Ale řeknu. Nedovedu si představit nic nepříjemnějšího, než každé ráno vstoupit do pokoje muže, který se nemůže hýbat ani nemůže mluvit, a podívat se mu do očí po noci, kterou jsem strávil s jeho manželkou. To by mohla být cenná zkušenost i pro tak otrlou povahu jako jsem já. Nejenže bych mu kradl ženu, ale ještě bych jedl jeho jídlo a spal v jeho domě a k dovršení všeho bych za to dostával jeho peníze. Je to nepředstavitelně atraktivní nabídka."

Neznatelně pokývla hlavou, potom vstala, přistoupila k prádelníku a vzala si klobouk a kabelku.

"Počkej, Lauro," řekl jsem a vyskočil na nohy. "Takhle odejít nemůžeš. Musíme si to vyjasnit."

"Ne, radši půjdu. Přespím v hotelu. Sbohem, Davide."

Postavil jsem se zády ke dveřím.

"Copak nechápeš, jak nemožný nápad to je?" zeptal jsem se.

"Chápu. Necháš mě, prosím té, projít?"

"Zůstaneš tady. Musíme si to vyjasnit."

"Davide! Nech mě prosím projít!"

"Přestaň dělat scény! Zůstaneš tady a najdem způsob, co s tím. Teď se posaď a nech mě chvíli přemýšlet."

Zbledla. Podívala se na mě raněnýma a nazlobenýma očima, pěsti měla zaťaté.

"Není o čem přemýšlet," řekla. "Řekla jsem ti jediné možné řešení. Jestliže jsi příliš hrdý, příliš úzkoprsý a příliš mužný, než aby ses se mnou stýkal takhle, není o čem dále diskutovat. A není důvod, abych tady zůstávala. Byla jsem blázen, že jsem se s tebou milovala. Zapálils ve mně oheň a teď nemáš dostatek morální odvahy, abys v tom pokračoval." Zvýšila hlas. "Až budu pryč, můžeš si přemýšlet podle libosti! Já už ale o tom nehodlám dál diskutovat! Nech mě projít!"

Chytil jsem ji za ramena a zatřásl s ní.

"To tys to nedomýšlela," křičel jsem na ni, "jinak by ses nesnažila přemluvit mě, abych se ocitl v tak ostudné situaci. Jen o tom zkus víc přemýšlet. Copak chceš, abych se s tebou miloval v jeho domě, skoro jemu na očích? Copak bys mohla něco takového udělat?"

Kabelka jí vyklouzla z ruky a paže jí vylétly vzhůru. Objala mě kolem kru, přitáhla si mě k sobě, až se naše tváře setkaly.

"Já tě tak miluj u, Davide, že bych se s tebou milovala třeba i v jeho pokoji. Copak nechápeš, caro, že on pro mě ale

vůbec nic neznamená? Vzala jsem si ho, abych z něho něco vyzískala, a pykala jsem za to po celou dobu. Vůbec mi ho není líto, jako jemu nebylo líto mě, dokud byl silný a ovládal mě. Nedovedeš si představit, jak byl ke mně krutý. Nebudu mu nevěrná, protože jsem mu nikdy nepatřila. Davide, udělej, o co tě žádám. Jestliže to neuděláš, už se nikdy neuvidíme. A budu z toho šílená, jako ty, když sis myslel, že už ti nezavolám." Zlomil se jí hlas. "Další takové dny už nevydržím. Musíš to udělat, Davide, nebo je mezi námi konec."

Odstrčil jsem ji a viděl jsem její bílý napjatý obličej.

"Polib mě, Davide."

Když se moje ústa dotkla jejích, všechen můj odpor ze mě vyprchal.

Probudil jsem se s trhnutím. Posadil jsem se, protože jsem cítil, jak mě někdo něžně tahá za ruku.

"Probuď se, Davide," říkala Laura a nahýbala se nade mnou. "Ohřála jsem trochu kávy. Za chvilku budu muset jít."

"Co? Ty už jseš oblíknutá? Kolik je hodin?"

, Je po šesté. Spal jsi tak sladce, že jsem neměla srdce tě budit. Bude zase krásný den." Přinesla mi šálek kávy. "Vlastně už je krásný den, co říkáš, Davide?"

"Doufám, že je," řekl jsem a najednou jsem si vzpomněl, co jsem jí před spaním slíbil. "Doufám, že toho nebudem litovat, Lauro."

"Nic jiného dělat nemůžem." Posadila se na postel a vypadala tak čistě a upraveně jako vždycky. "Za chvilku musím jít, ale než půjdu, musíme si to vyjasnit. V neděli večer přijdeš do vily. Já budu ten večer na Strese. Setkáme se tam a já tě vezmu přes jezero. V šest hodin jede z Milána vlak. Dneska musíš zajít do Nervini ve Via Boccaccio. Mám tam účet. Řekneš jim, že pracuješ pro siňora Fancina a že potřebuješ, aby tě vybavili. Oni už budou vědět, co všechno budeš potřebovat."

"Potřebovat?" zeptal jsem se nechápavě, až jsem málem vybryndal kávu. "Co tím myslíš?"

"No tak, miláčku, nedělej to ještě složitější." Konejšivě mě pohladila po paži. "Přirozeně nemůžeš přijít do vily v těch šatech, co máš na sobě. Musíš být vhodně vybavený."

"Jak vybavený?" stále jsem nechápal a šálek jsem pro jistotu postavil zpět na zem.

"No, bílý plášť a uniformu, až budeš řídit auto, taky montérky.. .zkrátka takové věci."

V krku se mi udělal knedlík a krev se mi vlila do tváří.

"Uniformu? Ach tak."

"No tak, miláčku..."

"No dobře. Nechápal jsem, o čem mluvíš. Zkrátka jsem byl natvrdlý. Takže mám být jakýsi lokaj, je to tak?" Bezmocně roztáhla ruce.

"Dobrá, miláčku, zapomeň na to. Jestliže to pro mě nemůžeš udělat, když já riskuju mnohem víc, nemá smysl to dál probírat."

"Dobrá," řekl jsem a pokusil se o úsměv. "Jen jsem to pořádně nechápal. Ale teď už je mi to jasné. Zatraceně, je to ale postup stát se z neoficiálního průvodce Dómu rovnou lokajem boháče. Tomu říkám kariéra."

Upřeně mě pozorovala.

"Záleží na tobě, Davide. Jestliže to nedokážeš překousnout, tak to nedělej. Ale jinou cestu nevidím."

"No tak se nerozčiluj," řekl jsem. "Teď, když vím, o co jde, udělám, co budeš chtít. Kromě toho, že budu nosit bílý plášť a uniformu, co budu ještě dělat?"

"Každé ráno a každý večer se budeš starat o Bruna. Pak budeš mít na starosti auto a budeš mě vozit do Milána nebo do Lavena, když budu chtít nakupovat. Budeš pečovat o loď. Jestliže přijde nějaká návštěva - a to se stává málokdy - budeš obsluhovat u stolu a servírovat nápoje. Po většinu dne si budeš moct dělat, co budeš chtít. Budeš mít dva pěkné pokoje u jezera nad kůlnou na člun. Budeš tam mít klid a nikdo tě nebude obtěžovat. Kdykoliv se budu moct utrhnout, přijdu za tebou. V noci to bude snadné a bezpečné. Takové jsou tvoje povinnosti, Davide, a jestliže se ti to nelíbí, rovnou mi to řekni a mužem na to zapomenout."

Dlouho jsem si ji prohlížel. Takovou ženu jsem ještě nepoznal. Seděla tam s rukama složenýma v klíně a hleděla na mě velkýma fialkovýma očima, které byly živé a žhavé jako rozpálené uhlí. Dovedla ve mně vznítit oheň pouhým pohledem.

"Myslím, že pro tebe udělám všechno," řekl jsem.

Kapitola III

Z nádraží jsem kráčel po dlážděné ulici směrem k nábřeží. Přestože bylo teprve sedm pryč, slunce již pražilo a ulice byla plná vozů přivážejících nové návštěvníky do hotelů.

Laura na mě už čekala. Seděla na přístavní zídce, ve stínu, a s očima schovanýma za zelenými skly měla obličej anonymní jako arch bílého papíru. Dvě venkovské ženy v černém a bez klobouku stály poblíž Laury, a když jsem přecházel ulici do míst, kde seděla, pátravě si mě prohlížely. Každou chvíli vrhaly na Lauru zvědavé pohledy.

Když mě Laura uviděla, sklouzla ze zídky a přistoupila ke schůdkům u břehu. Neusmála se ani nezamávala rukou. Dokonce se netvářila potěšeně, že mě vidí.

Šel jsem za ní po schůdcích až k motorovému člunu, dlouhému dobrých dvacet stop. Byl to kus blyštivé mosazi a naleštěného mahagonu.

Nastoupila do člunu a usadila se do vypolstrovaného sedadla u volantu.

Dvě ženy v černém nás stále sledovaly. Přistoupily teď blíž, opřely se o zábradlí podél nábřeží a zíraly na nás.

Naložil jsem svoje dva nové kufry do lodě a postavil se uvnitř vedle Laury.

"Umíš řídit člun?" zeptala se neosobně.

"Ano," odpověděl jsem a odpoutal kotvící lano. Manévroval jsem v přeplněném přístavu, dokud se mi nepodařilo vyplout na volnou vodu.

"Startuje se to stejně jako auto," poučovala mě Laura a potom tiše dodala: "Ráda tě zase vidím, miláčku. Ty starý brécy se snažily poslouchat, co si říkáme."

Stiskl jsem startér a motor začal jemně příst. Potom jsem zařadil rychlost, otočil volantem a povolil ruční spojku.

"Každej tady jen šmíruje, co dělá ten druhej," pokračovala a opřela se o polštáře. "Teď jistě chápeš, proč jsem říkala, že by bylo velmi nebezpečné, kdybys pracoval tady. Poznáš, že jedině bezpečné to pro tebe bude ve vile. Kdybys tu žil tak dlouho jako já, bylo by ti to jasné."

Cítil jsem se celý nesvůj a podrážděný. Mrzelo mě, že mě líp nepřivítala, a teď, když se omluvila, jsem měl zase vztek sám na sebe, že jsem jí to měl za zlé.

"Kam jedeme?" zeptal jsem se stručně.

"Přímo přes Lago. Vidíš támhle tu bílou vilu uprostřed kopce? Tak to je ona."

Byl jsem u Laga Maggiore od té doby, co jsem se usadil v Itálii jen jednou a fascinovalo mě a podmaňovalo si mě svojí krásou a neopakovatelným kouzlem. Teď, když jsem se rozhlížel kolem sebe, znovu jsem cítil, jak na mě to místo působí, a špatná nálada byla pryč.

Vlevo jsem viděl ostrov Isola Bella a jeho klasické zahrady, postavené Borromeem v sedmnáctém století. Za ním se skrýval Pescatori, další borromeánský ostrov. Ještě dále vlevo svítily bílé vily Pallaza, o kterých psal Hemingway ve svém Sbohem, armádo.

Vpředu v pohledu přes jezero se táhl zalesněný kopec, v jehož úpatí se krčilo Arolo, vesnička s domky s červenými střechami a jeden malý Albergo.

Vila, kterou mi Laura ukázala, stála o samotě v polovině kopce, který sbíhal dolů až k nábřeží. Byl to pěkný dům s terasovitou zahradou plnou květů, tmavě zelenými okenicemi zavřenými před sluncem a dlouhou verandou stíněnou žaluziemi.

"Co se děje, Davide?" zeptala se mě Laura náhle.

Obrátil jsem se k ní a usmál se na ni.

"Sáhla na mě smrt," řekl jsem. "Promiň. Už jsem v pořádku. Tohle je moc pěkná loď."

"Je dobrá. Všechno, co mu patří je pěkný: to nejlepší, co se dá za peníze koupit. To něco, co nám nikdy nechybí, jsou peníze."

"Teď zase sáhla smrt na tebe. Nemám zastavit a políbit tě?"

Zasmála se.

"To nesmíš. Určitě nás někdo pozoruje skrz okna některé z vil. Tady nemaj nic jinýho na práci. Dostal jsi od Nerviniho všechno, co jsi chtěl?"

"Mnohem víc, než potřebuju. Ale trvali na tom, že mi to prodaj."

"Budeš to potřebovat, Davide. Můžeš tomu všemu, co se teď začne odvíjet, vůbec věřit? Dnes v noci jsem nemohla spát. Myslela jsem na tebe."

"Já jsem taky nespal," řekl jsem, ale už jsem nedodal, že jsem myslel na jejího manžela. "Řekni mi něco o vile: kdo tam bydlí kromě tebe a - a něho?"

"Je tam Maria, kuchařka. Na ni si dávej pozor, Davide. Je u Bruna už léta. Byla u něj dávno, než jsem ho poznala já. Nelíbím se jí a pořád mě pozoruje. Tak si před ní dávej pozor na jazyk. Nesmíš v ní vzbudit žádný podezření. Jasný?"

"Spí ve vile?"

"Ne, kdyby tam spala, nemohl bys tam vůbec přijít. Ne, má chalupu ve vesnici. Přichází každý ráno v sedm a odchází po devátý."

"Kdo tam ještě je?"

"Ošetřovatelka Flemingová. Myslí si, že Bruno jí něco odkáže v závěti, a chová se, jako kdyby jí Bruno patřil. Jí taky nic neujde, a kdyby věděla jak, určitě by mezi mě a Bruna zanesla svár. Taky na ni si musíš dávat pozor. Má pokoje hned vedle Bruna a dveře nejsou nikdy úplně dovřený. Dneska má volno. Vrátí se až v úterý ráno, tak musím v pondělí sloužit přes den i v noci. Maria je teď u něj, dokud se nevrátím.'4

Moc se mi nic z toho, co říkala, nelíbilo, ale nedal jsem to najevo.

"To jsou všichni?"

"Ještě je tu Guilio, zahradník. Je starej a hluchej. S ním si nemusíš dělat starosti. Stejně nikdy nechodí do domu. A pak je tu doktor Perelli. Přichází se na Bruna podívat dvakrát do týdne. Je taky vykonavatelem soudní závěti, jsou s Brunem staří přátelé a jemu se taky nelíbím. Je to takovej úzkoprsej, nepříjemnej dědek, kterej si myslí, že všechny krásný ženy jsou nemorální. Bude lepší, když se mu budeš vyhýbat, Davide. Kdyby tě viděl, mohl by si udělat svůj závěr."

Musel jsem si zapálit cigaretu. Zápalku jsem odhodil do vody.

"Vypadá to, že vkročím do dračího doupěte."

"Já v něm žiju už pět let. Bude jedině správný, jestli si dáme pozor, musíme si dávat bacha, miláčku. Ještě jednu věc ti musím říct. Snaž se to prosím pochopit, Davide. Během dne se k tobě budu muset chovat jako ke sluhovi. Člověk nikdy neví, kdy ho někdo pozoruje. Budeš to mít na paměti? Až budeš sám ve svých místnostech a já přijdu za tebou, bude to jiné, ale nesmíš se cítit raněný, jestliže se k tobě nebudu vždycky chovat tak, jak bych chtěla. Nesmí ti to vadit.

Něco takového jsem nečekal a nepříjemně mě to překvapilo.

"To je v pořádku," řekl jsem, ale sám jsem tomu nevěřil. "Jestliže si musíme dávat pozor, bude to tak jistě lepší."

"Stojí ti to vůbec za to?" zeptala se s úzkostí v hlase.

"Jistěže," odpověděl jsem, ale znovu jsem tomu sám nevěřil. "Všechno ti vynahradím," řekla a podívala se na mě svýma horkýma vemlouvavýma očima. "Vyplatí se ti to, miláčku, uvidíš."

Stačilo jen, když to vyslovila a když se podívala tak, jak se dívala. Měl jsem ji v sobě jako nemoc a nemohl jsem se toho zbavit. Uvědomoval jsem si, že jsem blázen, když se do něčeho takového pouštím. Když jsem se na sebe podíval zvenku, viděl jsem, jak mě to děvče stále víc stravuje. Viděl jsem sám sebe, jak se kroutím a svíjím jako hmyz připíchnutý špendlíkem, ale došlo to už tak daleko, že jsem si nedokázal pomoct.

"Přístaviště je za těmi vrbami," řekla náhle. "Podívej, teď je vidět kůlnu pro člun. Nad ní jsou tvoje pokoje."

Na skále se tyčil malý dvoupodlažní domek s velkým oknem s výhledem na Lago a dole byly široké dveře, kterými se vcházelo do kůlny na člun. Po obou stranách domku rostly vrby, které zastiňovaly bazén vysekaný ve skále. Dlouhé kamenné schodiště vedlo z přístaviště nahoru do kopce, kde se prostírala terasovitá zahrada.

"Tudy budu za tebou chodit," řekla a ukázala na schody.

"Za tmy to může být nebezpečné."

Zasmála se.

"Ne pro mě, Davide. Mám je důkladně ošlapaný. Když už to v domě nemůžu vydržet, vždycky chodím dolů do kůlny. Zařídila jsem ji sama. Určitě se ti bude líbit."

Vypnul jsem motor a nechal člun vplout pod vrby do přístaviště.

"Nechám tě tady, aby ses podíval do svých pokojů, Davide," řekla a vyskočila na přístavní zídku. "Neodvažuju se tady zůstat, abych ti to ukázala sama. Až se převlíkneš, přijdeš nahoru do vily? Půjdeš zkrátka po schodech a po cestičce k verandě. Maria ti dá večeři. Potom, když za mnou přijdeš, zavedu tě k Brunovi."

"Dobře," souhlasil jsem se vším a vystoupil z lodě.

Dala mi klíč.

"To je klíč k tvému bytu. A ještě něco, Davide, to je vlastně moc důležitý. Nikdy nenechávaj to místo otevřený. Nikdo tam nechodí, jen já a jedna stařena z vesnice. Nikdo vevnitř nikdy nebyl a taky tam nikdo nesmí, nebo by se divil, proč jsem ti ty pokoje dala. Myslíš, že se budeš umět o ty pokoje starat sám?"

"Vždycky jsem se o svůj pokoj staral sám," usmál jsem se. "Samozřejmě, že to zvládnu."

"Stařena přijde jednou týdně, aby to tam pořádně uklidila. Jí můžu věřit, že si nechá všecko pro sebe. Řeknu ti, kdy má přijít, a budeš se klidit z cesty."

"Nač takový záhady?"

Zasmála se.

"Jen počkej a uvidíš."

Položila mi ruku na paži a pozvedla obličej. Přitáhl jsem ji k sobě. Ústa měla horká a suchá, jako kdyby měla horečku. Prsty mi zaryla do lopatek, jak se ke mně tiskla.

Stáli jsme takhle skryti pod vrbami několik vteřin - voda tiše šplouchala o přístavní zídku. Potom se náhle ode mě odtrhla a rychle stoupala po schodišti. Brzy mi zmizela z očí.

Když jsem uklidil člun a zamkl kůlnu, vypravil jsem se se dvěma kufry po úzkém schodišti do obývací části nad kůlnou.

Odemkl jsem dveře a otevřel je dokořán. Zůstal jsem překvapeně stát.

Zíral jsme na velký pokoj s širokým oknem s výhledem na Lago, který byl tak luxusně zařízený, že jsem na okamžik zapochyboval, zda jsem ve správném pokoji.

Rychle jsem se ujistil, že jinam jsem jít nemohl, a zavřel za sebou dveře. Postavil jsem zavazadla na zem.

Místnost, která bylo téměř třicet stop krát dvacet, měla mozaikovou podlahu, na které ležely bucharské koberečky. Stěny byly pokryté hedvábnými tapetami s veselým červenobílým vzorem. Ve velkém okenním výklenku stál čtvercový divan osm stop na šířku pokrytý bílým hedvábným červeně olemovaným přehozem. Dále stála v místnosti čtyři velká křesla a objemná pohovka, ale jako by se ztrácely v prostoru. U jedné zdi byl gramofon a skříňka s deskami, na velké zdi působily titěrně.

Dále zde byl plně vybavený bar, který byl vestavěný do rohu místnosti. Když jsem si jej prohlížel, zjistil jsem, že je otočný, že stisknutím tlačítka se objeví knihovna plná knih a bar zmizí.

Naproti byly dveře do další místnosti. Otevřel jsem je. Byla to malá šatna se dvěma zrcadly až k zemi a dvěma šatníky, nad kterými se rozsvítilo, když se dveře otevřely. Za touto místností byly další dveře, které vedly do koupelny se zapuštěnou vanou a sprchou, a stěnu tvořila zrcadla v rámech z černého mramoru.

Vrátil jsem se do obývacího pokoje, přistoupil k baru a nalil si velkou whisky. Měl jsem pocit, že to potřebuju. Teď už mi bylo jasné, proč musím dveře zamykat.

Maria byla postarší tělnatá žena s příjemným obličejem a laskavýma očima. Zrovna si nandavala šál a chystala se domů, když jsem vstoupil do kuchyně.

"Dobrý večer," pozdravil jsem. "Jsem David Chisholm. Siňora Fancinová mi řekla, že pro mě budete mít večeři."

Okamžitě mě podrobila zkoumavému pohledu. Prohlížela si mě snad tři nebo čtyři vteřiny a já cítil, jak v ní vzrůstají obavy a podezření. Neušel jí jediný detail z mé tváře.

"Vy se budete starat o siňora Bruna?" zeptala se.

"To bych neřek," namítl jsem. "Budu ho jen zvedat."

"Siňora se nezmínila, že jste Američan."

"A měla se o tom zmínit?" zeptal jsem se a přistoupil jsem ke stolu, kde bylo prostřeno. "Mám se posadit tady?"

"Večeři máte v troubě," řekla a upravila si šál. "Ukázala vám siňora, kde budete spát?"

Byl to zběžný dotaz, ale mě hned napadlo, že je pro ni nesmírně důležité, aby věděla, kde budu spát.

"Budu bydlet v místnostech nad kůlnou pro člun," odpověděl jsem, ale do očí jsem jí nepohlédl.

"Nad kůlnou pro člun? Ten druhý muž už je pryč?"

Z trouby jsem si vytáhl telecí a špagety. Jak jsem si jídlo nesl ke stolu, řekl jsem: "Proto jsem tady."

Přikývla, jakoby pro sebe, sebrala jakýsi raneček a ztěžka pochodovala ke dveřím.

"Dáte si pozor, když budete siňora Bruna zvedat?" zeptala se a nekompromisně si mě změřila. "Ten před váma to nedělal dobře." V obličeji se jí objevil nazlobený výraz. "Nikdy pořádně nemyslel na to, co dělá."

Její přímý zkoumavý pohled mi byl nepříjemný.

"Dám si pozor," zabručel jsem.

Přikývla a otevřela dveře. Viděl jsem, že se jí nechce mě tu jen tak nechat, a tak, abych se jí zbavil, rozloučil jsem se s ní. "Tak dobrou noc."

"Ženu jste s sebou nevzal?" zeptala se už s rukou na klice.

"Nejsem ženatý."

"Pro takového muže, jako jste vy, je lepší, když je ženatej," řekla.

"Zkusím s tím něco udělat," řekl jsem a usmál jsem se na ni. "Dobrou noc."

Můj úsměv neopětovala.

"Tamten taky nebyl ženatej."

"Který?"

"Bellini. Přišel sem před třemi měsíci. Je to hnusný velký zvíře. Celej den vysedával a kouřil doutníky. Když zvedal siňora Bruna, počínal si hrubě. Doktor Perelli rozhodl, že musí odejít."

"Nesmím vás zdržovat. Jistě už spěcháte domů," řekl jsem. "Dobrou noc."

Ještě chvíli váhavě postála, potom vyšla ven a zavřela za sebou dveře.

Seděl jsem a naslouchal jejím těžkým krokům po chodbě. Když dozněly, zhluboka jsem se nadechl. Zjistil jsem, že se trochu potím a nervy jsem měl napjaté jako struny na houslích.

Měl jsem pocit, že ta stará žena je víc než podezřívavá: ta určitě ví, proč tu jsem.

Lauru jsem našel na verandě. Čekala už na mě. Opírala se o jeden z mramorových sloupů, které podpíraly střechu verandy, a hleděla na jezero. Když uslyšela moje kroky, otočila hlavu.

"Už odešla?"

"Ano," řekl jsem.

Obrátila se ke mně celým tělem a usmála se na mě

Tak jsme sami, až na Bruna. Dneska u něho budu muset sedět, Davide, ale zítra večer za tebou přijdu. Co říkáš svýmu novýmu obydlí?"

"Je prvotřídní, ale nemyslíš si, že je nebezpečný, abych tam bydlel? Jestli mě tam někdo uvidí, nedojde jim, co pro tebe znamenám?"

"Dokud se nikdo nedostane dovnitř, nic se nestane," řekla. "Jsem ráda, že se ti tam líbí, Davide. Zařídila jsem to sama. Strávíme tam pár příjemnejch chvilek, nemyslíš?"

"Bude to lepší než v jeskyni."

Zasmála se. "S tou jeskyní jsem to myslela vážně. Ale tvoje nový obydlí se mi líbí víc. Co si myslíš o Marii?"

"Myslím, že o nás dvou už ví."

Podívala se na mě přísně.

"Proč to říkáš?"

"Jen mě to tak napadlo. Možná soudím podle toho, co říkala. Bellini bydlel taky nad kůlnou?"

"Jistěže ne!" Ztuhla a zírala na mě. "Proč si to myslíš? Bellini byl jen najatá síla. Bydlel ve vesnici."

Ukonejšila podezření, které se mě zmocnilo.

"Z něčeho, co říkala Maria, jsem získal dojem, že Bellini taky bydlel nad kůlnou."

Laura mi položila ruka na paži.

"Nesmíš věřit tomu, co říká, Davide. Kůlna na člun i místnosti nahoře patří mně. Proto jsem tě tam nechala bydlet. Bellini tam samozřejmě nebydlel. Ani nikdy nebyl vevnitř."

"Kde je teď?"

"Nevím. Asi jel zpátky do Milána. Proč se o něj tak zajímáš?"

"Nezajímám se o něj. Ta stařena ve mně vzbudila zvědavost, to je všechno."

Nechala sklouznout ruku po mé paži, až se naše ruce setkaly.

"Snaží se vždycky napáchat zlo. Neposlouchej ji, Davide. A teď se musíš seznámit s Brunem. Dávej si na něj pozor. Jeho očím nic neujde. Když budeš u něho, vůbec si mě nevšímej. Musíš se pořád hlídat."

"Nemůžu říct, že bych se na to setkání těšil, Lauro."

"To je jasný, tak pojď, ať to máme za sebou." Dotkla se mého obličeje svými štíhlými prsty. "Prosím tě, pamatuj si, Davide, že pro mě nic neznamená, a myslím, že ani já pro něho nic neznamenám."

Kráčela po verandě a já šel pomalu za ní.

Zabočila za roh a došli jsme k vozíčku, který stál ve stínu s výhledem na Lago. Pod pokrývkou jsem rozeznával obrysy hubeného těla, ale velká váza s květinami, která stála na stolku, mi zakrývala jeho obličej.

Ukázala mi, abych zůstal na místě, a přistoupila k vozíčku.

"Bruno, je tady ten nový člověk," řekla. "Jmenuje se David Chisholm. Je to Američan žijící v Miláně. Studuje italskou architekturu. Doporučila mi ho agentura Donetti. Má skvělé reference." Obrátila se a kývla na mě.

Toporně jsem přistoupil k vozíčku a zastavil se tak, aby na mě dopadalo světlo. Bylo mi nevolno a ruce se mi potily. Nechápu, jak se mi podařilo pohlédnout do očí, které ke mně vzhlédly z hubeného bílého obličeje.

Brunovi Fancinovi bylo asi pětačtyřicet. Měl hustou hřívu vlasů holubicí šedi. Jeho dlouhý hubený obličej měl

krásné aristokratické rysy a byl tak bílý, že mohl být vytesán z mramoru. Oči však měl živé: tak živé oči jsem ještě neviděl. Byly to velké černé oči, které vypovídaly o jeho schopnostech, o chytrosti, laskavosti a dobrotě, ale naznačovaly též, že dovede být krutý, když se tak rozhodne.

Připadal jsem si hloupě, jak jsem tak na něj koukal, a věděl jsem, že nemůže mluvit ani se hýbat, že je bezmocný, jako by byl mrtvý. Cítil jsem, jak si mě prohlíží s přátelským zájmem. Začal jsem se stydět a cítil jsem se nesvůj. Abych skryl svoje zmatení, strnule jsem se uklonil a znovu jsem ustoupil do stínu.

"Mám zavést křeslo dovnitř, siňoro?" zeptal jsem se.

Lauře rychle došlo, že bych se mohl vyzradit, kdyby si mě Fancino ještě dále tak podrobně prohlížel, tak vstoupila mezi nás.

"Bude lepší, když tě již dáme dovnitř, Bruno. Už je čas."

Obrátila se od něho a já jsem zahlédl jeho pohled na ni a utrpěl jsem šok.

Do jeho očí vstoupila zloba, pohrdání a dokonce sžíravá nenávist. Pohled rychle změkl. Snad se mi to jen zdálo, ale myslím, že to byla skutečnost.

Přistoupil jsem zezadu k vozíčku.

Laura se ke mně obrátila.

"Můžete zavést křeslo dovnitř. Dávejte pozor, ať s ním nedrcnete."

Vmanévroval jsem křeslo z verandy do velké ložnice, jemně osvětlené skrytými lampičkami, jejichž světlo se odráželo od stropu.

Uprostřed místnosti stála velká postel. Mozaikovou podlahu pokrývaly husté perské koberce. Na zdech visely tapiserie, které mým nezkušeným očím připadaly jako umělecká díla. Všechno v místnosti bylo vytříbeného vkusu a muselo stát hromadu peněz.

Přivezl jsem vozíček k posteli.

Laura stála u nohou postele a pozorovala mě. Neudělala jediný pohyb, aby mi pomohla nebo aby mi doporučila, jak ho nejlépe zvednout.

Nervózně, protože jsem cítil, jak mě oba upřeně pozorují, jsem se podíval na postel. Potom jsem sňal tenkou přikrývku, pod kterou se skrývalo dlouhé vychrtlé tělo. Měl na sobě šedé hedvábné pyžamo a jeho dlouhé vyzáblé nohy připomínaly nohy kostlivcovy.

Jednou rukou jsem ho uchopil pod pažemi a druhou pod koleny a zvedl jsem jej. Čekal jsem, že bude těžký, ale byl tak lehký, že jsem málem ztratil rovnováhu. Neohrabaně jsem ho položil na postel, přikryl ho pokrývkou a ustoupil jsem. Dýchal jsem zhluboka a cítil jsem, jak se mi potí obličej.

"Děkuji vám, Davide," řekla Laura tiše. "Teď můžete jít. Nebudu vás potřebovat až ráno v osm hodin. Přijďte prosím přesně."

Uklonil jsem se Fancinovi a potom jí a odešel jsem na verandu.

Slyšel jsem Lauru, jak říká: "Je trochu neohrabaný, ale zvykne si na to. Pustím ti gramofon. Možná by sis chtěl poslechnout nějakého Chopina nebo snad chceš, abych ti radši četla?"

V duchu jsem uvažoval, jak jí mohl sdělit, čemu dává přednost. Napadlo mě, jak musí být hrozné být uvězněn v mrtvém těle a zůstat na milost a nemilost druhých a nikdy si nebýt jist, kdy je přestane bavit starat se o mě, přežívat s vědomím, že kdybych zemřel, byla by to pro všechny úleva.

Když jsem vstoupil na první schod vedoucí dolů do přístaviště, zaslechl jsem první křehké tóny Chopinovy etudy e moll. Na chvíli jsem se zastavil a zaposlouchal se do hudby, pak jsem pomalu sestupoval dolů ke kůlně na člun.

Když jsem ráno vstoupil do místnosti vedle Brunova pokoje, zastihl jsem ošetřovatelku Flemingovou, jak si před zrcadlem upravuje čepeček na hlavě. Byla to vysoká kostnatá žena s divokýma hnědýma očima, dlouhým hubeným načervenalým nosem, tenkými rty a rozhodnými ústy. Blížila se jí padesátka, ale přes její staropanenský nepřátelský vzhled jsem hned poznal, že je nesmírně schopná. Byla to žena do nepohody, žena, která hned tak neztratí hlavu, ať se děje, co se děje.

Podívala se na mě přísně, když jsem zaklepal na otevřené dveře a čekal, až si mě všimne.

"Vy jste ten nový člověk?" zeptala se špatnou italštinou a já hned poznal její tenký rezavý hlas, který jsem tuhle slyšel po telefonu.

"Ano, siňoro," odpověděl jsem anglicky.

"Neříkejte mi tak, říkejte mi 'sestro'. Hned se vám budu věnovat. Počkejte prosím na verandě. Jakže se jmenujete?"

Řekl jsem jí své jméno.

"Dobrá, Chisholme," oslovila mě, "předpokládám, že asi od vás nemůžu čekat, že s takovouhle prací máte nějaké zkušenosti?"

"Obávám se, že ne," odpověděl jsem a všiml jsem si, že je rozhodnutá, že se jí nebudu líbit.

Netrpělivě přešlápla.

"Žádala jsem paní Fancinovou už několikrát, aby si najala zkušeného muže. Doktor Perelli by nějakého bez problému sehnal, ale ona si chce tyto muže najímat sama. Můžu jen doufat, že budete lepší nežli ten strašný Bellini. Aby bylo jasno, ráda bych vám řekla, že jestliže se siňorem Fancinem nějak nešetrně zatřesete, budu to muset nahlásit doktoru Perellimu."

"Nezatřesu," řekl jsem. "A protože nám oběma platí za to, abychom se o něj starali, nechápu, proč byste mě vy měla kritizovat. Jestliže bude spokojená siňora Fancinová, měla byste být spokojená i vy."

Vstoupil jsem na verandu a hned mě mrzelo, že jsem s ní mluvil takhle, ale nelíbilo se mi, jak se ke mně chová přezíravě. Shlížel jsem dolů do terasovité zahrady a spatřil jsem Lauru, jak kráčí po cestičce v bílých dvojdílných plavkách, s koupací čepicí v ruce.

Pozoroval jsem ji, vnímal její krásné tělo a doufal jsem, že se otočí a všimne si mě, ale nic takového se nestalo. Sešla po schůdcích k přístavišti a zmizela mi z dohledu.

Po několika minutách jsem ji viděl, jak plave v Lagu.

"Jsem vám k dispozici," ozvala se za mými zády ošetřovatelka Flemingová.

Přistoupila ke mně tak tiše, že jsem si jí vůbec nevšiml. Hned mě napadlo, že mě musela pozorovat, jak se dívám na Lauru, tak jsem jí rychle pátravě pohlédl do čí. Její oči byly bystré a studené a netušil jsem, co z mého pohledu dokázala vyčíst.

"Pojďte za mnou," řekla a kráčela po verandě do Brunova pokoje.

Bruno ležel přesně tak, jak jsem jej včera opustil. Očima mě uvítal a já se lehce uklonil. Bylo až neuvěřitelné, jak se dovedl svýma očima vyjadřovat. Pozdravil mě pohledem, jako kdyby promluvil. Jak jsem se na něj díval, zaplavil mě nepříjemný pocit, že se mu z nějakého důvodu líbím. Alespoň jeho oči byly přátelské a plné zájmu. Když se však podíval na sestru Flemingovou, pohled se mu změnil a bylo vidět, že je mu naprosto lhostejná,

Podle ošetřovatelčiných instrukcí jsem ho zvedl z postele a posadil ho do pojízdného křesla. Dával jsem si přitom pozor, abych jím nezatřásl. Zdálo se, že i sestra Flemingová byla s mým výkonem spokojena, protože s překvapeným výrazem maličko přikývla.

"To bude všechno, Chisholme," řekla. "Teď už to zvládnu sama."

Znovu jsem se Brunovi maličko uklonil. Jeho oči jako by mi říkaly, že mám ale štěstí, že nejsem vydán na milost a nemilost této fúrii. Mohl jsem si jen představovat, že něco takového ho napadlo, ale měl jsem neodbytný pocit, že zrovna tohle se mi snažil sdělit.

Vyšel jsem ven a kráčel rychle po cestičce ke schodům vedoucím k přístavišti. Poblíž kůlny na člun jsem se skryl ve větvích vrby a snažil jsem se očima vyhledat Lauru. Zahlédl jsem její bílou koupací čepici. Byla asi půl míle od místa, kde jsem stál, a plavala směrem ke mně.

Pozoroval jsem ji.

Když připlula až ke břehu a rukama se vytáhla na přístavní zídku, pozdravil jsem ji: "Dobré jitro, siňoro."

Nerozhlédla se, ale neušlo mi, jak jí ztuhla záda.

"Neměl bys sem chodit, Davide. Je to nebezpečné. Na Pescatori žije jeden starej ďábel, kterej mě pořád sleduje dalekohledem. Určitě se dívá i teď. Jdi, prosím tě, pryč."

To mě rozzlobilo.

"Ať jde do háje!" rozčilil jsem se. "Mě stejně nemůže vidět, Podívej se, Lauro..."

"Stejně jdi pryč, Davide, prosím, a dávej si pozor, ať tě nikdo nevidí."

"Chceš ode mě ještě něco jiného, než abych šel pryč?" zeptal jsem se nabroušeně.

"Radši vyčisti loď, Davide. Doktor Perelli ji někdy používá a nechcem mu přece zadat žádný důvod, aby si mohl stěžovat. Až to uděláš, můžeš si se svým časem naložit, jak budeš chtít. A, miláčku, ráda bych tě dnes večer viděla."

"Ano," řekl jsem.

Podívala se na mě přísně.

"Doufám, že nepropadáš Brunovu šarmu?" zeptala se, komíhajíc svýma dlouhýma štíhlýma nohama ve vodě.

"Myslím, že ne."

"Má svůj šarm, Davide. I teď se mu daří navazovat přátelství mnohem snadněji než mně. Chtěl by ses stát jeho přítelem?"

"To sotva," zabručel jsem. "Radši se půjdu podívat na tu loď."

Šel jsem ke kůlně na člun, odemkl dveře a vstoupil jsem dovnitř. Vrata jsem nechal otevřená. Jak jsem si bral ze skříňky věci na čištění lodě, neušlo mi, že Laura vstala, sundala si koupací čepici a zatřásla hlavou, až jí její měděné vlasy spadly na ramena. Vypadala v horkém slunci v těsně přiléhavých plavkách na krásném těle nádherně. Hlavu měla zakloněnou a rukama spočívala na prsou.

Cítil jsem, jak mi vyschlo v ústech, a musel jsem se vší silou ovládnout, abych za ní nešel. Pak jsem si najednou vzpomněl na muže na Pescatori s dalekohledem v ruce. Možná, že pózuje pro něho, ne pro mě, napadlo mě.

Rozzlobeně jsem se pustil do čištění mosazného zábradlíčka na člunu. Když jsem se znovu podíval ven, byla pryč.

Laura měla pravdu. Bruno měl svůj šarm. Přestože byl tak postižený, přestože se nemohl hýbat ani mluvit a i obličejové svaly měl ochromené, dovedl se domlouvat očima a dovedl se tak i spřátelit.

Když jsem k němu večer přišel, abych ho zvedl z vozíčku na postel, byl zrovna sám. Chvíli jsem u něho postál a nebyl jsem si jistý, jestli mám odejít nebo počkat, až přijde sestra Flemingová. Když jsem se rozhodl odejít, jeho oči mě zarazily s takovou jistotou, jako kdyby mě slovně požádal, abych zůstal.

Hleděl na mě s přátelským zájmem a viděl jsem, že se mě očima vyptává. Začal jsem mu říkat, co jsem celý den dělal.

Řekl jsem mu, Nejsem vyčistil loď a že jsem opravil magnetický spínač. Vysvětlil jsem mu, co bylo třeba udělat, a jeho oči souhlasně přikývly.

"Jednou bych vás třeba mohl odnést do lodě, kdybyste chtěl, a udělali bychom si menší výlet. Kdybych šel pomalu, nemohlo by vám to ublížit. Byla by to pro vás změna než sedět celý den na verandě."

Jeho oči mi potvrdily, že by se mu to velmi líbilo. Potom se uštěpačně stočily stranou, když na verandu přikvačila sestra Flemingová. Jako kdyby mi chtěl naznačit, že dokud se o něho bude starat ona, není žádná naděje, že bychom něco takového mohli provést.

Zavezl jsem vozíček dovnitř a přenesl jsem ho na postel. Tentokrát jsem to zvládl ještě hladčeji než poprvé a znovu jsem si všiml, že sestra Flemingová souhlasně pokývala hlavou.

Potom přišla Laura a já se Brunovi uklonil a odkráčel ke kůlně na člun.

Převlékl jsem se do tílka a flanelových kalhot, posadil se před otevřené okno a zapálil si cigaretu.

Ano, Bruno měl své kouzlo. Nestává se často, že bych trpěl výčitkami svědomí, ale jak jsem tam tak seděl, uvědomoval jsem si, jak mizerně se chovám. Nic mi nepomohlo namlouvat si, že kdybych nebyl Lauřiným milencem já, určitě by se našel někdo jiný, že k něčemu takovému muselo nevyhnutelně dojít. Kdyby byl Bruno nepříjemný člověk, jistě bych se s tou situací vyrovnal lépe, ale protože jsem zjistil, že ho začínám mít rád, napadlo mě, jestli by nebylo lepší sbalit si svoje saky paky a vypadnout.

Ale pokušení zůstat v tomto luxusně vybaveném bytě bylo příliš silné. Pomyšlení, že za necelé čtyři hodiny se tu objeví Laura, aby se mnou strávila noc, bylo neodolatelné.

Začal jsem přemýšlet o Lauře. Uvažoval jsem, zda mě má opravdu ráda. Se svojí vizáží a svými penězi by si mohla vybírat mezi stovkami mužů: a to mužů bohatých. Proč si zvolila zrovna mě?

Tížilo mě svědomí, když jsem uvažoval o našem prvním setkání - připadalo mi k nevíře, že žena v jejím postavení by se vrhla na úplně cizího člověka, a k tomu ještě chudáka bez peněz. Byla snad jednou z těch žen, co nemohou žít bez muže - bez jakéhokoli muže? Od té doby, co Maria naznačila, že Bellini žil nad kůlnou pro člun, jsem neměl pokoj. I když mě Laura ujistila, že tam Bellini nebydlel, nevěřil jsem jí. Čím více jsem o ní přemýšlel, tím mi připadala podezřelejší. Byl snad Bellini jejím milencem? Byl někdo před Bellinim? Je tady už čtyři roky a Bellini tu vydržel jen tři měsíce.

Snažil jsem se rozebrat i svoje pocity k ní. Když nebyla nablízku, mohl jsem o ní uvažovat objektivně. Co jsem o ní vůbec věděl, kromě toho, že mě fyzicky přitahuje. Bylo na ní něco zlověstného. V jedné věci se nelišila od Bruna. Jen její oči byly živé. Když je měla skryté za brýlemi proti slunci, mohla být klidně mrtvola. Jako kdyby se naučila nedávat najevo opravdové city, jako kdyby se nikdo nesměl dozvědět, co si doopravdy myslí.

"Co si vlastně myslí?" uvažoval jsem.

Tak jsem seděl a uvažoval o ní a o Brunovi a ručičky hodinek zatím ubíhaly svou cestou. Nic jsem nakonec nevymyslel, ale čím více jsem o svém vztahu s Laurou přemýšlel, tím jsem se cítil nejistěji.

Našla mě, jak sedím u okna. Neslyšel jsem ji přicházet, a tak, když se dotkla mé paže, lekl jsem se.

"O čem přemýšlíš, Davide?" zeptala se mě.

Rychle jsem se postavil.

"Jak ses sem tiše vplížila."

Pohlédli jsme si do očí.

Měla na sobě lehký vlněný svetřík a tmavé plátěné kalhoty. Vlasy barvy mědi měla svázané tenkou zelenou stužkou. Vypadala velmi mladě a půvabně a živé oči jí zářily.

Znovu mě obestřela svým kouzlem, tak jako gladiátor rozprostře svoji síť. Když se ke mně přiblížila, cítil jsem se chycen a vtažen do pasti. Jakmile se mě dotkly její ruce, moje nejistota, podezíravost a nečisté svědomí se rázem rozplynuly.

"Jsi rád, že jsem tady?" zeptala se a hleděla mi do očí.

Pokušení bylo příliš silné.

"Ano, jsem rád, že tě tady mám," řekl jsem a přitáhl ji k sobě.

Otevřeným oknem pronikal do místnosti stříbrný měsíc a odrážel se na mozaikové podlaze a na posteli. Probral jsem se, otevřel oči a zvedl hlavu. Laura ležela vedle mě. Slyšel jsem, jak neklidně dýchá, a napůl jsem se posadil, abych si ji prohlédl.

Spala, ale tělo měla zkroucené a ruce se jí křečovitě rozvíraly a svíraly. Slabě zasténala. Zřejmě tím jsem se probudil. Něco děsivé se jí muselo zdát.

Položil jsem jí ruku na rameno.

"Co se děje?" zeptal jsem se jí. "Probuď se, no tak Lauro, něco se ti jen zdá."

Trhla sebou tak prudce, že málem spadla z postele, a když se posadila, objal jsem ji a přitáhl k sobě.

"To je v pořádku, jen se ti něco zdálo."

"Ano."

Opřela se o mě a já jsem cítil, jak jí srdce prudce tluče.

"Co zlého se ti zdálo?" zeptal jsem se a usmál se na ni. "Zdálo se ti o ďáblovi?"

Zachvěla se a odtáhla se ode mě.

"Kolik je hodin?"

"Tři pryč," řekl jsem a pohlédl na hodiny na nočním stolku. "Je ještě spousta času. Otoč se a spi dál."

"Ne. Musím s tebou mluvit. Dej mi cigaretu, miláčku."

Otočil jsem se na bok, natáhl se po krabičce s cigaretami a vrátil se k ní. Oba jsem si zapálili. Ve světle zápalky jsem zahlédl její štíhlé bílé tělo natažené vedle mě. Jakmile zápalka zhasla, zmizela. Jen její nohy a útlé kotníky zůstaly ozářené měsícem.

"Co se ti zdálo?"

"Na tom nezáleží. Davide, co si myslíš o Brunovi?"

"Co bych si o něm měl myslet?" zeptal jsem se úsečně. Neměl jsem zrovna v tu chvíli chuť bavit se o Brunovi. "Silný duch uvězněný v mrtvém těle. Nic víc o něm říct nemůžu."

"Takže se ti líbí, Davide?"

"To jsem neřekl. Obdivuju jeho vůli."

"Myslíš si, že má silného ducha?"

"Musí mít, když vydrží život, jaký vede."

"To není silný duch, který ho udržuje při životě. To je jeho tvrdohlavé rozhodnutí nechat mě připoutanou řetězem, dokud to jen bude možný."

Nic jsem na to neříkal.

"Myslíš, že bude žít ještě dlouho?" zeptala se po delší přestávce.

"To nevím."

"Někdy si myslím, že tu bude ještě celý roky."

"Radši o tom nepřemýšlej," řekl jsem stísněně. "O čem se ti zdálo, Lauro?"

"O Brunovi. Pořád se mi o něm zdá." Natáhla ruce nad hlavu. "Jak by bylo úžasné se od něho osvobodit. Představ si, co by to znamenalo. Nemuseli bysme se takhle pořád skrývat. Mohli bysme se i vzít."

"To bysme mohli."

Přemýšlel jsem, jaké by to bylo si ji vzít. Neměl jsem představu, jaká vlastně za svojí maskou je. Taky jsem uvažoval o tom, jestli kdyby byla volná, bych ji za manželku vůbec chtěl.

"Znamenaj pro tebe něco peníze, Davide?" zeptala se náhle.

"Jistěže znamenaj. Vždycky jsem toužil po penězích, ale nikdy jsem se k nim nedostal. Proč se ptáš?"

"Jen jsem uvažovala, co bys byl ochotnej pro spoustu peněz udělat."

"Ochotnej udělat? Jak to myslíš?"

Obrátila se na bok a rukou mě pomalu pohladila po paži a snažila se proniknout tmou k mému obličeji.

"Riskoval bys kvůli penězům? Myslím, že každý má svoji cenu, co říkáš. Vím, že já bych byla ochotná udělat cokoliv, kdyby šlo o velký prachy."

Najednou jsem měl pocit, že se začínáme ocitat na nebezpečné půdě. Cítil jsem se jako slepec, který si uvědomuje, že je na kraji břehu řeky a že stačí jediný krok, a zřítí se do vody.

"Nechtěl bych říct, že bych byl ochotnej udělat cokoliv," řekl jsem a snažil jsem se mluvit lehce. "Ale myslím, že by to taky záleželo na množství těch peněz."

"Jistě." Prsty mi pomalu klouzala po hrudi. "Dejme tomu, že by to bylo tři sta milionů lir."

Zhluboka jsem se nadechl. O takové sumě jsem vůbec nikdy nepřemýšlel. Tři sta milionů lir se rovnalo dvěma stům tisícům liber.

"Copak jde o takovou sumu?"

"Brunův majetek má takovou cenu, možná ještě o něco větší. Pak je tu vila. Víš, Davide, kdybysme byli volní a ty peníze byly moje a ty sis mě chtěl vzít, dala bych ti polovinu. Sto padesát milionů. Nemyslím, že bysme to mohli vyvézt ze země, ale moh by sis i zařídit menší obchod v Miláně nebo v Římě. Kdybys chtěl, moh bys mi to vrátit, až bys zbohatnul, anebo ještě líp, mohla bych být tvojí partnerkou. To by se mi líbilo, Davide. Zase by mě začalo bavit žít."

"Netušil jsem, že budeš tak bohatá," řekl jsem hluše. "Jseš si jistá, že všechny tyhle peníze po jeho smrti dostaneš?"

"Ano, viděla jsem jeho závěť. Bude toho ještě víc, ale něco dostane jeho dcera. Já zdědím dvě třetiny a ona třetinu celkovýho bohatství."

"Netušil jsem, že má dceru."

"Jeho první žena umřela tři nebo čtyři roky před tím, než jsem ho poznala. Jeho dceři je asi devatenáct. V současný době je v Anglii. Končí tam školu."

"Vrátí se?"

"Možná, nevím. Tři sta milionů, Davide! Považ, není to vzrušující představa?"

"Nerad bych stavěl vzdušný zámky, Lauro. Může být naživu ještě celý léta."

"Já vím." Rozžhavený konec cigarety se míhal ve tmě nahoru a dolů. "Je to hrozný, když si představím, že takhle bude muset žít dál. Nakonec, co může ze života mít?"

Nic jsem na to neříkal.

"Zdálo se mi, že umřel," řekla po delší odmlce.

"No, ale byl to jen sen," řekl jsem příkře. "Zapomeň na to, Lauro."

"Uvědomuješ si vůbec, že jeho život visí na vlásku?" pokračovala, jako kdyby mé neslyšela. "Co kdyby ti jednou, až ho budeš zvedat, vyklouzl a spadl na zem. Bylo by po něm."

"Když ho zvedám já, nemůže vyklouznout," řekl jsem.

"Dochází k nehodám." Znovu mi chladnými prsty přejela po nahé hrudi. "Tři sta milionů není k zahození, Davide, polovina pro tebe a polovina pro mě."

"Co se mi snažíš namluvit, Lauro?" zeptal jsem se příkře.

"Nemyslíš, že by to bylo milosrdenství, kdyby ti vyklouzl?"

Nemohl jsem uvěřit svým uším. To přece nemůže myslet vážně! Je tak tichá a tak chladná a její hlas zní normálně, rukou si pohrává s mojí a přitom mi navrhuje, abych zavraždil jejího manžela.

"Chceš mi namluvit, že by to bylo milosrdenství, kdyby mi náhodou vyklouzl?" zeptal jsem se. "Proč o tom vůbec mluvíme? Nic takovýho se nestane."

"Ale miláčku, co se tak rozčiluješ? Moh bys ho nechat vyklouznout, až ho budeš zvedat, nemyslíš?"

Ztěžka jsem dýchal. Rozhodl jsem se, že je načase jí to říct naplno.

"To by byla vražda, Lauro."

Prsty si pohrávala s mojí rukou.

"Nebuď hloupej, Davide, samozřejmě, že by to nebyla vražda. Jestli něco, tak milosrdné zabití. Když si kůň zlomí nohu, taky se odstřelí, no není to tak?"

"Rád bych viděl, jak by se na to tvářil soudce, kdybys mu to takhle vysvětlila."

"Soudce? Co by s tím měl mít společnýho soudce?"

"Hodně společnýho. Byla by to vražda, Lauro. Copak to nechápeš?"

"Co na tom záleží?" zeptala se kapku netrpělivě. "Kdo by o tom věděl? Většina mužů na tvým místě by ani chvíli

nezaváhala. Za tři sta milionů už se dá ledacos koupit a navíc, miláčku, říkám ti, že pro Bruna by to tak bylo mnohem lepší."

"Moh bych se za to vykoupit, kdyby mě chytli?" zeptal jsem se. "Zabránilo by to tomu, aby tebe nenařkli z napomáhání vraždě? Jsem si jistej, že tři stovky milionů by na to nestačily!"

"Co se tak rozčiluješ. Jak ti říkám - nikdo by se to nedozvěděl. Byla by to nešťastná náhoda."

"Ale, jistě že by se na to přišlo!" Nahnul jsem se a rozsvítil. Podíval jsem se na ni. Zamrkala, její plná šarlatová ústa se maličko usmívala, rukama si zakrývala prsa a vlasy zbarvené jako měď měla rozhozené po polštáři.

"Musíš rozsvěcet?" zeptala se prosebně.

"Poslouchej mě!" řekl jsem drsně. "Motiv je nad slunce jasnej! A to je to, po čem policie nejvíc prahne - po dobrým motivu! Stačí, když uviděj tenhle pokoj, aby poznali, že jsme milenci. Nenamlouvej si, že Maria a sestra Flemingová by byly zticha. Jistě by policii řekly, že jsem tady bydlel. Neměli bysme nejmenší šanci!"

"Davide! Ty na mě křičíš!" Zakrývala si oči před světlem. "Prosím tě zhasni."

"Ne! Nevím, jestli si vůbec uvědomuješ, co říkáš - doufám, že ne - ale jestli to myslíš vážně, mezi náma je konec. Teď mi řekni: myslíš to vážně?"

"Ale, Davide, proč jseš tak rozčilený. Co jestli myslím vážně?"

"Navrhlas, abych zavraždil Bruna. Jak jsi to myslela?"

"Musíš být tak hrubý?" Zamračila se na mě. "Vždyť už je teď skoro mrtvěj. Nemůžeš tomu říkat vražda, miláčku. Kdyby ti jen vyklouz..."

Vstal jsem z postele a popadl jsem župan.

"Takže to myslíš vážně?"

"Jistěže ne. Jenom mě to trochu svádí k takovým závěrům." Posadila se, hleděla na mě a paže měla založené přes prsa. "Prostě mě to svádí, tebe ne, miláčku? Já tak prahnu po svobodě, teď když jsem tě poznala, a pak jde o všechny ty peníze, ale asi to nemyslím úplně vážně. Samozřejmě kdyby ses snažil mě přemluvit a řekl bys, že ho necháš vyklouznout, nemyslím, že bych ti to vymlouvala."

"Já tě o ničem takovým přesvědčovat nebudu! Radši na něco takovýho zapomeň. Nepředstavuj si, že by ti to jen tak prošlo, protože je zatraceně jistý, že by ti to jen tak projít nemohlo!"

"Prosím, nezlob se na mě, Davide, vůbec bych o tom nezačínala, kdybych tušila, že tě to tak rozčilí."

"Byla by to vražda! Copak to nechápeš? Bruno má stejný právo na život jako ty nebo já!"

Zavrtěla hlavou.

"S tím nemůžu souhlasit, miláčku, ale nebudu se s tebou přít. Říkala jsem to jen tak bez rozmyslu."

"Kdyby tě někdo zaslech.

"Ano, asi by to moc dobře nevyznělo. Ale nikdo mě nezaslech. Muselo to být tím snem. Zdálo se mi, že Bruno umřel. Ve snu to bylo tak snadný. Už o tom nebudu mluvit. Musím být trpělivá."

"Nic jiného ti nezbývá!"

Přistoupil jsem k oknu a zahleděl se na Lago ozářené měsícem.

"Měla bys ještě spát," řekl jsem. "Je ještě brzy."

"Myslím, že už neusnu. Asi půjdu zpátky do vily. Kdybysme znovu usnuli, mohli bysme zaspat. Nebude ti vadit, když odejdu, že ne, miláčku?"

Nemohl jsem uvěřit tomu, že ještě před třemi hodinami jsem se jí chtěl zbavit.

"Ne. Asi to bude tak bezpečnější."

"To je pravda." Zářivě se na mě usmála. "Ty věříš na bezpečí, viď, Davide?"

"Do ničeho se nepoženem."

"Ne."

Vyklouzla z postele. Nedíval jsem se, když se oblékala. Byl jsem otočený zády k ní a zůstal jsem u okna.

"Nezlobíš se na mě, Davide?"

Obrátil jsem se.

"Ne, jistěže ne. Všechno je v pořádku."

"To jsem ráda. Já jen chci, abys byl šťastný."

"Zase brzy přijdu."

"Ano."

Neotočila se ke mně. Najednou jsme byli dva cizí lidé. Ve dveřích se zastavila a poslala mi vzdušný polibek. Její velké fialkové oči byly bez výrazu. Úsměv jí ztuhl na rtech. Najednou jsem si uvědomil, že nejsem jediný, kdo chce být sám.

Tu noc jsem už nespal.

Kapitola IV

Druhý den ráno, když jsem dokončil svoje povinnosti, jsem se vypravil do garáže, abych vyčistil šestisedadlové alfa-romeo. Líp se mi myslí, když mám zaměstnané ruce, a teď jsem měl o čem přemýšlet.

Laura mě tu noc vážně dopálila. Když jsem o jejím návrhu přemýšlel ve dne, připadalo mi úplně nemožné, že by to vůbec mohla myslet vážně.

Když ode mě odcházela, byl jsem ochotný věřit, že to myslí vážně. Dokonce mě napadlo, že si mě schválně vybrala jen proto, abych jejího manžela zavraždil. Že proto se ke mně v Dómu tak hrnula.

Ale teď za denního světla a hřejivého slunce jsem si uvědomil, že v noci vypadá všecko jinak. Podařilo se mi přesvědčit sám sebe, že to asi vážně nemyslela.

Znovu jsem v duchu probíral náš rozhovor. Byla tak uvolněná, tak klidná. Nemohla si uvědomovat, co vlastně říká. Nikdy by nemohla takhle chladnokrevně plánovat vraždu.

Nemohla to tak myslet, jen říkala, co ji v tu chvíli napadlo. Říkala ty věci, které člověka za tmy někdy napadají a za denního světla mu pak připadají nesmyslné.

Ale stejně mě to znepokojilo. Nasadila mi brouka do hlavy.

Mluvila o třech stech milionů lir. Polovinu tobě, říkala, a polovinu mně.

Přemýšlel jsem, jak bych s takovými penězi naložil. Mohl bych si koupit pas. Byl bych zase volný. Nemusel bych přecházet ulici, kdykoliv bych zahlédl policistu.

"Moh bys ho nechat vyklouznout, až ho budeš zvedat," řekla.

Ano, mohl bych ho nechat vyklouznout. Bylo by to tak snadné. Upadl by na mozaikovou podlahu. Představil jsem si jeho křehké vyzáblé tělo. Netrpěl by. Takový pád by ho zabil rychleji nežli kulka do hlavy.

Zpotil jsem se.

Teď, kdykoliv ho budu zvedat, napadne mě, že by stačilo jen ho nechat vyklouznout, a získal bych sto padesát milionů lir.

Nasadila mi brouka do hlavy, to teda jo.

Ale byla by to vražda a k tomu jsem nebyl ochotný se propůjčit. Nechtěl jsem na to ani pomyslet.

Přestal jsem leštit auto a utřel jsem si pot z čela.

"Ach, Davide..."

Tak mě vylekala, že jsem upustil nádobu s leštidlem, jak jsem se prudce otočil.

Měla na sobě bílé plavky a v dlouhých štíhlých prstech svírala koupací čepici. Obličej měla trochu pobledlý a pod očima měla kruhy. Usmála se na mě nejistě a váhavě.

"Promiň, nechtěla jsem tě vylekat."

"Jsem dneska nějak nervózní," řekl jsem a zvedl plechovku. "Najednou ses tu objevila jako duch."

"Chci jet nakupovat do Lavena. Je loď hotová?"

"Ano."

"Chci, abys jel se mnou. Pomůžeš mi nést věci. Budeš připravený tak za hodinu?"

"Ano."

Otočila se a kráčela dlouhým půvabným krokem dolů po schodech k bazénu.

Díval jsem se na ni a zamrazilo mě v zádech. Cítil jsme to až v kořínčích vlasů.

Sestoupila k přístavišti. Vypadala klidně a půvabně. Na sobě měla jablkově zelené šaty a velký slaměný klobouk. Bílé síťované rukavice a bílé boty se odrážely od zeleně šatů. Vypadala jako drahá manekýna, která se chystá předvádět modely pro Vogue.

"Já budu řídit," řekla, když jsem nastartoval. Posadila se k volantu. Seděl jsem za ní.

Řídila výborně, loď po jezeře doslova letěla. Držela se poblíž břehu. Projeli jsme kolem Rena a Cerra, potom najednou vypnula motor a otočila příď lodě směrem k malé zátoce, zakryté převislými větvemi vrb. Nechala loď doplout do této skrýše, dokud příď lehce nenajela na břeh. Otočila se ke mně.

"Musím s tebou mluvit, Davide."

"Čekal jsem to," řekl jsem.

"Včera v noci jsme se chovali jako dva cizí lidé - bylo to strašné."

"Mluvili jsme o strašné věci."

"Snad si opravdu nemyslíš, že se chci zbavit Bruna?"

"Říkala jsi to, Lauro."

"Možná, že jsem to říkala, ale nemyslela jsem to vážně."

"To doufám."

Chvíli si mě nervózně prohlížela.

"Pokazila jsem to mezi námi, Davide?"

"Rozhodnější mě vylekala."

"Ale to jsem nechtěla. Prosím tě, miláčku, věř mi. Brunovi se nic nestane. I když bys teď říkal, že se ho chceš zbavit, nenechala bych tě, a kdybys mu něco udělal, nikdy bych ti to neodpustila."

"Se mnou si nemusíš dělat starosti. Já mu nic neprovedu. Podle mě není zas tak velká zábava zamordovat bezmocnýho člověka."

"Máš pravdu. Podle mě taky ne."

"Tak na to zapomeňme, Lauro."

"To bylo tím snem, miláčku. Byl to tak živý sen. Zvedal jsi ho. A v pokoji byl i doktor Perelli, sestra Flemingová a já. Jak jsi ho zvedal z vozíčku, něco se stalo a ty jsi zakopl. Doktor Perelli vykřikl. Bruno spadl hlavou na podlahu. Ty jsi držel jeho nohy a on hlavou narazil..."

"Nech toho!" okřikl jsem ji a popadl jsem ji za paži. "Nechci to poslouchat!"

Dívala se na mě a v očích měla zvláštní záhadný výraz, byla velmi vzrušená a pátravě mě pozorovala, jako kdyby mi chtěla dohlédnout až na dno duše.

"Ach, Davide, nevím, co to do tebe vjelo," bránila se. "Proč na mě tak křičíš?"

"Já jsem na tebe křičel?" Pustil jsem ji. "Moc mě to mrzí."

"Tys mě vzbudil, že to tak bylo. Věděl jsi, že se mi něco zdá, a když jsem začala mluvit, nebyla jsem ještě úplně

vzhůru. Jako bych pokračovala ve svém snu."

"Nechme toho, Lauro," okřikl jsem ji. "Nemá smysl to dál rozebírat."

"Ale já chci, aby mezi náma bylo všechno v pořádku, Davide."

"Vždyť je všechno v pořádku."

"Včera v noci jsi mě vylekal, když jsi řekl, že mě opustíš. Neopustíš mě?"

"Neměl jsem v úmyslu tě opouštět."

"Dostala jsem strach. Prosím tě, Davide, už mi věříš, že jsem nechtěla Brunovi ublížit?"

"Ano, věřím ti."

"Moc přesvědčivě to neříkáš," řekla znepokojeně. "Ráda bych ti to nějak dokázala. Podívej, Davide, kdybych se chtěla zbavit Bruna, musela bych se nejdřív zbavit tebe, nemyslíš? Navrhla bych ti, abys odešel, nebo bych si našla někoho jiného a tebe bych pak musela propustit, protože bys stál v cestě, je to tak? Ale já se Bruna zbavit nechci a chci, abys se mnou zůstal víc než cokoliv jiného na světě. Prosím, řekni mi, že jsi o tom přesvědčený."

"Pořád ti opakuju, abys na to zapomněla."

Seděla a nespouštěla mě z očí.

"Je všecko v pořádku, Davide?"

"Ano, všecko je v pořádku."

Nahnula se ke mně, zvedla obličej a políbila mě. Rty měla hebké a živé. Rukama mě objala kolem krku.

"Drahoušku Davide, nevím, co bych si bez tebe počala."

Odtáhl jsem se.

"Už nebudu bydlet nad kůlnou na člun, Lauro."

V očích se jí objevil úžas. "Ale proč, miláčku?"

"Tím se jen prozrazujeme. Byli jsem bláhoví, že jsme si to takhle začali. Seženu si pokoj ve vesnici jako Bellini."

"Ale potom spolu nebudeme trávit noci."

"Můžeme se nad kůlnou scházet, ale už tam nebudu bydlet. Už jsem se rozhodl."

Znovu na mě pátravě pohlédla.

"Takže si pamatuješ, cos říkal v noci?" řekla. "Říkal jsi, že policie si přeje, abysme měli dobrej motiv. Stačí, když uvidí byt nad kůlnou, a budou vědět, že jsme milenci."

"Vím, že jsem to říkal."

"Ty se ale nebojíš policie, Davide?"

Sebral jsem všechnu sílu, abych jí pohlédl do očí.

"Nebojím se policie. Jenom se v tom místě cejtím nesvůj. Je tak přepychově zařízený."

"Dobře, miláčku, ale nebude ti vadit, když budeš muset bydlet ve vesnici? Za moc to asi stát nebude."

"Nejsem zvyklý na přepych."

"No dobrá, jestli ses tak rozhodl, nebudu ti bránit. To ale neznamená, že se spolu nebudeme v noci už scházet?"

"Ne."

"Myslím, že bude lepší, když pojedem dál. Mám v Lavenu velký nákup."

"Dobrá, pojeďme."

"A je mezi náma všechno v pořádku, miláčku?"

"Všechno je oukej."

Když jsme se vrátili z Lavena, čekal Lauru telegram. Když jej otevírala, nesl jsem krabici s potravinami. Slyšel jsem jen, jak vykřikla.

"To je od Valérie," dodala šeptem. "Přijede příští úterý."

V tu chvíli vyšla z kuchyně Maria a ptala se, jestli Laura viděla ten telegram.

"Ano, děkuju. Je od Valérie. Přijede příští úterý."

Mariin obličej se rozzářil, radostí spráskla ruce.

"Siňor Bruno bude mít takovou radost!"

"To bude", řekla Laura lhostejně, pak se obrátila ke mně a pokračovala: "Obávám se, že si budete muset najít bydlení ve vesnici. Já budu bydlet nad kůlnou, až přijede Valérie."

"Ano, siňoro."

Laura se podívala na Marii.

"Nevíte, kde by si mohl nalézt pokoj, Mario?"

"Možná v garáži," odpověděla Maria. "Giam Bicci říkal, že chce pronajmout pokoj."

"Můžete se tam zeptat, Davide," obrátil se Laura ke mně a šla halou do Brunova pokoje.

Slyšel jsem ji, jak říká: "Valérie se vrací domů, Bruno. Škoda, že nedala vědět dřív. Myslela jsem, že nepřijede dřív než v září."

Dveře se zavřely a já šel do kuchyně, abych zde odložil nakoupené potraviny.

"Kde najdu Bicciho?" zeptal jsem se Marie, když začala vyprazdňovat krabici.

"Hned na začátku vesnice. Nejrychlejc se tam dostanete zahradou a tou cestičkou do kopce."

"Díky." Zapálil jsem si cigaretu. "Hned po obědě se tam vypravím. Potěšilo vás, že přijede Valérie domů?"

"Potěšilo?" rozzářila se Maria. "Moc mě to potěšilo. Měla přijet už dávno. Někdy si myslím, že to s tím vzděláváním přehání. Siňorovi Brunovi se po ní moc stýskalo. Uvidíte, jak se jeho stav zlepší, až přijede."

"To doufám."

Zatímco jsem čekal na oběd, rozhodl jsem se, co udělám. Přestože mě Laura ujišťovala, že to, co říkala, nemyslela vážně, vytušil jsem, že situace je nebezpečná. Byl to starý známý trojúhelník: dva milenci a bohatý manžel, který stojí v

cestě. Peníze, o které se jednalo, představovaly obrovskou sumu, a tudíž i obrovské pokušení. Nevěřil jsem Lauře a nevěřil jsem ani sám sobě. Už se jí podařilo nasadit mi brouka do hlavy. Kdybych tu zůstal dál v její společnosti, kdoví, jak bych dopadl. Mohla by mě přemluvit k vraždě. Takové věci se už staly a my bychom nebyli výjimkou.

Viděl jsem jediné řešení téhle situace. Musím se dostat pryč. Nebude snadné se rozejít s Laurou. Když byla se mnou, svým kouzlem mě ovládala, bylo mi jasné, že s tím musím skoncovat. Představa, že se vrátím do svého sešlého pokoje v Miláně mě moc nevzrušovala, ale bylo to lepší nežli tenhle pocit nejistoty, který jsem zažíval.

Za šest dní se vrátí Valérie. Až přijede, odejdu, říkal jsem si. Ještě šest dní a sbalím si svoje věci a vrátím se do Milána.

Měl jsem neodkladný pocit, že bych měl jít hned, ale pokušení zůstat ještě pár dní u Laga a strávit ještě několik nocí s Laurou bylo příliš silné. A navíc, kdybych odešel teď, Laura by mi pravděpodobně nedala těch sedm tisíc lir, které tvořily můj týdenní plat, a ty peníze jsem potřeboval.

Uvažoval jsem, zda Torrchi nemá pro mě nějaké nové zprávy ohledně pasu. Slíbil, že se mi pokusí něco zajistit, i když mě upozorňoval, že to nebude zadarmo.

Rozhodl jsem se, že se po svačině vypravím do Milána a promluvím si s ním. Aby si nemyslel, že jsem přestal toužit po tom dostat se z téhle země pryč. Možná, že bude vědět i něco o Bellinim. Byl jsem moc zvědavý, co je tenhle Bellini zač. Po obědě jsem se vypravil do vesnice, abych se poohlédl po volném pokoji. Vesnice ležela od vily asi míli po silnici, ale já prošel zahradou, jak mi poradila Maria, a tak jsem si to zkrátil cestičkou do kopce s výhledem na Lago na tři čtvrtě míle.

Cestička byla úzká, po jedné straně se tyčil příkrý svah, na druhé byl sráz dolů k Lagu. Za dne to byla bezpečná cesta, ale rozhodně ne v noci.

Giam Bicci byl malý obtloustlý mužíček s velkým šedivým knírem a úplně holou hlavou. Vzal mě nahoru a ukázal mi pokoj. Nebylo to nic moc, ale místnost byla aspoň čistá. Dohodli jsme se na ceně a já mu řekl, že se nastěhuju někdy zítra.

"Vy jste z vily?" zeptal se a zvědavě si mě prohlížel.

"Ano. Mám místo po Bellinim."

Zachmuřil se.

"Tenhle Bellini! Jsem rád, že je pryč."

"Co s ním bylo?"

"Co s ním bylo? Všechno! Byl to hrubý člověk, pořád se jen hádal, běhal za děvčaty a opíjel se."

"Bydlel tady ve vesnici?"

"Zpočátku jo, ale potom šel všem na nervy, tak se ho zbavili. Pak bydlel v bytě nad kůlnou, aspoň jsem to slyšel. Dobře, že už je pryč."

"Víte to jistě, že bydlel nad kůlnou na člun?" zeptal jsem se pln zájmu.

"Bydlel tam aspoň tejden, než musel jít."

"A proč odešel?"

Bicci si přejel holou hlavu zamaštěnou rukou a zachmuřil se.

"Potíže se ženskejma."

Bylo mi jasné, že se nechce o tom předmětu dále bavit, tak jsem změnil téma hovoru tím, že jsem se ho zeptal, jestli by mi nepůjčil loď.

"Rád bych si ve volným čase trochu zarybařil."

"Můžete si půjčit tu zelenou s venkovním motorem, najdete ji na pláži."

"Díky. Dám vám vědět, až si ji budu chtít vypůjčit."

Šel jsem zpátky do vily a v duchu jsem uvažoval, co jsem slyšel. Tak Bellini bydlel nad kůlnou. To znamená, že byl Laušiným milencem. Moje pochybnosti o ní se vrátily. Měla skutečně v plánu zavraždit Bruna, nebo byla tím, z čeho jsem ji nejdřív podezíral - ženou, která musí mít nějakého muže - kohokoliv - i ožralce Belliniho?

Teď jsem si potřeboval promluvit s Torrchim a zjistit, jestli mi může dát nějaké informace o Bellinim. Každá věc, kterou mi řekne, mi může pomoct při rozhodování, co se skrývá za Laušinou studenou a neproniknutelnou maskou.

Procházel jsem se bezcílně zahradami, pak jsem se zastavil a zahleděl se na vilu. Okenice byly zavřené. V odpoledním žáru se všichni uchýlili do svých pokojů, aby se oddávali siestě. Jen Bruno zůstal na verandě, kde měl dvě hodiny odpočívat.

Nyní jsem ho zahlédl - ležel tam sám a bez hnutí, ukrytý ve stínu, a já měl neodbytný pocit, že mě pozoruje.

Pořád jsem na něj musel myslet, a když jsem ho tam tak viděl, napadlo mě, že musí být hrozně opuštěný. Znělo to rozumně, když sestra Flemingová rozhodla, že musí odpočívat, ale vždyť měl na odpočívání celou noc a jistě to nemohla být žádná zábava být ponechán sám sobě, zatímco všichni měli volno a jeho se zbavili.

Najednou mě napadlo, že půjdu za ním a zjistím, jestli netouží po společnosti. Možná, že by ho potěšilo, kdybych mu něco přečetl. Šel jsem do svého pokoje, z knihovny jsem vzal Vasariho Životy malířů a vrátil jsem se do vily.

Když se naše oči setkaly, by jsem celý nesvůj a napůl jsem si přál, abych sem byl nechodil. Ale poznal jsem, že ho potěšilo že mě vidí, tak jsem po menším váhání k němu přistoupil.

"Čtu Vasariho," řekl jsem a zvedl knihu. "Je to docela zajímavé. Možná, že byste chtěl, abych vám něco z toho přečetl?"

Oči se mu rozzářily překvapením a probuzeným zájmem.

"Je tu pěkná kapitolka o Bandinellim a jeho sváru s Cellinim," pokračoval jsem. "Zajímalo by vás to?"

Očima mi poděkoval. Bylo až neuvěřitelné, jak snadno mu člověk mohl rozumět, když pozoroval jeho oči. Přitáhl jsem si židli k němu a posadil se.

Skoro celou hodinu jsem mu četl kapitolu o Bandinellim, a když jsem skončil, podíval jsem se na něj, jak se mu to líbilo.

"Je to skvělé čtení, když uvážíme, že to bylo napsáno více než před čtyřmi stoletími, viďte?" řekl jsem a odložil knihu. "Četl jsem ty čtyři díly už nejmíň desetkrát." Pak jsem mu začal vyprávět o své knize a o tom, jak pokračuje.

Viděl jsem, že projevuje o to, co mu vyprávím, živý zájem. Byla to pro mě nová zkušenost - najít zaujatého posluchače, když jsem mluvil o své knize, a tak jsem se nechal unést, že jsem zapomněl na čas, a sestra Flemingová mě zastihla uprostřed nadšeného líčení kresby vyryté do podlahy v sienské katedrále.

"Co tady děláte?" okřikla mě přísně a já se rychle zvedl ze židle.

"Předčítal jsem siňorovi," řekl jsem, "aby mu lépe uběhl čas."

Chtěla ještě něco říct, ale podívala se Brunovi do očí a ty ji zřetelně vyzvaly, aby přestala, tak zmlkla, nazlobeně pokrčila rameny, otočila se a odešla pryč.

Podíval se na mě prosebně, jako kdyby mě žádal, abych ještě někdy přišel. Přikývl jsem a po schodech jsem vešel do zahrady. Z malého altánu se vynořila Laura s knihou v ruce. Čekal jsem, až přistoupí ke mně.

"Vadilo by vám, kdybych se dnes večer vypravil do Milána?" zeptal jsem se a byl jsem si přitom dobře vědom, že nás sestra Flemingová pozoruje z verandy. "Potřebuju si vzít nějaké knihy."

Přikývla.

"Jistě. Chcete auto?"

"To by bylo príma."

"Tak si ho vezměte. Já nikam nepojedu."

Uklonil jsem se jí a šel jsem ke kůlně na člun, abych se převlékl.

Za deset minut už jsem si to hasil do Sesto Calendo a do hodiny jsem byl v Miláně.

Auto jsem nechal na parkovišti před Dómem a vydal jsem se hledat Torrchiho. Slunil se u hlavního vchodu a očima vyhlížel vhodnou kabelku.

"Siňore Davide!" vykřikl, když mě spatřil, a obličej se mu rozzářil. "To je ale překvapení. Kde jste celou dobu byl? Už několik dní vás hledám."

"Mám práci na Lago Maggiore."

Pozvedl huňaté obočí.

"Takže do Dómu už chodit nebudete?"

"Zatím ne. Ale příští týden bych tu chtěl být zase zpátky. Jak se ti daří, Torrchi? Zdá se, že jsi velmi zaměstnaný. Nechceš se se mnou napít?"

"Jistě. Měl jsem úspěšný den a za půl hodinky tu mám schůzku se Simonou. Ale co, ta nikdy nechodí včas."

Jak jsme kráčeli po Corso Vittorio Emanuele, vyptával jsem se na Simonu.

"Daří se jí dobře," říkal Torrchi. "V současný době pracuje jako modelka. Pracuje pro nějakou Američanku. Simona se vždycky chová dobře, když má nějakou práci." Podíval se na mě pátravě. "Ještě jste si to nerozmyslel s tou diamantovou sponou?"

"To už je minulost, Torrchi," řekl jsem a vstoupil do Pierovy trattorie. "Už ji nemám. Zapomeň na ni."

Piero nám přinesl láhev chianti. Zdálo se, že mě rád vidí.

"Doufal jsem, siňore, že sem zase přivedete tu krásnou siňoru," řekl.

"Možná, že někdy zase přijde," řekl jsem na to.

Když odešel, naklonil se ke mně Torrchi a zeptal se. "Ještě se s tou siňorou teda stýkáte?"

"Hleď si svýho," zabručel jsem a nalil dvě skleničky vína. Jednu jsem přistrčil k němu. "Salud!"

Napili jsme se.

"Siňore Davide," řekl Torrchi, když si otřel ústa hřbetem ruky, "mám pro vás novinu."

"Jakou novinu?"

"O pasu."

"No tak, sem s ní," vyzval jsem ho. "O co jde?"

"Včera se u mě stavil Jacopo. Byl nemocnej, ale už zase pracuje. Říká, že to pro vás může zařídit."

"Je dobrej, Torrchi?"

"Dobrej?" Torrchi uhodil plochou dlaní o stůl. "Na něj nikdo nemá. Je nejlepší v celý zemi."

Pocítil jsem příjemné mrazení v zádech.

"Chceš říct, že to opravdu umí?"

Torrchi udělal kyselý obličej.

"Ale nechá si za to zaplatit."

"Jistě." Moje nadšení pohaslo. "A říkal, kolik bude chtít?"

"Šest set padesát tisíc."

"Zešílel snad?" hlas mi vylétl. "Šest set padesát tisíc! To je ale zlodějna!"

Torrchi se rychle ohlédl přes rameno, ale v místnosti kromě Piera nikdo nebyl, a ten se zabýval pokladnou.

"Já vím, říkal sem mu, že za takovouhle cenu nemůže pracovat, ale nedal na mě. Říká, že musí hodně riskovat. Už jenom získat formuláře stojí prej spoustu prachů. Říká, že musí plno lidem zaplatit. Nebude z toho mít pro sebe víc než deset tisíc."

"Je to lhář," ulevil jsem si.

Torrchi pokrčil rameny. "Dělá dobrou práci, siňore Davide. Něco z toho jsem viděl. Nemůže se dostat do maléru."

"Tolik peněz nemám."

Torrchi se na mě podíval úlisně.

"Možná, že by vám ta krásná siňora mohla něco půjčit?"

"Tu z toho vynech, Torrchi!"

"Promiňte, byl to jen návrh."

Dopil jsem a znovu si nalil, láhev jsem přisunul k Torrchimu.

"Vždycky jsem věděl, že je to jen neuskutečnitelnej sen," řekl jsem. "Vypadá to, že budu muset v tyhle zemi zůstat, dokud tady neshniju."

"To se vám tolik chce zpátky do Ameriky?"

"Tam si vydělám na živobytí, Torrchi. Jsem architekt."

"Ano, tomu rozumím. Možná, že budete mít štěstí. Ještě s Jacopem promluvím. Možná, že půjde s cenou dolu."

"Zapomeň na to. Jak se daří Giuseppovi?"

"Pořád stejně. Každej večír se opíjí, ale ve dne pilně pracuje."

"Vydrží jako vůl. Už vím, co jsem se tě chtěl zeptat, Torrchi. Narazils někdy na chlápka, co se jmenuje Bellini? Nevím, jaký má křestní jméno. Je velkej a ošklivej a kouří doutníky."

Torrchi se zatvářil poděšeně.

"Mario Bellini? Ano, toho znám. Kdysi bydlel na Via del Ponte. Proč se ptáš?"

"Jakej je to člověk?"

"Není to dobrej chlap: je to násilník."

"Žije v Miláně?"

"Teď ne. Asi před čtyřma měsícema se odstěhoval. Přej jel do Říma."

"Řekni mi o něm něco, Torrchi. Je to důležitý."

"Vlastnil dvě šlapky," Torrchi protáhl obličej. "Taky to byl bandita. Má hrubý způsoby. Spoléhá na násilí: temná ulička, tam dlouho čeká a potom bum - dá vám ránu do hlavy. Chápete, jak to myslím?"

"Milán je takovejma lotrama prolezlej."

"Jo, ale on byl z ty bandy nejhorší. Třikrát seděl. Kazil obchod. Kdyby zůstal v Miláně ještě trochu dýl, policie by musela zdvojnásobit patroly."

"Proč myslíš, že odjel do Říma?"

"Někdo mi to řek. Možná, že jel jinam. Hlavně že už neni v Miláně."

"Popiš mi ho, Torrchi."

"Je to velkej chlap, přes šest stop. A má obrovskou sílu. Má huňatý černý obočí, tmavou namodralou tlamu a malý naštvaný vočička. Pořád je naštvanej. Na hlavě má vylysalý kolečko a kouří jeden doutník za druhým."

"Ještě něco mi o něm můžeš říct?"

Torrchi se podrbal na nose hřbetem ruky.

"Vzpomínáš si na Andrea Gaggia, toho kapsáře?"

Přikývl jsem.

"Bellini zabil jeho bráchu Luigiho. Proto vodjel z Milána."

"Víš to jistě?"

Torrchi přikývl.

"Policie na to nikdy nepřišla, ale já to vím. A André to ví taky."

"Proč nejdeš na policii?"

Torrchi se usmál.

"Já nemusim chodit na policii. André je členem mafie. Nebude trvat dlouho a milej Bellini natáhne brka. Už teď ho hledaj."

"Jak se to stalo?"

"Luigi pracoval v Dómu. Šlohnul pěknej perlovej náhrdelník. Bellini ho viděl, jak ho čmajznul, a chtěl po něm polovinu ceny toho náhrdelníku. Gallio ho poslal k čertu. Bellini se po něm ohnal, ale Gallio byl rychlejší. Dal se do běhu. Bellini ho zastřelil a náhrdelník si vzal. André se objevil, zrovna když Bellini prchal. Viděl ho."

Zapálil jsem si cigaretu. Jak jsem sfoukával zápalku, napadlo mě, jestli Laura o tom ví. A znovu ve mně začaly hlodat pochybnosti.

"Musím zpátky k Dómu, siňore Davide," řekl Torrchi. "Bude na mě čekat Simona. Stavíte se?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Musím už taky jít. Pozdravuj ji. Rád jsem tě zase viděl, Torrchi."

"Ten džob, co teď máte, je dobrej?"

"Ujde."

"Dobrá. Chcete, abych se ještě o něco pokoušel s tím pasem?"

"Je to moc drahý, ale nech to otevřený, Torrchi. Možná, že na něco přijdu."

Když jsem se vrátil ten večer do vily, abych Bruna přenesl na postel, překvapil mě vysoký hubený muž, který u něho byl.

Laura stála opřená o zábradlí verandy a sestra Flemingová byla něčím zaměstnána v pokoji a tvářila se důležitě.

Uhádl jsem, že ten vysoký hubený muž bude doktor Perelli. Měl bradku a na zahnutém nose brýle bez obrouček. Když jsem přicházel po schodech na verandu, pátravě si mě prohlížel.

"To je Chisholm, pane doktore," řekla Laura. "Má počkat?"

"Ne, jsem už na odchodu," odpověděl Perelli hlubokým zastřeným hlasem. "Zase se stavím v úterý. Psala Valérie, v kolik hodin že přijede?"

"Nevím to přesně, snad poledním vlakem. Přijďte na oběd, pane doktore. Vím, že se na ni těšíte stejně jako Bruno."

"Pokusím se. Ale ještě nevím, jestli to zvládnu. Čeká mě moc práce. Zavolám vám."

"Teď můžete dát siňora Fancina do postele," obrátila se Laura ke mně.

Vjel jsem s vozíčkem do ložnice a byl jsem si vědom toho, že mě Perelli pozoruje.

Sestra Flemingová již odhrnula přikrývku.

Jak jsem zajížděl s pojízdným křeslem k posteli, najednou se mi vybavil Laurin sen. V pokoji byl i doktor Perelli, sestra Flemingová a já. Jak jsi ho zvedal z vozíčku, něco se stalo a ty jsi zakopl. Doktor Perelli vykřikl. Bruno spadl hlavou na podlahu...

Začalo mě pálit v žaludku. Koutkem oka jsem viděl, jak do pokoje vchází Laura a za ní doktor Perelli.

Laura řekla: "Už zvedá Bruna velmi dobře. Je to ten nejlepší muž, jakého jsme měli."

Pohlédl jsem na ni.

Bylo to světlem, které na ni dopadalo, nebo byla opravdu tak bledá? Kradmo na mě pohlédla a oči se jí třpytily jako v horečce. Rychle zrak odvrátila.

Sundal jsem přikrývku.

Bruno mě pozoroval. V očích se mu objevil zmatený pátrající výraz, jako kdyby vycítil moje napětí.

Zvedl jsem ho.

Sestra Flemingová mi odsunula křeslo z cesty. Strčila do něj trochu víc, než bylo třeba. Odrazilo se od nočního stolku a narazilo na mě.

Ostrým koncem jsem dostal pod koleno. Ztratil jsem rovnováhu, zrovna když jsem chtěl Bruna položit na postel.

Zavrávoral jsem.

Laura krátce ostře vykřikla.

Perelli mě pokáral: "Dávejte přece pozor!"

Poklesl jsem na jedno koleno a Bruna jsem držel pevně v náručí. Snažil jsem se získat rovnováhu.

Jak jsem se kolenem dotkl kamenné podlahy, zapraskalo to jako vysychající dřevo.

Narovnal jsem se a Bruna jsem opatrně položil na postel. Celá akce trvala snad tři vteřiny. To, co mohlo být smrtící nehodou, vypadalo teď jen jako menší neohrabanost. Ani jsem s ním netrhl či ne-zatřásl.

"Omlouvám se, siňore," řekl jsem, měl jsem vyschlo v ústech a svaly na nohou roztřesené.

"Byla to moje chyba," omlouvala se sestra Flemingová. "Něco takového se mi ještě nestalo."

Bruno se na mě usmál.

"Musíte být opatrnější, sestro," obrátil se k ní Perelli nazlobeně. "Kdyby tento muž nebyl tak pohotový..."

"Říkala jsem vám, že je velmi šikovný," pronesla Laura tiše. Byla bílá jak čerstvě padlý sníh.

"Jsi v pořádku, Bruno?" zeptal se Perelli, nahýbaje se nad nehybnou vychrtlou postavu.

Šel jsem na verandu a cítil jsem, jak mám ztuhlé nohy. Když mě nikdo neviděl, setřel jsem si pot z čela.

Zrovna když jsem se chystal odejít, vyšel z pokoje Perelli.

"Mohlo dojít k velmi vážné nehodě," oslovil mě. "Zvládl jste to skvěle."

Nic jsem na to neříkal. Měl jsem strach, že by mě můj hlas zradil.

"Pojďte se mnou k autu," řekl náhle a začal scházet z verandy na cestičku, která vedla dopředu před dům.

Kolena se mi dosud třásla, a tak jsem se na nejistých nohou vypravil za ním.

Když jsme došli k autu, obrátil se a zeptal se mě: "Vy jste Američan?"

Dostal jsem strach. Jestli bude chtít vidět povolení k pobytu a zjistí, že nemám žádné papíry, určitě uvědomí policii.

"Ne tak docela, pane. Můj otec byl americkým důstojníkem za první války. Matka byla bláhovým italským děvčetem, které se s ním zapomnělo. Nechal jsem si jeho jméno na její žádost."

Zdálo se, že ho to uspokojilo, protože se zeptal: "Najala vás sestra Flemingová?"

"Ne, siňora Fancinová."

Obličej mu potemněl.

"Aha. Sestra Flemingová mi říkala, že jste siňoru Fancinovi předčítal."

"Ano, nelíbilo se jí to, ale já myslím, že pro něho to bylo rozptýlení."

"Příště si už nebude stěžovat," řekl ostře. "Máte moje povolení ho během odpoledne bavit, pokud vám to dovolí vaše povinnosti. Dnes mi připadal mnohem veselejší."

"Rád udělám, co bude v mých silách."

Zatahal se za bradku a zkoumavě si mě prohlížel. Poznal jsem, že má o mně stále pochybnosti.

"Siňor Fancino byl považován za jednoho z nejskvělejších mužů Itálie," řekl stroze. "Musí to pro něho být obzvlášť těžké, že se ocitl v této situaci, kdy je odříznut od všech intelektuálních činností. Hlavním důvodem, proč se jeho stav nelepší, je, že si nemůže procvičovat mozek, a to ho musí deprimovat. Sestra Flemingová mi říkala, že jste mu předčítal z Vasariho."

"Myslel jsem si, že to pro něho bude příjemná změna po těch škvárech, co mu předčítají."

"Jak to, že máte zájem o Vasariho?"

"Píšu knihu o italských katedrálách. Proto jsem tady. Za práci dostávám peníze na živobytí a mám tady dost volného času, abych mohl dokončit svoji knihu. Vyprávěl jsem o ní siňorovi Fancinovi. Zdálo se, že ho to zaujalo."

"Jistěže ho to muselo zaujmout. Vždyť on měl na starosti odstraňování všech pokladů z nejrůznějších katedrál, když začala invaze. Je autoritou na umění a dohlížel na restauraci řady fresek, které byly za války zničeny. Nemohl jste udělat nic lepšího, nežli mu vyprávět o své knize, pokud víte, o čem mluvíte."

Zasmál jsem se.

"Vím, o čem mluvím," řekl jsem. "Je nějaká naděje, že se uzdraví?"

Perelli zavrtěl hlavou.

"Údy ho už nebudou nikdy poslouchat, ale mohla by se mu vrátit řeč. Ztráta řeči je jen psychického původu: v důsledku šoku. Jestliže se dostatečně probudí jeho zájem, nebo kdyby utrpěl náhlý šok nebo kdyby vyvinul všechno úsilí, aby se dokázal znovu vyjadřovat, mohl by velmi snadno znovu nabýt řeči."

"Léky se to léčit nedá?"

"Ne, ale kdyby chtěl, mohl by to dokázat sám."

"Ví o tom?"

"Ještě ne. Nikomu jsem to zatím neřekl a ani to nikomu říkat nechci. Je ještě brzy. Nejdřív se musí zbavit deprese a musí nastat i celkové zlepšení jeho zdravotního stavu, než se může o něco takového pokusit. Myslím, že byste pro něho mohl hodně udělat, proto vám to říkám. Od té doby, co jste s ním mluvil, je mnohem čilejší a má jasnější mysl. Samozřejmě mu také pomohla zpráva, že se vrací jeho dcera." Dal si tašku do auta a zeptal se: "Bydlíte tady?"

"Bydlím ve vesnici, v místní garáži."

Zdálo se mi, že ho to potěšilo.

"Zase se tu ukážu v úterý. Doufám, že uvidím další pokroky."

Pozoroval jsem ho, jak odjíždí.

Zrovna jsem si sbalil věci, když se ozvalo klapnutí zámku. Objevila se Laura.

Byla bledá a pod očima měla hluboké kruhy.

"Viděla jsem, že svítíš, Davide, tak jsem za tebou zašla."

Postavil jsem kufry na podlahu vedle sebe a narovnal jsem se.

"Tvůj sen se málem vyplnil," řekl jsem a podíval se jí do očí. "V budoucnosti budu snad snům věřit."

"Tak úplně se nevyplnil."

"Ne."

Nehlučně přistoupila k oknu.

"Měla jsem strach, Davide. Už jsem myslela, že ho upustíš."

"Neupustil bych ho."

Posadil jsem se na postel daleko od ní a vytáhl balíček Lucky Strike. Jednu jsem si zapálil a balíček schoval.

"O čem s tebou mluvil Perelli?"

"Říkal mi, že to byl dobrý nápad začít Brunovi číst."

Obrátila se ke mně.

"To je všechno?"

"Chtěl vědět, kdo jsem, kdo mě najal a kde spím. Řekl jsem mu, že mám pokoj ve vesnici."

"Říkal ti, jak na tom Bruno je?"

"Říkal, že je v depresi, ale kdyby prý někdo vzbudil jeho zájem, jeho stav by se zlepšil."

"Neříkal, jestli se bude moct zase hejbat?"

"Říkal, že už nikdy nebude moct hejbat končetinama."

S úlevou se nadechla.

"Opravdu to říkal?"

"Ano."

"A - říkal něco o tom, jestli bude moct zase mluvit?"

Vzpomněl jsem si na to, co říkal Perelli.

"O ničem takovém nemluvil."

"Bylo by pro mě zlé, kdyby mohl pozměnit poslední vůli."

"I kdyby mohl, nechápu, proč by to dělal. Jsi jeho žena, máš na jeho peníze nárok."

Nepokojně přecházela po místnosti.

"Nenávidí mě, Davide. Je to asi moje chyba. Od ty doby, co se to s ním stalo, jsem na něho moc milá nebyla. Obávám se, že to s nemocnejma neumím."

Nic jsem na to neříkal, jen jsem ji poslouchal.

"Než došlo k tý nehodě, strašně jsme se pohádali," pokračovala a dívala se jinam. "Tehdy mi řekl, že má v úmyslu pozměnit svoji poslední vůli. Maria to slyšela. Říkal, že mi nechá jen třetinu a Valérii že dá dvě třetiny. Když ale pak došlo k tý nehodě, už to nemohl změnit."

"S tím bych si nedělal velký starosti," řekl jsem stroze.

"Možná, že ty ne, Davide, ale já si nemůžu pomoct. Kdyby býval dnes večer umřel..."

"Nech toho!" vyjel jsem na ni. "Jestliže s tím chceš zase začínat, radši odejdi."

"Neposílej mě pryč, miláčku." Objala mě kolem krku a přitiskla se ke mně. "Teď, když se vrací Valérie, musíme si dávat obzvlášť pozor. Posledních pár nocí bude posledních, který spolu mužem v bezpečí strávit." Přitáhla můj obličej k svému a políbila mě. "Řekni, že mě miluješ, Davide."

Něco v jejím chování přehlušilo moje rozhodnutí a moji pevnou vůli. Políbil jsem ji a tiskl k sobě, jako kdybych měl strach, že o ni přijdu.

"Počkej, miláčku. Mačkáš mi šaty."

Vysvlékla se. Vzal jsem ji do náručí a odnesl k posteli.

Když jsem nad ní poklekl, podívala se na mě a jemně mě odstrčila.

"Davide, děláš mi starosti."

"Jak to myslíš?"

"Proč ses najednou rozhodl, že budeš milý k Brunovi?"

Posadil jsem se a nevěřícně na ni zíral.

"Milý k Brunovi? Myslíš jako proč jsem mu dnes odpoledne předčítal?"
"Ano. Proč jsi to udělal?"
"Bylo mi ho líto."
"Ale. Nic víc v tom nebylo?"
"Ne. Byl tam tak sám, tak mě napadlo, že bych ho mohl rozptýlit."
"Aha." Očima pátravě prohlížela můj obličej. "Davide, četls jeho poslední vůli?"
"Jak bych mohl? Co to má znamenat?"
"Nemůžu vědět, jestlis ji náhodou neviděl. Udělala jsem si kopii a mám ji v zásuvce svého psacího stolu. Jen mě napadlo, jestlis na ni náhodou nepřišel."
"Chceš snad říct, jestli jsem náhodou neprohlížel tvůj stůl?"
"Prosím tě, nezlob se, Davide. Mohla jsem ji nechat někde ležet."
"No tos nenechala a já jsem ji neviděl. Proč se na to vůbec ptáš?"
"Víš, Davide, jseš v ní i ty."
Najednou jsem měl pocit, jako když jsem ve starém opuštěném domě, kde straší, a slyším za sebou nějaké vrzání.
"Nemluv nesmysly. Jak bych v ní mohl být?"
"Ale jsi: jsi členem služebnictva a Bruno odkáže určitou sumu každému členu služebnictva, které bude ve vile v době jeho smrti pracovat."
"Copak on se o nich zmiňuje jmenovitě?" Můj hlas musel znít podezíravě.
"Ne. Zmiňuje se samozřejmě o Marii, ale mluví o zbývajících členech služebnictva tím, že jim odkazuje určitou částku. Takže dostaneš peníze stejně jako Guilio a sestra Flemingová."
"Kolik to dělá?"
"Šest set padesát tisíc lir, miláčku."
"Tolik?" řekl jsem a snažil jsem se, aby můj hlas zněl klidně, ale srdce mi přitom prudce bušilo. To byla zrovna ta suma, kterou chtěl Jacopo za ten pas - byla to přesně ta částka na liru.
"Ano. Nepřeješ si nakonec, miláčku, abys ho býval upustil? Propásls příležitost. Příště už to neuděláš."
"Jak můžeš takhle mluvit?" řekl jsem a cítil jsem, jak se mi zpotil obličej. Šest set padesát tisíc? A jen tak bez závazku - nebudu si muset vzít Lauru ani od ní nic přijmout. Ta částka je přesně taková, abych se mohl dostat z Itálie.
"Proč bych s tebou nemohla mluvit tak, jak cítím?" zeptala se a položila mi ruce na ramena. "Pro mě - ani pro tebe - nic neznamená. Přála bych si, abys ho býval upustil, Davide. Získal bys svoje peníze a já taky."
"Buď zticha!" okřikl jsem ji a odtáhl se od ní. "Takovýhle řeči už nebudu poslouchat."
"Víš, Davide, vypadá to, jako kdybys byl v pokušení, není to tak?"
"Ne! Už zmlkni!"
"Pojď sem miláčku, chytni mě pevně. Neodcházej ode mě."
Zaváhal jsem a pohlédl na ni, jak leží na posteli, potom jsem se posadil vedle ní a objal ji.
"Davide, co budeš s těmi penězi dělat, až je dostaneš?"
"Nemůžeš toho nechat? Já o tom už nechci mluvit!"
Pozvedla ke mně svůj obličej.
"Dobrá, už o tom nebudeme mluvit."
Jak jsem se k ní nahnul, abych ji políbil, pocítil jsem, jak náhle ztuhla a prsty se mi zaryla do ramene.
"Někdo je venku!" zašeptala.
"Nic jsem neslyšel."
"Já jo. Určitě. Jdi se podívat, Davide. A dávej si pozor, ať tě nevidí."
Sklouzl jsem z postele a přistoupil tiše k oknu. Měsíc byl zakryt větvemi vrby a já hleděl do tmy. Nic jsem neviděl.
Přistoupila ke mně Laura a zůstala stát za mnou.
Zaslechl jsem tiché šplouchání vesel.
"Někdo je tam na lodi," zašeptala. Cítil jsem, jak se chvěje.
"Možná je to nějakej rybář," řekl jsem a snažil jsem se, aby můj hlas zněl klidně. "Nemusíš se bát."
"Běž se podívat, Davide! Rybáři se nikdy nepřiblíží takhle blízko k vile. Možná bys tu loď viděl od bazénu."
"To nemyslím."
"Prosím tě, Davide!"
Sestoupil jsem dolů po schodech a po vybetonované cestičce jsem kráčel k bazénu. Nyní jsem zcela zřetelně slyšel šplouchání vesel. Loď se vzdalovala a pohybovala se rychle podél pobřeží.
Neviděl jsem ji, a tak jsem jen pokrčil rameny a otočil se, abych šel zpátky ke kůlně na člun. Najednou jsem se zarazil a ztuhl jsem.
Někdo tu docela nedávno byl - někdo kdo kouřil doutník.

Kapitola V

Druhý den ráno jsem Lauru neviděl. Sestra Flemingová mi řekla, že s Marií připravují pokoj pro Valérii. Do oběda jsem si nastěhoval věci do pokoje nad Bicciho garáží a zabydlel se v něm. Bicci mě při tom se zájmem pozoroval.
Lauře jsem o záhadném doutníkovém dýmu nad bazénem neřekl ani slovo. Jenom, že někdo lodí připlul blízko k břehu a že ve tmě jsem neviděl, kdo to je.
Očividně ji to znervóznilo a začala si dělat starosti, dlouho se se mnou ale nebavila.

Uvažoval jsem, kdo to v té lodi mohl být. Napadlo mě, jestli to nebyl Bellini, ale pak jsem si pomyslel, že Bellini jistě není jediný muž v Itálii, který kouří doutníky.

Zařídil jsem si svůj nový pokoj, abych se v něm cítil co nejlépe, a vrátil jsem se do vily. Cestou jsem přemýšlel o Brunově poslední vůli a neuvěřitelné sumě, kterou bych dostal, kdybych mu sloužil do smrti. Šest set padesát tisíc lir. Orosilo se mi čelo už jen při pouhé představě, že ta suma by mi mohla pomoct k pasu a vykoupila moji svobodu.

Nemohl jsem se rozhodnout, jak se správně zachovat: opustit vilu, až se objeví Valérie, anebo zde zůstat v naději, že Bruno brzy zemře a já dostanu svůj podíl?

Kdybych vilu opustil, rozloučil bych se tak i s možností opustit Itálii. Naději, že vydělám šest set padesát tisíc, bych neměl jen tak někde, pokud by mi je někdo nedal nebo bych je nezdědil.

Pokušení zůstat bylo silné, ale věděl jsem, že lepší bude odejít. Když jsem se nehlídal, napadalo mě, jak neobyčejně výhodná by pro mě Brunova smrt mohla být. Zvlášť v noci, když jsem se ve tmě na posteli převaloval a nemohl usnout, přistihl jsem se často, jak si přivolávám představu jeho smrtelného pádu z mého náručí, když jsem tuhle ztratil rovnováhu.

Takhle to nešlo dál. Dám si odchod hned, jak se objeví Valérie.

Bylo parné odpoledne, tak horké, že nešlo sedět na verandě, a tak jsem Bruna našel v jeho pokoji. Okenice byly zavřené a těžký vzduch rozháněl elektrický větrák. Když ke mě obrátil pohled, vypadal unaveně a vyčerpaně.

"Je na čtení moc horko?" zeptal jsem se. "Nebo to mám zkusit a uvidíme, jak to půjde?"

Očima mě vyzval, abych se do toho pustil, tak jsem se posadil a začal mu předčítat Vasariho popis Giottova života. Když jsem byl asi v polovině, zazvonil telefon. Přestal jsem číst. Bruno se podíval k telefonu. Zaváhal jsem, protože jsem nevěděl, jestli to Laura vezme vedle v pokoji. Už jsem chtěl vstát, když telefon přestal zvonit.

Pokračoval jsem v četbě. Za dvacet minut se objevila Laura. Měla na sobě světle modré plátěné šaty a široký bohatě zdobený klobouk a vnesla do pokoje atmosféru potlačovaného vzrušení.

"Promiňte, že vás ruším," řekla," ale musím se vypravit do Stresy. Stanito mi právě telefonoval, že jsou moje perly hotové. Dala jsem si je k němu před měsícem vyčistit. Budu potřebovat nějaké peníze."

Podíval jsem se na Bruna. V jeho očích se objevil zmatený podezíravý výraz. Jistě nemohl pochopit, stejně jako já, proč se vypravuje ven, když je takové horko a všechny obchody ve Strese jsou v době siesty zavřené.

Musel si také uvědomovat její potlačované vzrušení, které se jí nepodařilo úplně skrýt. Oči jí zářily, a přestože byla v místnosti sotva minutu, dvakrát se netrpělivě podívala na hodinky.

Za řeči se přesunula k malé reprodukci Titianovy Venuše, která visela na zdi.

"Pomozte mi, prosím, Davide," řekla stroze.

Odložil jsem knihu a přistoupil k ní.

"Siňoro?"

"Sundejte prosím vás ten obraz. Může být trochu zaprášený a já si nechci ušpinit rukavice."

Překvapeně jsem obraz sundal. Za ním jsem spatřil malý sejf.

Otočila knoflíkem, aby nastavila správnou kombinaci.

Slyšel jsem, jak zámek klapl, a viděl ji, jak otevřela dveře.

Stál jsem vedle ní a pozoroval ji.

Vytáhla tlustý svazek desetitisícovek, oddělila padesát bankovek, zbylý svazek dala zpátky do sejfu a zavřela dveře.

Zatímco jsem dával obraz zpátky na místo, přistoupila k Brunovi.

"Už musím běžet. Možná, že se trochu zdržím. Slíbila jsem Heleně, že až budu příště ve městě, stavím se u ní, a víš, jak je upovídaná."

Zamávala mu štíhlou rukou v bílé rukavičce a přistoupila ke dveřím.

"Přeju ti hezké odpoledne," řekla a poslala mu vzdušný polibek.

Když odešla, rozhostilo se dlouhé nepříjemné ticho. Vzal jsem znovu knihu do ruky a posadil se. Viděl jsem, že ho rozrušila a že si kvůli ní dělá starosti. Podíval se na mě a po chvíli pohled odvrátil.

Začal jsem mu znovu předčítat, ale bylo mi jasné, že mu zkazila odpoledne. Určitě uvažoval, kam mohla jít a s kým se měla setkat.

Když jsem přečetl stránku, podíval jsem se na něj. Poznal jsem, že neposlouchá. Oči upíral na zavřené okenice.

"Možná, že se mi podaří najít něco zajímavějšího, siňore," řekl jsem.

Upíral na mě oči s prázdným výrazem.

"Nebo si chcete raději odpočinout?"

Nepotřeboval si odpočinout, ale chtěl být sám. Jeho oči to jasně říkaly.

Zvedl jsem se.

"Řeknu sestře Flemingové, že se chcete prospat," řekl jsem.

Hleděl na mě bez zájmu, potom zavřel oči.

Vyhledal jsem sestru Flemingovou v jejím pokoji. Byla začtená do nějakého románu.

"Chce se prospat," řekl jsem jí. "Já půjdu zpátky do vesnice. Myslel jsem, že bude lepší, když budete vědět, že je sám."

Stroze přikývla.

"Dobrá, za chvíli se na něj půjdu podívat. Hned jsem si myslela, že ho tohle ctění nebude bavit, když je takové horko."

Vešel jsem na verandu, zrovna když motorová loď vyrazila z přístavu a mířila přes jezero ke Strese. Viděl jsem Lauru, jak sedí za volantem. Loď se pohybovala velkou rychlostí a za člunem zůstávala široká brázda zčeřené vody.

Neuvěřil jsem ani na okamžik, že si jede pro své perly. Někdo jí zavolal a dohodl si s ní schůzku. Někdo, kdo v ní vzbudil nepotlačitelné vzrušení.

Někdo, kdo se včera večer potuloval kolem kůlny na člun, někdo, kdo kouřil doutníky.

Vypadalo to, jako kdyby se vrátil Mario Bellini.

Neváhal jsem ani vteřinu. Bicciho loď byla na dosah. Pojedu za ní a na vlastní oči se přesvědčím, co má za lubem. Když budu mít štěstí, podaří se mi ji dohonit, i když získá dobře půlhodinový náskok.

Než jsem se dostal k Bicciho člunu a než se mi podařilo nastartovat motor, nebylo po Lauřině lodi ani památky. Mířila do Stresy a já se rozhodl, že tam se vypravím nejdříve. Bylo možné, že jela do Pallanzy, jakmile se ostrov Isola Bella dostal mezi ní a vilu, ale já se rozhodl zkusit to nejdříve ve Strese.

Neměl jsem velkou šanci a k tomu to nepříjemné slunce, ale já nechtěl svoji příležitost propást. Byla přesvědčená, že jsem zůstal s Brunem, a tak jsem měl naději, že si nebude dávat pozor a prozradí se.

Netrvalo ani hodinu a dostal jsem se do Stresy. Dlouhé nábřeží bylo prakticky opuštěné, slunce mi spalovalo hlavu, jak jsem kráčel po pláži k promenádě.

Všiml jsem si starého ošuntělého muže, který seděl ve stínu a ospale mžoural na jezero. Přistoupil jsem k němu a zeptal se ho, jestli neviděl asi před půl hodinou plout kolem velký motorový člun.

"Ano, pane," řekl. "Jel dál na Pescatori. Odtud není vidět. Je zakotvený na druhé straně."

Poděkoval jsem mu a vrátil se zpátky do lodě.

Pot ze mě jen lil, ale já jsem si toho nevšímal. Najít ji na Pescatori, malém ostrůvku obydleném jen starými rybáři, kteří se živí vytahováním sítí s rybami z Laga, to by neměl být problém. Jel jsem podél ostrova Isola Bella a držel jsem se v závětrné straně Pescatori. Přijel jsem ke břehu a vystoupil.

Usoudil jsem, že bude nejpravděpodobněji v Albergu na vzdáleném konci ostrova. Blížil jsem se k hotelu a dával jsem dobrý pozor, zda ji někde neuvidím. Pláž byla opuštěná a všechny okenice na malebných ošuntělých domcích byly zavřené.

Pod vrbou asi sto kroků od hotelu jsem uviděl připoutaný člun.

Za Albergem byla příjemná zahrádka, která se svažovala k jezeru a byla stíněna vinnou révou. Kráčel jsem po cestičce a posadil se ke stolku ve stínu, kde jsem měl dobrý výhled na okna hotelu.

Přistoupil ke mně unavený číšník. Objednal jsem si campari a minerálku.

Čekal jsem snad půl druhé hodiny nebo i déle. Viděl jsem na její člun, tak jsem měl jistotu, že je ještě tam, a neměl jsem pochyb o tom, že je v jednom z pokojů s výhledem do zahrady.

Nemýlil jsem se. Najednou se okenice na jednom z oken v patře otevřely a v okně se objevil dobře stavěný muž.

Měl na sobě zelený hedvábný župan, ze kterého vyčuhovala mohutná hruď porostlá černými chlupy. Měl postavu zápasníka a podlouhlý hrubý obličej s širokým zlomeným nosem. Připláclé uši a ošklivá tvrdá ústa mi připomněly sochu římského bojovníka, kterou jsem kdysi viděl v Římě.

Stál v okně a hleděl na jezero s nasyceným výrazem dobře živeného zvířete. Mezi tlustými silnými prsty držel nezapálený doutník.

Byl jsem si jistý, že hledím na Maria Belliniho, a teď mi bylo jasné, proč o něm Torrchi mluvil jako o násilníkovi. Tenhle člověk mohl být nebezpečný a krutý jako gorila.

Zůstal v okně snad půl minuty, potom se obrátil a zmizel vevnitř. Jak se obrátil směrem do místnosti, zahlédl jsem Lauru.

Vstal jsem a kráčel po cestičce zpátky ke své lodi. Viděl jsem, co jsem vidět chtěl. Teď budu vědět, kde najít Belliniho, když ho budu potřebovat. Nebyl důvod, aby se dozvěděla, že jsem ji sledoval.

Nemusel jsem však tak pospíchat.

Vrátila se do vily až po setmění.

Zrovna jsem se opíral o zahradní zídku a pozoroval světla Stresy, před tím, než se vypravím na noc do vesnice, když se ve tmě objevil motorový člun.

Klidnou hladinu Laga křižoval s hřmotem a velkou rychlostí. Jeho reflektory prořezávaly snášející se tmu dvěma kužely ostrého světla. Pozoroval jsem loď s překvapením, které se měnilo v úžas, když jsem si uvědomil, že se k přístavišti řítí plnou rychlostí.

V poslední vteřině si musela uvědomit, že by loď roztříštila o přístavní zídku, tak otočila volantem a znovu se ztratila ve tmě.

Vrátila se širokým obloukem. Hluk motoru ustal a ona se pomalu blížila k přístavišti. Přesto se jí nepodařilo vplout hladce a zaslechl jsem, jak narazila přídí lodě na schůdky vedoucí do vody.

Zůstal jsem stát opřený o zeď a snažil se ve tmě rozpoznat, co se bude dít dál.

Zaslechl jsem, jak zaklela a potom se rozsvítila baterka. Pomalu kráčela po schodech nahoru.

Prošla kolem mě, ani si mě nevšimla. Šla nejistě a něco si brumlala pod vousy. Když kráčela cestičkou k vile, najednou ztratila rovnováhu a upadla na všechny čtyři.

Pozorně jsem se na ni zahleděl.

Byla opilá jako děvka v sobotu večer.

Druhý den se vůbec neobjevila.

Strávil jsem dopoledne spravováním lodi. Poškrábala lak a ohnula mosazné zábradlíčko. Do oběda jsem měl co dělat.

Po obědě jsem četl Brunovi až do svačiny výňatky ze své knihy. Viděl jsem, že ho to zajímá, přestože mi ráno, když jsem ho zvedal do křesla, neušlo, že je sklíčený.

Večer, když jsem skončil svoje povinnosti, vzal jsem si Bicciho loď a vypravil se na Lago rybařit.

Proč se Bellini tak najednou objevil? nepřestával jsem se ptát sám sebe. Jeho návrat vyvolal v Lauře vzrušení, které ve vztahu se mnou nedávala nikdy najevo. Ale už mi to bylo jedno. Jestliže toužila po takovém zvířeti, jako je Bellini, má ho mít. Byl jsem vděčný, že jsem se mohl vystěhovat z bytu nad kůlnou a uklidit se jí z cesty.

Dnes je pátek. Zítra budu mít volno. A pak už jen dva dny a budu se moct sbalit a vypadnout odtud. To, že se objevil Bellini bylo poslední věcí, která mě utvrdila v tom, že je správné tady vyklidit pole. Rozejít se s Laurou už mi nebude dělat potíže.

Chytal jsem ryby asi tři sta metrů od přístaviště u vily. Najednou jsem zaslechl nastartování motoru a za okamžik jsem viděl vyrazit z přístavu člun, jak si to míří přes jezero ke Strese.

Za volantem seděla Laura. Kouřila cigaretu a byla prostovlasá. Mým směrem se nedívala a loď brzy pohltila rostoucí tma.

Další randezvous s Bellinim, napadlo mě, a ztratil jsem o ryby zájem. Nastartoval jsem motor a namířil příď směrem k Arolu.

Bylo dávno po půlnoci, když jsem znovu zaslechl lodní motor. Ležel jsem na úzké tvrdé posteli v malé místnosti a napůl už jsem spal. Zvuk motoru mě probudil, vstal jsem a přistoupil k oknu.

Vracela se stejně bláznivě jako včera. Projela kolem mého okna, až rozbouřila vodu jezera, jehož vlny omývaly lodě zakotvené dole.

Byl s ní Bellini - slyšel jsem jeho hlas i přes hluk motoru. Křičel na ni, aby zpomalila.

Naklonil jsem se z okna a viděl jsem, jak loď vjíždí do přístaviště.

Čekal jsem, co se bude dít.

Pět minut na to se v bytě nad kůlnou rozsvítila okna.

Jakmile jsem druhý den ráno přenesl Bruna z postele na vozíček, šel jsem zpátky do garáže a zeptal jsem se Bicciho, jestli bych si mohl půjčit auto.

Neměl jsem celé dopoledne co dělat a potřeboval jsem společnost. I přítomnost Giuseppeho byla lepší, než zůstat sám a oddávat se svým myšlenkám. Z toho, že si Laura vzala Belliniho zpátky do bytu nad kůlnou, jakmile jsem se vystěhoval, mi bylo špatně, a přestože jsem se snažil si sám sobě namluvit, že mi na tom nezáleží, nešlo mi to z hlavy.

Bicci ukázal na starého otlučeného fiata.

"Vemte si tenhle. Zaplatíte benzín. Jinak vám za něj nebudu nic účtovat."

Poděkoval jsem mu, vycouval z garáže a zajel k benzínové pumpě. Zatímco jsem tankoval, přihasila si to Laura ve svém alfa-romeu. Když mě uviděla, prudce zabrzdila a zamávala na mě.

Přistoupil jsem k jejímu autu.

"Davide, zapomněla jsem ti dát tvoje peníze."

Byla bledá, ale oči jí zářily a byl v nich třpyt, jaký jsem neznal.

"Ještě není čas, ne?" divil jsem se.

"Radši si to vem, než na to zapomenu." Otevřela kabelku a podávala mi sedm tisícilirových bankovek. "Kam jedeš?"

"Do Milána."

"Pojeď se mnou. Já tam taky jedu."

"Nevím, kdy se budu vracet," řekl jsem a do očí jsem jí nepohlédl. "Myslím, že bude lepší, když budu mít svůj vůz."

Pátravě na mě pohlédla.

"Jak chceš. Mrzí mě, že jsem tě poslední dva dny neviděla. Mí přátelé se ubytovali v hotelu Regina ve Strese. Je to nuda, ale co se dá dělat. Máš to pohodlný ve svým novým pokoji?"

"Ujde to," řekl jsem stroze.

"No, budu muset jet. Doufala jsem, že tě dnes večer uvidím, ale budu muset jet zase do Stresy. Zítra se sejdem v bytě nad kůlnou, co říkáš?"

"Zrovna za mnou má přijet Giuseppe a zůstat u mě přes noc," zalhal jsem. "Ještě na Lagu nebyl a požádal mě, jestli by u mě moh přespat."

"Nemůžeš to odložit?"

"Pokusím se."

"Zítra večer tě chci vidět, Davide." Usmála se na mě. "Tak zatím ahoj."

Chvíli jsem zůstal stát a hleděl jsem na velké auto, jak pluje jako koráb po silnici. Potom jsem se vrátil k fiatu.

Ať se děje, co se děje, rozhodl jsem se, když jsem mířil do Sesto Calendo, že se s ní v neděli nesejdu. I kdybych měl Giuseppa dotáhnout z Milána až sem. S ní jsem už skoncoval.

Jak jsem jel po přeplněném Corso Magenta směrem k Dómu, spatřil jsem, že na mě z chodníku mává nějaké děvče.

Byla to Simona.

S obtížemi jsem zastavil u obrubníku a mával jsem na rozzuřené řidiče, kteří projížděli kolem mě a naštvaně na mě troubili.

Simona přiběhla k autu. Skrz sklo na mě hleděl její tmavý živý obličej.

"Myslela jsem si, že jseš to ty," řekla. "Moh bys mě svézt?"

"Jistě." Otevřel jsem jí dveře. "Chceš hodit domů nebo kam?"

"Chci se projet," řekla a usadila se vedle mě. "Mám půl hodiny času, než mi začne práce. Můžeš mi věnovat půl hodinky?"

"Nemám nic na práci. Zrovna jsem jel navštívit Giuseppa."

"Tu starou ruinu? S ním se přece nebudeš zahazovat. Zajeď k parku, mužem chvíli posedět na sluníčku."

"To není špatnej nápad," souhlasil jsem a zabočil doleva na Piazza Castello. "Jak se daří Torrchimu?"

"Má se fajn," řekla Simona a protáhla obličej. "Ten se má fajn pořád. Už jsem tě dlouho neviděla. Kde se schováváš?"

"Pracuju na Lago Maggiore, ale v úterý se zase vracím do Milána."

"A potom zase odjedeš?"

"Ne, zůstanu v Milánu."

"Myslela jsem, že teď, když máš papíry, odjedeš."

Zmateně jsem se na ni podíval.

"Jaký papíry, Simono?"

"Torrchi mi řek, že potřebuješ pas. Zapomeň na to. Nikomu to neřeknu. Co se dozvím od Torrchiho, si nechávám pro sebe."

"Jo, Torrchi mi říkal, že dokáže sehnat papíry, ale stálo by to haldu peněz. A já ty prachy nemám."

"Dneska prachy nemá nikdo," prohodila Simona zachmuřeně. "Torrchi mi nekoupí ani klobouk."

Zpomalil jsem, když jsme přijeli k parku, a zastavil jsem naproti vchodu do Castello Sforesco.

"Jestli máš cigaretu, ráda bych si zapálila," řekla Simona, překřížila si štíhlé nohy a ukázala mi jedno ze svých nádherných kolen. "Říkal ti Torrchi, že zase pracuju?"

Dal jsem jí cigaretu.

"Říkal, že děláš modelku."

Simona přikývla.

"Chodím k jedné podivínce, která ani malovat neumí, ale platí dobře. Otevřela jsem si účet, abych si trochu našetřila na stáří."

"To není špatnej nápad."

Podívala se na mě koutkem oka.

"Kolik ti Torrchi zaplatil za tu diamantovou sponu?"

"Neprodal jsem mu ji. Dal jsem ji zpátky tý siňoře."

Přikývla.

"Jestli mi to řekneš, nezmíním se před ním o tom. Jen bych to ráda věděla. Když mi to řekneš, můžeš mě políbit."

"To je od tebe velkorysé," řekl jsem a usmál se na ni, "ale já jsem mu ji vážně neprodal."

Najednou se zachmuřila.

"Líbám moc dobře. Tak kolik ti dal?"

"Kolikrát to chceš slyšet, jsi na špatný adrese. Má ji ta siňora, a dej mi s tím už pokoj."

"Proč lžeš?" vyjela na mě. "Vždyť on ji má. Neví, že jsem ji viděla. Schovávají přede mnou. Musím se dozvědět, kolik ti za ni vyplaz."

"O čem to sakra mluvíš?" nechápal jsem a zůstal jsem na ni koukat. "Torrchi že má tu sponu?"

"Jasně! Viděla jsem ji, když si myslel, že spím."

"To nemohla být spona té siňory. To musela být nějaká jiná, Simono."

Netrpělivě se zavrtěla.

"Je to ta samá. Když šel pracovat, prohledala jsem byt a našla jsem ji. Je to ta samá. Tys mu ji prodal?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Ne, vždyť ti to povídám."

Simona přimhouřila oči. Vklouzla rukou pod blůzu a poškrábala se v podpaží.

"Má siňora alfa-romeo?"

"Ano, proč?"

"Tak mu ji prodala. To auto odjíždělo, když jsem se vracela z práce. Řídila je nějaká žena. V Miláně se málokdy objeví žena za volantem. Pamatuju si ji."

"Kdy to bylo?"

Simona se zamyslela. Nakrabatila čelo.

"Minulý úterý brzy odpoledne."

Začalo mi svítat. Druhý den večer jsem se viděl s Torrchim a pár hodin na to mi Laura říkala o podmínkách Brunovy závěti. Mrazilo mě v zádech, když jsem si uvědomil, co z toho vyplývá. Musela tedy Torrchiho podplatit diamantovou sponou, aby jí řekl, kolik stojí pas, aby mě mohla na tuhle sumu nalákat, v naději, že svůj názor na Bruna pozměním.

"Jakou barvu mělo to auto?" zeptal jsem se a jen těžko jsem se ovládal, abych nestoupl hlasem.

"Tmavě modré."

"Dobře si to rozmysli, Simono, všimla sis, jestli mělo skla modře zabarvený?"

Přikývla.

"Ano, a na chladiči byl stříbrnej maskot: lví hlava."

Bylo to Laurino auto.

"Můžeš od siňory zjistit, kolik jí Torrchi dal?" zeptala se Simona. "Je to moc důležitý. Torrchi a já máme domluvu. Ať udělá jakejkoli obchod, dává mi deset procent. Snaží se mě podvést, když si myslí, že nevím, co dělá."

"Pokusím se to zjistit," řekl jsem. "Když to zjistím, zavolám ti."

"Určitě?"

"Pokusím se."

Podívala se na hodinky.

"Teď mě, prosím tě, zavez na Piazza Piemonte nebo přijdu pozdě."

Mlčky jsem řídil a mysl jsem měl zaujatou tím, co mi řekla. Když jsem dojel na Piazzu, zastavil jsem a otevřel dveře.

"Neřekneš Torrchimu o té sponě nic?" zeptala se Simona.

"Asi ho neuvidím. Mám schůzku s Giuseppem."

"Zbytečně mrháš časem. Měl by sis najít nějakou milou holku. Za menší sumičku bych ti nějakou našla."

Zavrtěl jsem hlavou.

"Giuseppe je třeba stará ruina, ale je aspoň spolehlivej. Tak sbohem, Simono."

Zajel jsem k Dómu a zaparkoval auto. Šel jsem k Pierovi na oběd.

Pořádně jsem nevnímal, co jím, a když si ke mně přisedl Piero, aby si popovídal, odbyl jsem ho.

Pár minut po druhé, když jsem si byl jistý, že Torrchi bude už doma, jsem zajel k jeho bytu, auto jsem nechal stát venku a šplhal do čtvrtého patra.

Zaklepal jsem na dveře.

Torrchi mi otevřel skoro okamžitě. Všiml jsem si, že se trochu zarazil, když mě spatřil, ale potom se jeho macatý obličej rozzářil a dveře otevřel dokořán.

"Siňor David! Vás bych tady nečekal. Jen pojďte dál. Ještě mi zbylo trochu ty dobrý skotský."

Vstoupil jsem do bytu, zavřel za sebou dveře a opřel se o ně. Za zády jsem rukou zavřel zástrčku.

"Měl jsem cestu kolem, Torrchi, a tak mě napadlo, že se pozeptám na ten pas. Viděl ses s Jacopem?"

Torrchi horlivě přikývl.

"Viděl jsem ho dnes ráno." Pokrčil rameny. "Ale s cenou dolů jít odmítá. Tvrdí, že když už riskuje, chce to mít zaplacený. Šest set padesát tisíc, ani o liru míň."

Přistoupil jsem ke stolu a posadil se.

"Vzpomínáš si na tu diamantovou sponu, co patřila tý siňoře, Torrchi?" zeptal jsem se tiše.

Všiml jsem si, jak celý ztuhl.

"Ano, siňoře Davide. Co je s ní?"

"Slyšel jsem, že ji máš."

Trhl sebou, až ubryndl whisky, kterou zrovna rozléval.

"Ne, nemám ji!" vykřikl a kradmo mi pohlédl do očí.

"Dala ti ji, viď?"

"Co to má znamenat?" vykřikl Torrchi a postavil whisky na stůl. "Co je to za nesmysl?"

"Co za ni chtěla, Torrchi?"

"Já vám nerozumím. Siňora mi nic nedala. Proč by mi měla něco dávat. Kdo vám to navykládal?"

"Cos jí za tu sponu nabíd, Torrchi?"

Zrudl.

"Jestli to má bejt vtip, moc k smíchu mi to nepřipadá. Mluvme o něčem jiným."

"Já nevtipkuju. Tak ona ti tu sponu dala. Rád bych věděl, proč."

"Žádnou sponu mi nedávala! To se mejlíte, siňore Davide. No tak, pojďte, napijem se. Na hádky je trochu horko, nemyslíte?"

Nahnul jsem se nad stůl a uhodil ho otevřenou rukou přes tvář. Zavrávoral a vycenil zuby.

"Moc mě to mrzí, Torrchi," řekl jsem. "Ale musím to vědět. Nechci to z tebe vymlátit, ale asi mi nic jinýho nezbyde."

"Vypadni!" vykřikl Torrchi. "Už nejsi můj přítel."

Narovnal jsem se.

"Neblázni, Torrchi. Proč ti tu sponu dala?"

"Nedala mi ji!"

Pomalu jsem obcházel stůl. Couval pryč.

"Proč ti dala tu sponu?"

Opřel se o zeď, odhalil zuby a jeho oči na mě hleděly nepřátelsky a polekaně.

"Nesahej na mě. Nic o tý sponě nevím."

Jak jsem se k němu přiblížil, schoval ruku za zády. Udeřil jsem ho levačkou a v poslední chvíli jsem ho chytil pravou rukou za vlasy a přitiskl mu hlavu ke kolenům.

Narazil na zeď, překulil se a znovu se zvedl na nohy. V pravé ruce držel krátký nůž a vrhl se na mě rychlostí hada.

Čepel mě minula o pár centimetrů. Znovu se na mě vrhl s nožem, ale já začal ustupovat.

Věděl jsem, že nůž ovládá, strach jsem z něho ale neměl. Už jsem v Itálii přežil řadu soubojů s nožem a věděl jsem, co mám dělat.

Rychle jsem od něho vycouval. Šel na mě s hlavou skloněnou, tělem skrčeným a nožem zaměřeným na mě.

"Radši to upusť, Torrchi, než si ublížíš," řekl jsem a postavil mezi nás stůl.

"Vypadni nebo tě zabiju!" procedil skrz zuby.

Rukama jsem objal opěradlo židle. Zvedl jsem ji.

Ustoupil stranou a potom se rozeběhl na mě. Ucouvl jsem a strčil mu čtyři nohy židle přímo do obličeje. Chytl se jedné nohy a snažil se mě zasáhnout nožem přes nohu, ale ruku měl moc krátkou.

Vší váhou jsem se na něj vrhl a přimáčkl ho ke zdi. Uvěznil jsem ho mezi nohama židle.

Proklínal mě a snažil se dostat ze židle, ale já na ni tlačil vší silou a držel jsem ho v pasti.

"Zahoď ten nůž, Torrchi!"

Vycenil na mě zuby.

Vytrhl jsem mu židli z rukou a dřív, než se stačil pohnout, jsem ji zase pozvedl a znovu ji přimáčkl zpátky, takže se mu dvě nohy zaryly do prsou.

Vyšel z něj vzduch, jako z píchlé duše. Nůž mu vypadl z ruky. Odhodil jsem židli, přiskočil k němu a popadl ho za paži a za zápěstí. Otočil jsem ho a zkroutil mu ruku za záda. Přinutil jsem ho pokleknout.

Začal se bránit, ale já mu ruku ještě víc zkroutil a přitáhl na záda. Ztěžka přerývaně dýchal a přestal se hýbat.

"No tak, jak to bylo, Torrchi, vyklop to," vyzval jsem ho. "Proč ti dala tu sponu?"

"Nedala mi ji."

Ruku jsem mu ještě víc zmáčkl a on se tlaku bezmocně bránil. Stáhl jsem mu ruku ještě víc.

Viděl jsem, že se mu na krku objevily krůpěje potu.

"Budu tě takhle držet, dokud mi to neřekneš," řekl jsem a sám jsem byl trochu udýchaný. "Musím to vědět."

Začal mě proklínat, tak jsem se opřel celou svojí vahou o jeho paži a jeho klení se změnilo v zaúpění, při kterém mi přeběhl mráz po zádech.

"Lámeš mi ruku!"

"Co je mi do tvý ruky. Jestliže ji budu muset zlomit, klidně ti ji zlomím. Už nebudeš svou rozdrcenou rukou hmatat po kapsách, Torrchi."

Stále jsem zvyšoval tlak. Slyšel jsem, jak mu praskají kosti. Upadl na obličej a strhl mě s sebou. Jednu chvíli se mu málem podařilo moje sevření uvolnit, ale já mu šlápl zezadu na krk a přitiskl jsem jeho obličej ke koberci. Znovu jsem mu paži zkroutil, až vykřikl bolestí.

"Řeknu ti to," zasténal. "Jenom mě pusť."

Trochu jsem povolil tlak, ale stále jsem ho pevně svíral.

"Proč ti dala tu sponu?"

"Chtěla vědět, jestli ještě pořád chceš odjet ze země. Řek jsem jí, že jo."

"Řek jsi jí proč?"

"To jsem nemusel," přerývavě ze sebe vytlačil. "Věděla to sama."

Pustil jsem ho, nůž jsem odkopl na druhou stranu pokoje a přistoupil jsem k oknu. Byl jsem zdrcený. Jestliže je pravda to, co právě řekl, situace je vážná.

Torrchi se ztěžka posadil, sténal a paži si konejšil v náručí. Po obličeji mu stékal pot. Díval se stranou.

"Řekni mi to od začátku," vyzval jsem ho. "Všecko."

"Přišla sem za mnou tuhle odpoledne," začal Torrchi. "Poznal jsem ji. Neřekla mi svoje jméno, ale poznal jsem, že je to ta, kterou milujete." Pokradmu se na mě podíval. "Je to tak, ne? Milujete ji?"

"Řekni mi, co se stalo! Řekni mi to hned nebo ti zlámu ten tvůj špinavěj krk!"

"Ano, siňore Davide. Řeknu vám přesně, co se stalo," rychle se nabízel Torrchi. "Řekla, že vám chce pomoct, ale že jste příliš hrdý, než abyste její pomoc přijal. Zeptala se, jestli ještě pořád chcete opustit Itálii, jako kdyby to sama věděla, jen se o tom chtěla ujistit. Řek jsem jí, že o svých přátelích nemluvím. Potom vyndala tu sponu. Řekla, že mi ji dá, jestliže jí řeknu, co potřebuje vědět."

"A tys jí to řek!" vykřikl jsem naštvaně. V tu chvíli jsem měl sto chutí ho vážně zabít.

"Bylo to velké pokušení, siňore Davide," řekl Torrchi zkroušeně, "ale věděl jsem, že ji milujete a že ona miluje vás, a vypadalo to, jako že když jí to řeknu, že vám tím pomůžu. Samozřejmě, když vytáhla tu sponu, bylo to jiné, ale připadalo mi, že pomáhám jak sobě, tak vám."

"Pokračuj, ty špinavá kryso! Cos jí napovídal?"

"Řek jsem, že se chcete dostat ze země a že se pro vás snažím sehnat pas."

"Řek jsi jí, kolik za něj Jacopo chce?"

"Ano, to jsem jí řek."

"No, pokračuj, co ještě chtěla vědět?"

"Zeptala se, jestli vás hledá policie."

"No, pokračuj! Co dál?"

Torrchi zaváhal.

"Nic, za co byste se musel stydět," začal opatrně. "Řek jsem jí, že jste útek z armády a já taky. Vysvětlil jsem jí, že nemáte žádný papíry a že jestliže vám chce pomoct, ať vám dá nějaký peníze. Zachoval jsem se jako přítel, siňore Davide. Řek jsem jí, že jestli vás opravdu miluje, měla by vám nabídnout peníze a přinutit vás, abyste si je vzal."

"Bylo to všechno, co chtěla vědět?"

Torrchi se zachmuřil.

"Ptala se taky, jestli se opravdu jmenujete Chisholm."

Cítil jsem, jak mi po zádech přeběhl mráz.

"Řek jsem jí, co o tom vím," pokračoval Torrchi a opatrně se poškrábal na bolavé ruce. "Potom se zeptala, jestli jsem někdy zaslech, že by vám někdo říkal Cheshame, myslím, že takhle to říkala, a já řek, že ne."

Měl jsem pocit, jako kdyby mě někdo kopl do břicha. Tak ona to věděla! Musela to vědět po celou dobu! To proto si mě vybrala!

"Jseš bezva kamarád, Torrchi," řekl jsem ochraptěle. "Vždycky jsem si myslel, že tobě člověk může věřit."

Torrchi se zastyděl. Díval se stranou.

"Ale ona vás miluje, siňore Davide. Nechce vám ublížit."

"Táhni k čertu!" vykřikl jsem a přistoupil ke dveřím.

"Pojďte se napít, siňore Davide," prosil Torrchi a drápal se na nohy. "Jen abyste mi dokázal, že už nejsme nepřáteli."

"Ne nejsme nepřáteli. Jeden pro druhýho neznamenáme nic."

Odklopil jsem zástrčku, otevřel dveře a vykročil ven.

Teď, když se mě bude chtít zbavit, kdykoliv se jí zachce, stačí když zvedne telefon a řekne policii, kde jsem, a pověsej mě.

Byl jsem v pasti a dobře jsem si to uvědomoval.

Kapitola VI

Řek jsem jí, žes utek z armády...

Jak jsem jel po autostrádě, která spojuje Milán se Sesto Calendem, vybavoval jsem si velmi jasně, jak to vlastně všechno začalo.

Pamatoval jsem si i přesné datum: 23. dubna 1945 - dva dny po osvobození Bologni, když americké a britské jednotky postavením předmostí přes řeku Po dostali nepřítele na kolena.

To, co zbylo z mé jednotky, bylo asi sto padesát mužů, kteří byli uprostřed válečné vřavy. V období klidu, které pak následovalo, jsme se stáhli z linie, abychom se znovu zformovali. Poslali nás do malé vesničky na březích Rena, asi dvacet kilometrů od Praduro e Sasso.

Teď už měla většina z nás představu, že za pár dní bude po boji. Válčení se stávalo úmorným, a tak nás nijak nemrzelo, že to můžeme začít brát na lehkou váhu.

Toho jistého dne jsem se se dvěma dalšími seržanty zrovna koupal v řece, když se na břehu objevil poručík Rawlins a zamával na mě.

Rawlinse jsme měli rádi. Byl to velkej tvrdej chlap, kterej měl smysl pro humor. Válčil spolu s námi posledního půl roku, bojoval s námi bok po boku a společně jsme usilovali o rozdrcení Itálie. Staral se o nás, vedl nás do těžkých bitek, vždycky tři kroky před námi, a nikdy se neohlížel, jestli jdeme za ním, jen postupoval dál, jakoby s jistotou věděl, že jsme za ním, a taky jsme většinou byli. Byl to dobrý důstojník a príma chlap.

Připlaval jsem k němu a postavil se do pozoru. Voda mi sahala do pasu.

"Promiňte, že vás ruším, seržante," oslovil mě a zazubil se na mě, "ale potřebuju s váma mluvit. Ve vodě musí bejt příjemně."

"To je, poručíku," řekl jsem a začal se škrábat na břeh.

Natáhl ruku a potřásl mi pravicí. Tenhle Rawlins nebyl vůbec na-foukaný. Měl vzácnou vlastnost zacházet se svým mužstvem jako se sobě rovnými a přitom neztrácel autoritu.

"Oblečte se, seržante," řekl a posadil se na trávu. "Půjdeme na štáb."

Utíral jsem se a on si mezitím zapálil a oči si zaclonil čepicí.

"Mluvíte italsky, viďte?" zeptal se.

"Ano, pane."

"Dobře."

"Jsem bilinguální, poručíku. Jako dítě jsem žil deset let ve Florencii."

"Jak to?" divil se a pohlédl mi do tváře.

"Narodil jsem se ve Florencii. Otec byl malířem, nijak významným, ale maloval s nadšením. Když mi bylo deset, umřel mu bratr a nechal mu nějaké peníze a dům v Carmelu v Kalifornii. Odjeli jsme z Florencie a usadili se v Carmelu, ale italštinu jsem už nezapomněl."

Přikývl.

"Znáte Florencii dobře?"

"Strávil jsem tam dva roky od třicátýho čtvrtýho. Studoval jsem architekturu se specializací na období renesance. Ano, znám ji dost dobře."

"A co Řím a Benátky?"

"I tam se vyznám. O co jde, poručíku?"

Hodil cigaretu do řeky.

"Umíte řídit?"

"Ano, už léta řídím."

"Myslíte, že by z vás byl dobrý průvodce? Musel byste dokázat odpovědět na každou otázku. Znát správnou odpověď na dotazy týkající se historie i umění."

"Myslím, že bych to zvládl," řekl jsem a pořád mi nebylo jasné, kam směřuje. "Mám někde Guide Bleu. Myslím, že bych to zvládl docela dobře."

"No, nikdo jiný stejně nepřichází v úvahu," konstatoval Rawlins a postavil se, "tak to budete muset být vy."

"Co budu dělat, poručíku?"

"Budete mít za úkol vzít generála Costaina na prohlídku pamětihodností. Pojedete do Florencie, do Říma a do Benátek. Vyjíždíte zítra."

Zůstal jsem na něho koukat.

"Copak se v tyhle válce nezajímá o válčení, poručíku?"

Rawlins skryl úsměv.

"Bude mít zdravotní dovolenou, seržante. Bude lepší, když před ním takhle mluvit nebudete. Je to známý pruďas. Kdyby bylo na mně, nikam bych vás ani nikoho z mých mužů neposílal, ale na štábu mají o vás záznamy a generál si vás vyžádal."

"Co je to za člověka?"

"Jak jsem řekl: známý pruďas. Budete se muset mít na pozoru. Má velmi jasné představy o tom, jak by měl voják vypadat a jak by se měl chovat. Vybavím vás, ale budete se muset chovat bezvadně, a když říkám bezvadně, znamená to neudělat sebemenší chybičku. Bude vás dokonce kontrolovat, jestli máte vyčištěné podrážky a jestli ne-Bůh s vámi!"

Podrbal jsem se na zátylku a protáhl obličej.

"Nemohl byste říct, že jsem nemocný, poručíku? Moc se mi do toho nechce."

Rawlins se zazubil.

"To věřím. Nikomu by se do toho nechtělo, ale možná, že vám to prospěje. Je na čase, aby se některý z mých seržantů předvedl. Radši si sežeňte toho průvodce. Jestliže mu v autě jen naklepete prdel, Čeká vás výbuch atomovky."

"Bude to pěkná dovolená."

"Až bude po všem, dostanete řádnou dovolenou - budete ji potřebovat. Tak pojďme na štáb, ať pro vás připraví papíry. Budete se u něho hlásit v Bologni přesně v deset hodin zítra ráno. Moc času vám nezbývá."

Štáb generála Costaina v Bologni byl ve Via Roma poblíž nádraží.

Druhý den ráno tři minuty před desátou jsem se hlásil majorovi s šedým obličejem.

Během své vojenské služby jsem prošel mnoha generálními štáby, ale tak upravené, čisté a elegantní prostory jsem ještě neviděl.

Podlahy byly tak nablýskané, že se v nich člověk viděl jako v zrcadle. Mosazné kliky zářily jako diamanty. Všiml jsem si, jak hromotlucky vyhlížející rozložitý seržant otvíral dveře tak, že přes kliku přeložil list papíru, aby ten lesk neporušil. Muži za stoly vypadali, jako kdyby se zrovna vyloupli z celofánu. Nikdo se na své židli nekrčil nebo si nedělal pohodlí. Všichni seděli rovně jako sedí dobří jezdci na koni.

Major s šedým obličejem prošel moje papíry, jako kdyby jeho život závisel na tom, zda objeví nějakou chybu, potom na mě upřel svoje přepracované, unavené oči a prohlédl si mě centimetr po centimetru s mikroskopickou přesností výzkumného pracovníka, hledajícího neviditelný choroboplodný zárodek.

"Otočte se," vyzval mě.

Otočil jsem se a cítil jsem, jak mi očima prohmatává záda.

"Dobrá, máte pohov, seržante."

Otočil jsem se a přešlapoval na místě, čekaje na další rozkazy. Hleděl jsem při tom předepsaným způsobem přes jeho hlavu.

"Víte, co máte dělat?"

"Ano, pane."

"Co?"

"V jedenáct hodin odvezu generála odtud do Grandhotelu ve Florencii, kde stráví čtyři dny, pak se vypravíme do Říma a cestou se zastavíme na dvě noci v hotelu Continental v Sieně. V Římě strávíme tři noci v hotelu Flora. Z Říma zavezu generála přes Terni, Fano, Ravennu, Ferraru a Padovu do Benátek. Budeme bydlet v hotelu Londra po čtyři noci a potom se opět vrátíme do Bologni. Přijedeme osmého května."

Major se poškrábal na hubeném nose a pokýval hlavou.

"Správně, seržante. Generál už vám řekne, co si bude ve Florencii chtít prohlédnout. Znáte to tam?"

"Ano, pane."

"Za budovou najdete generálův vůz. Je tam teď generálův sluha Hennessey. Bude lepší, když se půjdete na to auto podívat a promluvíte si s Hennesseym. Řekne vám vše potřebné. Budete se zde hlásit přesně za pět minut jedenáct."

"Ano, pane."

Zasalutoval jsem, udělal jsem čelem vzad a vypochodoval ven.

Cestou mi neušlo, že se na mě někteří seržanti, sedící za svými stoly, dívali jako na někoho, kdo umírá na neštovice.

Hennesseyho jsem našel na dvoře vzadu za budovou, jak nakládá nějaká zavazadla do kufru obrovského cadillacu.

Byl to vysoký, hubený chlápek s vyzáblým obličejem a očima jako pazourky.

"Vy jste ten řidič?" zeptal se mě a prohlédl si mě od hlavy až k patě.

"Ano," odpověděl jsem. "Je to pěknej auťák."

"Oblíbíte si ho," řekl. "Podívejte se na tohle. Podržel mi tašku před obličejem. Byla z pravé kůže a můj obličej se v ní odrážel jako v zrcadle. "Je ručně leštěná," pokračoval Hennessey s hořkostí v hlase, ze které mi běhal mráz po zádech. "A takovejch má pět. Strávíte dobrý dvě hodiny, než je takhle vyleštíte. Vím to, protože to dělám. Tak si to zkrátka přeje a tak to budete dělat i vy."

"Chcete říct, že budu muset leštit jeho zavazadla?" zeptal jsem se nechápavě.

"Jestli je vám život drahej," odpověděl Hennessey a položil tašku do kufru tak opatrně, jako kdyby šlo o velké vejce s tenkou skořápkou. "Podívejte se na to auto. To je další prácička, která vás čeká. Musí být bez poskvrny, žádná mastnota, všecko nablejskaný, a to se týká i vnitřku. Kdykoliv zastavíte, aby se generál mohl najíst nebo si ulevit, musíte zatím vyčistit auto, chápete? Nerad si sedá do špinavýho auta. Moc mu na tom záleží. Kolikrát jsem v jedny ruce držel večeři a druhou čistil tuhletu děvku. Nezapomeňte na popelníky. Jestliže ucítí z těch popelníků jen závan popela, až nastoupí do auta, zapíše si to do svýho notýsku."

"Do jakýho notýsku?"

Hennessey opatrně odplivl na chodník a potom stopu zamazal svojí vysokou botou.

"S jeho notýskem se určitě seznámíte. Všecko, co se mu nelíbí, si do něj poznamenává. Kdykoliv zapomenete něco udělat nebo máte nevhodnou poznámku, na nic nezapomene. Potom notýsek předá majorovi Kayovi s příslušnými instrukcemi a ten vám pak vše patřičně spočítá. Dostal jsem třeba tři dny jen za to, že jsem zapomněl vysypat popelník."

Prohlédl jsem si objemné nablýskané povlaky a udělalo se mi mdlo.

"Vy s námi nepojedete?" zeptal jsem se.

"Já? Ne." Hennessey roztáhl obličej do širokého úsměvu. "Tohle je moje první dovolená, co mi generál za poslední čtyři měsíce dává. No a doufám, že si ji náležitě užiju. Všechno teď patří vám, seržante, a já vám přeju, abyste se i vy dobře bavil. Nemyslím si, že se vám to podaří, ale přesto vám to přeju."

Otevřel jsem dveře a podíval se na palubní desku. Bylo to nejlepší auto, jaké jsem kdy viděl, a to nemluvím o tom, jak bylo udržované. Bylo v něm všecko. Od baru po elektricky ovládaná okénka.

"Je skutečně tak zlej, jak ho všichni líčí?" zeptal jsem se bez naděje.

"Ne, je ještě horší," ujistil mě Hennessey. "Víte, co mně vrtá hlavou?" "Co?"

Rozhlédl se pokradmu na všecky strany, pak se ke mně naklonil a zašeptal: "Jak se mu podařilo dožít se svýho věku. Nechápu, jak to, že už mu dávno nevrazil někdo kudlu do zad." Upřel na mě pohled plný naděje. "Máte na to patnáct dní. Budete s ním jenom vy a nikdo jinej. Možná, že byste byl ten právej typ. Možná, že čtrnáctej den už toho budete mít plný zuby a toho mizeru zapíchnete. Udělejte to, seržante, a všichni tady, plukovníkem počínaje a mnou konče, požádaj papeže, aby vás prohlásil za svatýho."

"Mě hned tak něco nezastraší," řekl jsem a usmál se na něho. "Byl jsem v jednotce, která spadala pod Pattona. Na Pattona a jeho přísnost nikdo nemá."

Hennessey na mě zůstal koukat.

"Pattona? O něm říkáte, že je přísnej?"

"Je to ten nejtvrdší generál, kterýho znám, s ním nejsou žádný žerty."

"To vás potom čeká skvělej zážitek," pronesl Hennessey procítěně. "Ještě jste nepoznal, co je to život. Patton, ha! Něco tak legračního jsem ještě neslyšel. Promiňte seržante, že se musím smát."

"Major mi řek, že mně zasvětíte do všeho, co bych měl vědět," zchladil jsem ho. "To je všecko nebo mi poskytnete ještě nějaké informace?"

Hennessey vytáhl z kapsy přeložený list papíru.

"Tady jsem si to sepsal. Jestliže jedinou věcičku z toho opomenete, seržante, přijdete o frčku. Teď mě poslouchejte. Rád se nechává budit v sedm. Ani o vteřinu dřív, ani později, a buďte si jistej, že si to zkontroluje na hodinkách. Všechno už musí bejt připravený. Nezapomeňte na jeho boty. Musí mít vyleštěný i podrážky. Pokaždý, když boty čistíte, musíte vytáhnout tkaničky. Jestliže najde na tkaničce stopu po krému na boty, spustí děsnej kravál. Teplota koupele musí být přesně devatenáct stupňů...

Jestliže se vám ve spěchu nepodaří připravit koupel tyhle teploty, čeká vás zajímavá zkušenost." Hennessey mrkl na poznámky a potom se na mě úlisně zahleděl. "Zuby si dává do krabičky na nočním stolku. Musíte je čistit. To je další jeho libůstka. Nesmí na nich zůstat ani flíček, nebo vás čeká záznam v jeho notýsku. Káva, na dva prsty do hrnečku, a jeden toust na něj musí čekat, když se vrátí z koupele. Káva musí mít teplotu dvacet šest stupňů, nebo vám ji vychrstne do obličeje. Když se obléká, chce bejt sám, ale musíte čekat za dveřmi. Když je hotov, zavolá vás, ale jen jednou, tak zůstaňte přilepenej na dveřích a mějte uši nastražený. Moc hlasitě nevolá. Řekne vám, co si přeje ten den dělat, a řekne vám to jen jednou. Nic si nesmíte zapisovat - všechno si musíte pamatovat, nebo vytáhne ten svůj notýsek. Pokud nemáte něco na práci, doporučuju vám stát v pozoru. Má rád, když člověk stojí v pozoru. Palce na švech, hlavu vzhůru, oči otevřené a takhle stát bez pohybu. Má rád chlápky, co stojej v pozoru, tak na to nezapomeňte, seržante. Mluvte, jen když jste vyzván, i kdyby auto vzplálo, jeďte dál, dokud vám neřekne, že máte zastavit." Hennessey udělal pauzu a podíval se na mě. "Vnímáte to všechno, seržante?"

"Vnímám," řekl jsem stísněně.

"Večer se rád napije," pokračoval Hennessey. "Někdy je tak nalíznutej, že neví, kde je. To pak přijde řada na vás. Očekává, že ho zavezete domů a uložíte do postele. Musíte s ním zacházet opatrně. Když je nadrátovanej, snadno vybuchne jako dynamit. Viděl jsem, jak jednomu chlápkovi zlomil ruku jako sirku, protože se mu včas neklidil z cesty. Jestli se rozhodne řídit, nezbejvá vám než se modlit. Je to ten nejšílenější řidič na světě a je mu fuk, jak se k cíli dostane, jen když se tam dostane. Neříkám, že to nezvládá, ale když si to někdo na úzký silnici pustí stovkou, je to pro jeho spolujezdce trochu nervující."

Podíval jsem se na hodinky. Za dvě minuty jsem se měl hlásit u majora Kaye.

"Díky," řekl jsem, "teď vím všechno, co potřebuju vědět. I kdyby jen polovina z toho byla pravda, zní to hrozivě. No, doufám, že budete mít pěknou dovolenou. Zdá se, že ji potřebujete."

Hennessey na mne mrkl.

"Už mám všecko domluvený. Je tmavá, rozdychtěná a nestydatá. Počítám, že patnáct dní nevyjdu ven. Jakmile vyrazíte na Bolognu, já vyrážím za ní."

Nastoupil jsem do auta a zajel před hlavní vchod. Potom jsem vešel dovnitř a nahlásil se majoru Kayovi.

"Počkejte v autě, Chisholme," řekl. "Generál tu bude za dvě minuty."

Znovu jsem vyšel ven.

Před hlavním vchodem stály čtyři policisté v bílých helmách nehnutě jako sochy. Hennessey stál u dveří auta, bradu vzhůru, tělo ztuhlé v pozoru. Postavil jsem se vedle něj - taky do pozoru.

Netrvalo to ani dvě minuty. Vyšli tři důstojníci - dva plukovníci a major Kay. Postavili se do pozoru vedle nás.

Potom vyšel generál.

Měl na sobě šedý oblek se vzorkem rybí kosti a v ruce držel klobouk se sklopenou střechou. Překvapilo mě to, protože jsem čekal, že bude v uniformě.

Byl středně vysoký, dobře stavěný a měl mohutná hranatá ramena. Macatý obličej měl barvu mahagonu. Ústa tvořila tenká čárka, rovná a beztvará jako stopové měřítko. Vpadlé oči byly vybledle modré. Byly to neklidné oči a chladné a vzdálené jako sněhy Mt.Everestu.

Přešel přes chodník jakoby ležérně, ale jeho očím nic neuniklo. Pohledem mě sežehl jako plamenem páječky. Potom obrátil pozornost na auto. Hleděl na něj snad dvě minuty. Potom ho pomalu obešel a prohlédl si ho ze všech úhlů. Znovu se vrátil na chodník a znovu mě podrobil zkoumavému pohledu.

"Vy jste Chisholm?"

Hlas měl tichý a hluboký. Člověk musel pečlivě naslouchat, aby mu rozuměl.

"Ano, pane."

"Podíváme se na motor."

Otevřel jsem kapotu a ustoupil.

Hleděl na motor, jako kdyby se poprvé v životě díval do útrob automobilu.

"Je to olej, seržante?" zeptal se a ukázal na víko rozdělovače.

Přihlédl jsem blíž.

Musel jsem se podívat dvakrát, než se mi podařilo rozeznat jemný olejnatý povlak.

"Mohl by být, pane."

Vytáhl bílý kapesníček a rozdělovač otřel. Ukázal mi černou skvrnu na sněhově bílém naškrobeném plátně.

"Je to olej, seržante?"

"Ano, pane."

"Kdo se staral o tento vůz?"

"Já, pane," ozval se Hennessey přiškrceným hlasem.

"Ano, jistě, Hennessey, zase vy. Zajímalo by mě, kolikrát vám mám říkat, že nemám rád na svém kapesníku olej." Sroloval kapesníček do kuličky a odhodil ho na silnici.

"Majore Kayi?"

Major Kay předstoupil.

"Pane!"

"Patnáctidenní hladovka pro tohoto muže a zrušte jeho dovolenou."

"Ano, pane."

Generál pohlédl na mě.

Otevřel jsem mu dveře, dřív než stačil něco říct. Znovu se na mě podíval, tentokrát zkoumavě. Bylo to jedna nula pro mě a on si to uvědomoval.

Vlezl do auta a posadil se.

Zavřel jsem za ním dveře, vklouzl jsem za volant a nastartoval motor.

Zezadu se ozvalo zašeptnutí: "Jeďte."

Zařadil jsem rychlost a odjel od chodníku. Koutkem oka jsem zahlédl oba plukovníky a majora Kaye, jak salutují.

Poslední věc, kterou jsem viděl, byla Hennesseyho zsinalá tvář plná utrpení.

Kdybych soudil podle generálových reakcí během cesty z Bologne do Florencie, mohl jsem klidně řídit prázdný vůz.

Ale jeho přítomnost jsem si po celou dobu uvědomoval. Cítil jsem jeho cigarety. Slyšel jsem, jak si odkašlává. Poznal jsem, kdy změnil polohu. Každý sebemenší zvuk jsem ostražitě vnímal, jako hráč v poli při baseballu, když se házeč začne napřahovat.

Nedovedl j sem si představit, jak na tom budou moj e nervy po těch patnácti dnech, jestliže k tomu budu přistupovat takhle odpovědně.

Do Grandhotelu na břehu Arna jsme dojeli přesně ve třináct hodin. Vystoupil jsem z auta a otevíral mu dveře, sotva auto zastavilo.

Obšťastnil mě pátravým pohledem a vystoupil z auta.

"Zavazadla nechtě na starost hotelovému služebnictvu," řekl. "Zavezte auto do garáže. Dneska už ho potřebovat nebudeme. Rezervoval jsem pro vás pokoj. Naobědvejte se a sejdeme se v recepci přesně ve čtrnáct hodin."

"Ano, pane."

Pozoroval jsem ho, jak kráčí po širokém chodníku a mizí v hotelu. Držení měl dobré, ale kráčel pomalu jako člověk se skrytou chorobou. Vzpomněl jsem si, že mi poručík Rawlins říkal, že má zdravotní dovolenou, a uvažoval jsem, co mu může být.

Vyndal jsem zavazadla z kufru a předal je dvěma hotelovým nosičům. Nezapomněl jsem je upozornit, aby s nimi zacházeli opatrně.

Potom jsem zavezl auto do garáže. Než jsem ho zamkl, překontroloval jsem ho. Bylo celé zaprášené a vzadu na zemi byla vrstva popela.

Říkal sice, že auto nebude odpoledne potřebovat, ale kdoví, jestli si to nerozmyslí. Rozhodl jsem se, že polovinu času na oběd strávím uklízením vnitřku vozu a že taky přeleštím karoserii.

Pracoval jsem rychle a brzy bylo auto zase v pořádku, přesto mi to zabralo spíš čtyřicet minut než půl hodiny. A to ze mě lil pot, když jsem auto konečně uzamykal v jedné z garáží.

Oběhl jsem hotel k hlavnímu vchodu, vyzvedl si klíč od svého pokoje a vyjel výtahem do druhého patra. Kráčel jsem po chodbě dlouhé snad půl míle ke svému pokoji.

Byl to pěkný pokoj s výhledem na řeku. Jakmile jsem uklidil svoje nářadíčko, zavolal jsem na recepci, aby mi poslali talíř sendvičů s párky a půl láhve vina rosso.

Když jsem zhltl sendviče, umyl se a vykartáčoval si uniformu, byly skoro dvě hodiny.

Došel jsem do recepce stejně jako on.

"Půjdeme do haly," řekl, "abychom obhlédli situaci."

Vstoupili jsme do haly.

Nad kávou s brandy trávilo svůj volný čas pár zaměstnanců, hrstka vdov po důstojnících, několik italských obchodníků a asi tucet generálporučíků, kteří na mě hleděli, jako kdyby nemohli uvěřit svým očím. Seržant a v hale Grandhotelu? Něco neslýchaného! Potom si všimli generála a rychle si vzpomněli, že je čeká naléhavá schůzka.

Generál se posadil ke stolku a já zůstal stát nad ním a všechny přítomné vdovy a obchodníci na mě upřeli své pohledy.

"Posaďte se, seržante," vyzval mě generál, "a podíváme se na to."

Posadil jsem se na okraj židle a vyčkával jsem.

"Budeme tu jen čtyři dny," začal. "Chci toho vidět co nejvíc. Co navrhujete?"

"Katedrálu, baptisterium a Medičejskou kapli dnes odpoledne, pane," řekl. "Zítra galerii Uffizi a Palazzo Vecchio. Odpoledne palác Pitti a Piazzale Michelangelo. Další den Santa Croce a Bargello. Odpoledne pak San Marco, abychom si prohlédli malby Fra Angelica a pak vás provezu po městě, abyste si prohlédl nejrůznější paláce. Poslední den bychom mohli zajet do Fiesola a prohlédnout si okolí."

Přikývl.

"To by byla kultura. A co večery?"

"To záleží na vás, pane, co chcete prožít. Ve Florencii není velký noční život s výjimkou několika kaváren, kde se hraje, několika kasin a pak je tu opera. Znám pár míst, kde můžete vidět tanec, ale za moc to nestojí."

Upřel na mě dlouhý, pátravý pohled.

"Ženy?" utrousil.

To mě trošku zaskočilo, ale nenechal jsem to na sobě znát.

"Je zde jediné místo, které má nějakou úroveň, ale já jsem tam nebyl. Z doslechu však vím, že je dobré. Zbytek jsou obvyklé bordely. V některých je nebezpečno.

"V jakém smyslu nebezpečno?"

"Mají tam takový zvyk uhodit člověka do hlavy a sebrat mu peníze, pane."

Odhalil zuby v krutém úsměvu.

"Taková místa mám rád, seržante. Po vší kultuře se budu muset trochu uvolnit. Podíváme se do několik těhle bordýlků a zjistíme, jestli se nám podaří někoho přesvědčit, aby se pokusil praštit mě po hlavě."

"Ano, pane."

Z postranní kapsy kabátu vytáhl náprsní tašku a otevřel ji. Byla nabitá desetitisícovými bankovkami.

"Tohle by je mohlo navnadit, co myslíte, seržante?" Mával mi šrajtoflí před očima. "Někoho by mohly začít svrbět prsty, co říkáte?"

"Ano, pane."

Přikývl, potom dvěma prsty oddělil dvě bankovky a hodil je po mně.

"Běžte si koupit oblek. Odteďka nechci, abyste nosil uniformu." Věnoval mi studený úsměšek. "Jsme oba na dovolené, seržante."

"Ano, pane."

Vzal jsem si bankovky.

Pohlédl na hodinky.

"Buďte tady zpátky v patnáct nula nula, převlečen a připraven na cestu."

"Ano, pane."

Málem jsem si zlámal ruce a nohy, v jaké rychlosti jsem si musel koupit oblek, košili a vázanku, vrátit se zpátky do hotelu a do tří hodin se převléct. Ale zvládl jsem to.

Už na mě čekal v recepci.

Prohlédl si mě.

"Čím jste byl, než jste se připojil k armádě, Chisholme?"

"Architektem, pane."

Přikývl.

"Nezapomínejte, že teď jste voják," řekl a upřel na mě svoje vyblité modré oči. "Architekt je potřebný v době míru, za války ale není k ničemu."

"Ne, pane."

"Dojděte pro auto. Nemám chuť jít pěšky."

Málem jsem se mu zasmál přímo do očí.

"Ano, pane."

Šel jsem dozadu do garáží a předjel před hlavní vchod.

Generál vyšel ven a prohlížel si vůz. Pomalu jej obcházel a pečlivě ho zkoumal.

Když přistoupil ke dveřím, skokem jsem byl u něho a otevřel je.

Nahlédl dovnitř, podíval se na popelníky a potom nastoupil.

Když dosedl na polstrované sedadlo, řekl: "Děkuji vám, že jste se o vůz postaral. Začínám už mít svoje mouchy, ale auto musí být čisté."

Málem jsem dal najevo svoje překvapení.

"Ano, pane," řekl jsem a vlezl si za volant.

V tu chvíli jsem ho měl skoro rád.

Kolem půl osmé jsme se vrátili do hotelu.

"Nechtě auto tady," řekl, když vystupoval. "Budeme ho večer potřebovat."

"Ano, pane."

"Sejdeme se v recepci v jedenáct hodin."

Vstoupil do hotelu a začal si prohlížet pohlednice, které si koupil - byly na nich katedrála, baptisterium a Medičejská kaple.

Vyprázdnil jsem popelníky, zametl v autě a asi deset minut jsem stíral prach na všech místech celého jeho vnitřku. Potom jsem šel do hotelu.

Nebyl jsem si zcela jistý, jestli není v hale, dokud jsem nevstoupil do menšího amerického baru. Objednal jsem si dvojitou whisky. Potřeboval jsem ji.

Celé odpoledne nasával generál informace jako houba.

Prošli jsme každý kousek katedrály, strávili jsme snad dvacet minut před Michelangelovou Pietou a on mě zasypával otázkami o její historii. Dlouhou dobu jsme si prohlíželi bronzová vrata baptisteria od Ghibertiho. Studoval tu zázračnou desku jako člověk snažící se vsáknout něco z té krásy, dříve než ztratí zrak. V Medičejské kapli zůstal dlouho po zavírací době a hlídač chodil krok za námi v naději, že už půjdeme, netroufal si ale siňora urazit, protože od něho dostal dva tisíce lir, aby se zde generál mohl nerušené procházet.

Posadil se pod Michelangelovo mistrovské dílo Noc a den a já mu nastínil historii rodiny Medičejů a viděl jsem, že vnímá každé slovo až s fanatickým zájmem.

Když jsme vyšli na hlučnou přeplněnou ulici, řekl: "Moc se mi to líbilo, Chisholme. Děkuji vám. Jestliže jste tak dobrý architekt, jako jste dobrý průvodce, budete asi formát."

Byla to od něho velká poklona.

Když jsem se napil, šel jsem do restaurace. Dostal jsem místo u stolu v rohu daleko od lampasáků a šmelinářů. Pochutnával jsem si na jedné z nejlepších večeří svého života.

Pořád jsem vyhlížel generála, ale neukázal se. Zřejmě si objednal jídlo do svého pokoje.

Po večeři jsem šel nahoru, umyl se, osprchoval a natáhl se na postel, abych až do devíti odpočíval.

Nyní jsem měl čas i možnost si generála zblízka prohlédnout. Došel jsem k závěru, že je na něm něco divného.

Po celou dobu, co jsem byl s ním, jsem cítil nesmírné napětí. Připadal jsem si jako slepec na zamrzlém rybníku, který ví o místech s tenkým ledem, ale nemůže je vidět. A má jistotu, že dříve nebo později se jimi proboří.

Bylo zjevné, že hodně pije. Měl vymytá plovoucí očka opilce, a když jste se na něj podívali zblízka, neušlo vám, že pod opálením má pokožku obličeje protkanou fialovými žilkami, které jsou patrné jen při důkladnějším pohledu.

Bylo na něm podivného ještě něco jiného, než to, že pil. Jeho oči byly nezvykle neklidné. Těkaly po místnosti jako kmitající jazyk hada, jako kdyby měl strach, že ho někdo chce zastřelit, a musí se mít před ním stále na pozoru. Nebyl v nich však strach. Nebyl to muž, který se bojí. Byl to zřejmě člověk, který si o potíže přímo říkal -ne zrovna teď, ale ustavičně.

Každou chvíli se jeho obličej stáhl, jako kdyby jím projela ostrá bolest, a to mi dělalo starosti. Jeho ruce byly stejně neklidné jako jeho oči. Měl široké hnědé a silné ruce s krátkými tlustými prsty s bezvadně čistými a naleštěnými nehty. Pořád s nimi pohyboval - buď bubnoval o kolena nebo rukama pomalu přejížděl vpředu po saku a prsty střídavě rozvíral a zavíral.

Tak neklidného a nervózního člověka jsem ještě neviděl a instinktivně jsem tušil, že se v něm skrývá zvíře a že hned pod povrchem je v něm cosi brutálního, co se snaží vší silou ovládnout.

Uvažoval jsem o něm až do chvíle, kdy mi zbývalo pět minut do deváté, potom jsem sešel dolů a setkali jsme se u recepce.

Převlékl se do tmavě modrého obleku a stačil mi jediný pohled, abych poznal, že si cvaknul.

Měl brunátný obličej, na čele kapičky potu a oči se mu leskly.

Chodil však normálně. Když přecházel halou, nevrávoral. Ale měl jsem nepříjemný pocit, že má špatnou náladu a že bude stačit sebemenší záminka, aby se obrátila proti mně.

Otevřel jsem dveře vozu.

Nastoupil a zabořil se do sedadla.

Čekal jsem u otevřených dveří a hleděl na něho.

"Na co čumíš?" okřikl mě. "Co tu ještě sakra děláš?"

"Čekám na vaše instrukce, pane," řekl jsem prkenně, jako bych spolkl pravítko. Hleděl jsem mu přes hlavu.

Rukou si přejel po obličeji a vrhl na mě prázdný pohled.

"Zatraceně! Já nevím. Je to vaše práce..." zarazil se, potřásl hlavou, jako kdyby si chtěl pročistit mozek, a pak pokračoval: "Počkejte. Co to místo, kde tanečnice zvedaj nohy. Pojeďme tam a šlápněte na to."

"Ano, pane."

Jel jsem, jak nejrychleji jsem po úzké silničce, která vede podél řeky, mohl, a na Via de Tornabuoni jsem zabočil vlevo, na Via Porta Rossa vpravo, kolem Mercato Nuovo jsem vjel do postranní ulice ústící z Piazza della Signoria a zastavil před třípatrovým domem. Přes dvojité prosklené dveře zářil neon rudými a zelenými písmeny. Casino.

Otevřel jsem dveře.

"Jsme tady, pane."

Pomalu vystoupil a zahleděl se na neón.

"Moc nóbl to nevypadá."

"Taky že to není, pane."

"Počkejte na mě. Snad se nezdržím dlouho."

Otevřel prosklené dveře a zmizel po schodech dolů.

Vlezl jsem si zpátky do auta, vycouval jsem dále od vchodu a zapálil si cigaretu.

Čekal jsem v tom autě pět hodin - a bylo to nejdelších pět hodin mého života.

Kolem druhé vyšel ven.

Předjel jsem k němu, vyskočil a podržel mu dveře.

Beze slova nastoupil. Táhl z něj alkohol a chvíli mu trvalo, než nahmatal sedadlo. Potom dosedl tak ztěžka, až pod jeho vahou zasténala péra.

"Do hotelu," řekl, opřel si hlavu a zavřel oči.

Zavezl jsem ho k hotelu.

Když jsem mu otvíral dveře, spal. Nahnul jsem se nad něj a jemně jím zatřásl.

Probudil se tak rychle, že mě vyděsil k smrti.

Mezi chvílí, kdy ještě ležel zabořený do opěradla jako mrtvola, a okamžikem, kdy se prudce probral, proběhla pouhá vteřina, levou rukou mi silou sevřel zápěstí, až to zabolelo.

Zuřivě mi zkroutil paži a přinutil mě pokleknout na podlahu auta. Pravou rukou mi sevřel krk a prsty mi zaryl do masa jako ocelové háky.

Za války jsem se párkrát dokrvava porval a narazil i na chlápky, kteří byli silnější a krutější než já. Vždycky ale, když jsem si to s nimi rozdal, jsem měl šanci se z toho dostat.

Ale v tomhle vražedném sevření, které mě naprosto ochromilo, jsem na tom byl moc špatně a dostal jsem šílený strach.

Držel mě tak pár vteřin - ale mně připadalo, že se to vleče celé hodiny - pak mě konečně pustil.

"Na co si to hraješ?" zařval na mě. "Jak si dovoluješ sahat na důstojníka?"

Narovnal jsem se, sotva jsem popadal dech, a nějak se mi podařilo postavit se do pozoru.

"Nejradši bych ti ten zatracenej krk zlámal," pokračoval. "Ještě jednou na mě sáhneš a nechám tě předvolat před vojenskej soud."

"Ano, pane," pípl jsem a kousek ucouvl, abych mu uvolnil cestu.

Pomalu se vysoukal z auta.

"Čeká vás za to sedm dní v base, seržante," řekl a vrhl na mě zuřivý pohled. "Snad se mi podaří naučit vás, abyste si všímal svého!"

Pomalu kráčel k hotelu, ani se neohlédl.

Prsty jsem si opatrně sáhl na krk a v duchu jsem ho proklínal.

Přesně v sedm hodin druhý den ráno jsem zaklepal na dveře jeho pokoje. Kdybych nenapínal sluch, určitě bych jeho vyzvání, abych vstoupil, neslyšel.

Otevřel jsem dveře a vstoupil dovnitř s tácem.

Stál u okna v hedvábném županu, vlasy měl rozcuchané a z beztvarých rtů mu visela cigareta. Vypadal o deset let starší než předchozí noc a pod očima měl hluboké šedivé kruhy.

"Dobré jitro, seržante," řekl mírně.

"Dobré jitro, pane."

Postavil jsem tác na stůl a postavil se do pozoru.

Přistoupil ke stolu, podíval se na tác, pak pozvedl whisky a nesl si ji k oknu.

"Připravte mi koupel, seržante."

"Ano, pane."

Natočil jsem mu vanu, změřil teplotu vody, přidal trochu studené a usoudil jsem, že než dopije whisky, bude voda akorát. Pak jsem se vrátil do ložnice.

"Co budeme dnes dělat?" zeptal se.

Whisky už vypil a prázdnou skleničku držel ve své velké hnědé pracce, jako kdyby nevěděl, co si s ní počít.

"Dnes dopoledne jste chtěl navštívit galerii Uffizi a Palazzo Vecchio," odpověděl jsem. "Odpoledne nás pak čeká palác Pitti a Piazzale Michelangelo."

Zachmuřil se.

"To jsme měli pro dnešek v plánu?"

"Ano, pane."

Ještě více se rozcuchal, odložil skleničku a přistoupil k nočnímu stolku.

"Mám lepší nápad," řekl. "Podívejte se na tohle."

Podal mi pohlednice katedrály, baptisteria a Medičejské kaple, které si včera koupil.

"Nevím, kde se tu vzaly," řekl. "Možná je sem nechal poslat hotelový ředitel, ale moc se mi líbí."

Zůstal jsem na něho koukat a on hleděl upřeně na mě.

"Katedrála vypadá úžasně," pokračoval. "Myslím, že tu bychom měli vidět na prvním místě. Podívejte se na tu věž -jak se jí říká?"

"Kampanila, pane."

Posadil se na postel a začal si mnout oči dlaněmi.

"Ano, proboha, tu musíme vidět jako první. Vaší prací bude posloužit mi jako průvodce, seržante. Neměl bych vám to ani říkat. Jen se podívejte na tu Medičejskou kapli. Už jste někdy viděl něco tak krásného? Já ne. Na to se mrknem

taky. Zítra můžeme jít do těch vašich galerií."

Chtěl jsem něco říct, ale včas jsem se zarazil.

"V devět přesně u recepce, seržante."

"Ano, pane."

Udělal jsem čelem vzad a pochodoval ke dveřím, otevřel jsem je a vyšel ven.

Zašel jsem do restaurace, abych se nasnídal. Žvejkal jsem rohlíky s máslem a s marmeládou a přemýšlel o generálovi.

Dělal si ze mě legraci, protože doufal, že se prořeknu, a dám mu tak příležitost, aby mě mohl znovu uhodit a obvinit, nebo si skutečně nepamatoval, co jsme dělali včera odpoledne? Jestliže to zapomněl, je to nemocný člověk. Znovu jsem si uvědomil, že poručík Rawlins říkal, že je na zdravotní dovolené.

Jestliže to zapomněl, pak je to s ním zlé. Mohl by navštěvovat katedrálu, baptisterium a Medičejskou kapli až do konce dovolené. Možná si ji bude dokonce chtít prodloužit.

Spousta chlápků, co prožili nějakou bitvu, se z toho zcvokla. Říkali tomu nervový otřes od výbuchu granátu nebo válečná neuróza nebo tak nějak. Někteří z nich jsou fakt praštění, viděl jsem je a viděl jsem, co se jim stalo. Možná, že i generál zešílel.

Rozhodl jsem se, že ho budu ještě pár dní pozorovat a potom, jestli se bude chovat pořád divně, zavolám majorovi Kayovi a zeptám se ho, co mám dělat.

Byl to dobrý nápad, ale ještě zdravější by bylo, kdybych se rovnou sebral a šel mu zavolat. Nedostal bych se do šlamastiky, která mě čekala. Ale nebyl jsem si jistý a nechtěl jsem zbytečně nasazovat krk.

Není to jen tak, když seržant zavolá majorovi a řekne mu, že generál se zbláznil.

Když jsem s úderem deváté vstoupil do haly, generál už na mě čekal v recepci.

"Nejdřív půjdeme do té katedrály," řekl. "Nosič tady v hale mi řekl, že to stojí za vidění. Měl byste to vědět, seržante."

"Ano, pane," souhlasil jsem.

Vyšel ven, aby si prohlédl auto, dokonce přetřel víko rozdělovače kapesníkem. Asi půl hodiny před tím jsem každou trubičku, každou hadičku, každý zatracený spoj otřel vlastním kapesníkem, tak jsem si byl jistý, že žádný olej neobjeví. A taky neobjevil.

Prohlédl si vnitřek, a protože nemohl najít nic, na co by si mohl postěžovat, tak se jen mlčky posadil.

Zavezl jsem ho ke katedrále.

Opakovalo se všechno přesně jako včera. Uvnitř katedrály si prohlédl každičký centimetr. Postál před Michelangelovou Pietou, jako kdyby ji nikdy před tím neviděl, a vyzval mě, abych mu o ní vyprávěl. Potom jsme studovali Ghigertiho bronzové dveře baptisteria. Vstoupili jsme do Medičejské kaple a já mu vyprávěl historii Medičejské rodiny, zatímco on se posadil před Michelangelovu sochu Noci a Dne zrovna tak jako den před tím.

Zdálo se, že saje informace se stejným až fanatickým zájmem jako včera. Ale tentokrát jsem mu na to neskočil. Dokonce si koupil stejné pohlednice jako včera.

Do hotelu jsme se vrátili na oběd.

"Co budeme dělat odpoledne?" zeptal se, když vystoupil z auta.

"Jestli vás zajímají obrazy, pane, je tu galerie Uffizi," řekl jsem. "Vystavují tam velké italské mistry."

"Chci vidět obrazy," řekl. "Víte něco o obrazech, seržante?"

"Něco málo, ale dost na to, abych vám pár zajímavých věcí mohl říct, pane. Jestliže však toužíte dozvědět se podrobnosti, můžeme si najmout průvodce."

"Netoužím dozvědět se podrobnosti. Myslím, že mně bude stačit, co se dozvím od vás. Tak ve čtrnáct hodin přesně."

Znovu jsem byl v pokušení zatelefonovat majoru Kayovi, ale neudělal jsem to. Rozhodl jsem se, že uvidím, co se stane odpoledne a večer. Jestliže se bude pořád chovat divně, ráno zavolám majorovi.

Po obědě jsme šli do galerie Uffizi.

Byl jsem rád, že před válkou jsem strávil v galerii mnoho hodin. Měl jsem tak slušné znalosti, abych mu dovedl říct podrobnosti ze života malířů, jak míchali barvy, co se skrývá za Botticelliho Přímaverou a jeho Zrozením Venuše a uměl zodpovědět spoustu dalších otázek.

Kolem šesté jsme byli zpátky v hotelu. Přinesl si pohlednice mistrovských děl, která se mu obzvláště líbila, a vyzval mě, abych šel nahoru do jeho pokoje, že si je spolu prohlédneme. Musel jsem mu vyprávět příběhy malířů znovu dokola a on si dělal poznámky na zadní stranu pohlednic.

Tím jsme se zaměstnávali do půl osmé.

"Myslím, že zbytek dokončíme zítra," řekl a odložil pohlednice stranou. Dnešní den se mi moc líbil, seržante. Jste výborný průvodce. Přál bych si mít takové znalosti o malířství. Velmi mě to zajímá."

Navrhl jsem mu, aby si přečetl Vasariho Životy malířům on si udělal do notýsku poznámku.

"Běžte se navečeřet. Co budeme dělat dnes večer?"

"Co si budete přát, pane."

"Neříkal jste, že je zde někde místo, kde tanečnice zvedaj nohy? To by mohlo být zajímavé."

"Je tu jeden takový podnik, pane, ale za moc nestojí."

"Risknu to. Musím se trochu odreagovat, seržante. Nemůžu se ve dne v noci jen vzdělávat. Půjdeme do toho kabaretu."

Zmocnila se mě úzkost.

"Ano, pane."

"V dvacet jedna hodin přesně, seržante."

"Ano, pane."

Představoval jsem si, jak strávím dalších pět hodin čekáním v autě. Když jsme se v devět hodin sešli, měl jsem v kapse dvoudecku whisky a román v paperbackovém vydání. Nehodlal jsem strávit pět hodin v autě jen se svými pochmurnými myšlenkami.

Zavezl jsem ho před kasino jako den předtím. Měl o něm stejné poznámky jako předešlý večer a já s ním pochopitelně souhlasil.

"Počkejte na mě. Snad se nezdržím dlouho."

Tentokrát mě nemohl nachytat. Usadil jsem se s knihou v ruce a dvoudeckou whisky a úplně jsem ho pustil z hlavy.

Kolem jedenácté jsem se náhodou podíval ven a spatřil jsem ho, jak stojí ve dveřích kasina a hledí na mě. Rychle jsem nastartoval a přirazil k chodníku.

"Jak si to představujete, že mě necháte čekat?" rozčilil se. "Zatraceně! Budu vás muset naučit dávat pozor! Za tohle přijdete o výložky a postarám se o to, aby vás nepovýšili."

"Ano, pane," řekl jsem.

Nastoupil do auta. "Zavezte mě na konec ulice a tam zastavte."

Byl pod párou, ale ne tak zkárovanej jako včera. Zajel jsem na konec ulice a zastavil.

Čekali jsme.

Čekali jsme snad deset minut a potom jsem zaslechl klapot dámských střevíčku na chodníku.

"Otevři dveře," zabručel generál.

Zvedl jsem se.

Po ulici přicházela vysoká blondýna. Byla prostovlasá a na sobě měla kožich a nohy v botách na vysokém podpatku.

Nemohlo jí být víc než dvaadvacet nebo třiadvacet, ale zkušenostmi byla mnohem starší. Měla velké chladné oči a ani těžký nános rtěnky nedokázal skrýt chamtivost a tvrdost jejích úst.

Zastavila se u auta. Otevřel jsem dveře.

Když nastoupila, zachytil jsem její parfém: byla to vůně, která potřebovala hodně čerstvého vzduchu, aby se dala vůbec snést.

Posadila se vedle generála a on ji pohladil po ruce.

"Máš krásný auto, miláčku," řekla a ukázala mu malé bílé zuby. Rozepnula si kabát. Měla mohutné macaté poprsí, na jaké se Italky zřejmě specializují, a vypadalo to, že její večerní šaty bez ramínek mají co dělat, aby je udržely zahalené.

"Kde bydlíš?" zeptal se generál a hleděl na ni jako na špinavou pistoli.

"Via Speciali - není to daleko, miláčku."

"Znáte to tam, seržante?" zeptal se a obrátil se ke mně.

"Ano, pane."

"Tak tam jeďte."

Zavřel jsem dveře, vlezl si za volant a rychle vyrazil přes Via Dei Magazzini kolem slavného kostela Orsanmichel do Via Speciali. Zpomalil jsem.

"Tady to je, pane."

"Ten dům, co před ním stojí ta lampa," řeklo děvče a nahnulo se dopředu.

Zastavil jsem u lampy, vystoupil a otevřel generálovi dveře.

Děvče vystoupilo taky a rychle, úkosem na mě pohlédlo, potom přešlo přes chodník a začalo v kabelce hledat klíč.

Generál mezitím pomalu vylézal z auta. Když k ní přistupoval, zachmuřeně si prohlížel dům.

Byl vysoký, úzký a temný.

"Počkejte tady, seržante," řekl tiše. "Mějte se na pozoru, až zavolám, tak přiběhnete."

"Ano, pane."

Připojil se k dívce. Odemkla dveře.

Slyšel jsem, jak mu říká: "Buď zticha, miláčku. Nesmím si sem vodit pány."

Pozoroval jsem je, dokud nezmizeli v temné hale a dveře za nimi nezaklaply.

Zapálil jsem si cigaretu, přešel jsem přes ulici a prohlížel si tmavý dům. Asi po třech nebo čtyřech minutách se v horním patře rozsvítilo a lampa ozářila žluté žaluzie.

Pět pater, říkal jsem si rozladěně. Jen jsem musel doufat, že mě nebude volat.

Chodil jsem sem a tam, pozoroval osvětlené okno, kouřil jsem a přemýšlel. Jednu věc jsem věděl určitě, kdybych si někdy vyšel se šlapkou, rozhodně bych nechtěl, aby o tom můj sluha věděl, teda pokud bych nějakého sluhu měl.

Chodil jsem sem a tam snad hodinu a potom jsem zahlédl před osvětlenou okenicí stín. Poznal jsem generálova mohutná hranatá ramena a hlavu ve tvaru kulky. Třikrát prošel kolem okna. Co může dělat? napadalo mě. Potom se postavil před okno, vytáhl žaluzii a okno otevřel.

Nahnul se ven a vykoukl do ulice.

Spatřil jsem ho a zamával mu, abych upoutal jeho pozornost.

"To jste vy, seržante?"

Hlas měl tichý a hluboký, jen tak tak ke mně doletí.

"Ano, pane."

"Potřebuju vás, pojďte nahoru."

Nebyl jsem si jistý, jestli jsem ho dobře slyšel.

"Mám jít nahoru, pane?" zeptal jsem se pro jistotu.

"Jistě, zatraceně! Pojďte nahoru!"

Byl jsem zmatený. Přešel jsem přes ulici, otevřel dveře do domu a prošel temnou halou. Před sebou jsem jen vytušil schodiště. Tiše jsem kráčel nahoru, potom šel kousek po chodbě, našel další schodiště a znovu jsem po něm vystoupal. Tak jsem se tmou prodíral vzhůru, jedny schody po druhých, až už jsem myslel, že takhle budu stoupat celou noc.

Najednou se nade mnou objevilo světlo, zrychlil jsem krok.

"Pojďte dál, seržante," pobízel mě generál netrpělivě. Stál na odpočívadle a přes zábradlí shlížel dolů na mě. Nechceme tu zůstat celou noc."

Poslední schody jsem vyběhl a přistoupil k němu. Těžce jsem dýchal.

"Ano, pane?"

"Potřebuji vaši pomoc, seržante," řekl. Stál zády ke světlu, tak jsem mu neviděl do tváře, ale jeho krátké přerývané oddechování ani jeho ochraptělý hlas se mi nelíbily.

"Ano, pane," řekl jsem a zahleděl se na něho.

"Běžte dovnitř a podívejte se na ni. Myslím, že je po ní."

Zaváhal jsem.

"Po ní, pane?"

"Jen běžte dovnitř, kolikrát to mám říkat?"

Náhlá zloba, která zaznívala z jeho hlasu, mě vylekala. Tušil jsem, že v pokoji bude něco strašného.

Prošel jsem kolem něho, vstoupil do dveří a nahlédl do osvětlené místnosti.

Byl to prostorný pokoj vybavený mohutnými křesly, velkou pohovkou, pestrými koberečky a barem plným pití. Na druhé straně byl oblouk, který vedl do ložnice. Z místa, kde jsem stál, jsem zahlédl nohu gauče.

"Je v ložnici," řekl generál. "Běžte se na ni podívat."

Jak jsem zůstal stát ve dveřích, ucítil jsem podivný zápach. Ten zápach jsem dobře znal.

"Možná, že jí to bude vadit, pane," řekl jsem a ústa jsem měl vyschlá.

"Nebude jí to vadit," ujistil mě generál a tlustými prsty mi sevřel rameno. Postrčil mě dopředu. "Jen běžte a podívejte se na ni."

Prošel jsem pokojem, a než jsem došel k oblouku, věděl jsem, co ten zápach znamená. Udělalo se mi zle od žaludku, ale ještě jsem neměl jistotu.

Stál jsem pod obloukem a hleděl do ložnice. Podíval jsem se na postel. Celé tělo mi pokryl studený pot, ústa jsem měl plná slin.

Už jsem viděl muže zasaženého minometem. Viděl jsem, jak dopadl granát mezi pět mužů sedících kolem bedny s náboji a hrajících rummy o džin. Viděl jsem pilota, kterému shořel padák a který dopadl padesát stop ode mě a roztříštil se na cucky. Ale něco tak děsivého jsem ještě neviděl.

Na zemi ležel nůž - velký porcovací nůž, byl potřísněný krví. Rozsekal ji na kusy. Rozřízl ji jako prase při zabijačce. Jedině se nedotkl jejího obličeje.

Její oči se na mě upíraly v hrůze, ty svoje velké tvrdé oči měla doširoka otevřené, zuby jí ve světle lampy svítily a světlé vlasy měla rozhozené po polštáři.

Zavřel jsem oči a otočil se, bylo mi zle od žaludku. Opřel jsem se rukou o zeď a bojoval se zvracením. Tělo jsem měl jako led.

"Raději se posaďte, seržante," vyzval mě generál. "Nevypadáte dobře."

Ovládl jsem potřebu zvracet, ztuhl jsem a obrátil se k němu.

Stál ve dveřích a v ruce držel automatickou pistoli. Mířil na mě.

Malé švýcarské hodiny na poličce odbyly půl čtvrté. Ostrý zvonivý zvuk prořízl ticho v místnosti.

"Posaďte se, seržante," opakoval generál. "Chci si s vámi promluvit."

Posadil jsem se na opěradlo pohovky. Byl jsem rád, že si můžu sednout. Svaly na nohou mě přestávaly poslouchat.

Pomalu přecházel po pokoji a kryl mě pistolí, dokud nedošel k baru. Nalil dvě velké whisky, aniž by odvrátil zbraň -jednu si vzal, odstoupil a hlavou pokývnul směrem ke druhé whisky.

"Vemte si, seržante, a zase se posaďte."

Přistoupil jsem k baru, sebral svůj nápoj a vrátil se k pohovce. Ruka se mi tak třásla, že jsem trochu whisky vyšplíchl na koberec.

Generál si vzal svoji skleničku a hodil do sebe její obsah. Já jsem pomalu upíjel.

"Už je to lepší," poznamenal a postavil skleničku na stůl. "To jsem potřeboval." Dotkl se prsty čela, potřásl hlavou a zachmuřil se. "Viděl jste, co jsem jí udělal?"

"Ano," odpověděl jsem.

"Říká se tomu, myslím, přechodné pominutí smyslů," řekl a znovu potřásl hlavou. "Čekal jsem na to celé měsíce. Je legrační, seržante, jak vás může taková myšlenka postupně ovládnout. Možná, kdyby nechali generály kráčet v přední linii a vrhat se na nepřítele, něco takového by se nestalo. Mně nesedí práce u stolu. Občas si musím dát krvavou lázeň. Hromadí se mi to v hlavě. Ta myšlenka na mě dotírá a dotírá, až nemůžu myslet na nic jiného, už se nemůžu soustředit na práci a musím vypustit trochu páry."

Nic jsem na to neříkal. Co jsem mohl říkat?

"No a máme to za sebou," pokračoval a seděl na opěradle křesla. "Teď se cítím o hodně líp. Zítra budu moct začít zase pracovat." Vytáhl pouzdro s cigaretami, jednu si zapálil a pouzdro po mně hodil. "Zakuřte si, seržante. Musíme si

vážně promluvit."

Nechal jsem pouzdro ležet u svých nohou.

"Nepříjemná věc je to, že kolem toho budou dělat rozruch," pokračoval. "Ta holka nestojí za to, ale budou se snažit někomu to přišít. A teď vám položím otázku a chci na ni nezaujatou odpověď: Kdo myslíte, že je pro armádu důležitější vy nebo já?"

Pohlédl jsem na něho.

"No tak, seržant, odpovězte mi," vyzval mě mírně.

"Myslím, že jste to vy, nebo že jste to byl vy," řekl jsem zastřeným hlasem.

Usmál se.

"Stále ještě jsem, seržante. Jakmile se zbavím téhle nepříjemné záležitosti, budu dobrý jako dřív. Budu dobrý ještě pár let, než mě to zase chytne. Vím, že to zas přijde. Dneska se mi to nestalo poprvé."

Nozdrami vyfoukl dým a přitom si mě prohlížel.

"Chci, abyste to vzal na sebe, seržante," řekl. "Někdo to na sebe vzít musí. Armáda se beze mě neobejde, ale bez vás ano".

Tušil jsem, že něco takového řekne.

"Tohle je vražda, generále," poznamenal jsem a snažil jsem se mluvit klidně. "Tu na sebe vzít nemůžu. Vy jste to udělal, vy si za to zodpovíte."

Vstal, vrátil se k láhvi whisky, nalil si další skleničku a vrátil se ke křeslu.

"Armáda je na prvním místě, seržante," řekl a posadil se. "Teď mě poslouchejte. Líbíte se mi. Kdybyste se mi nelíbil, vůbec bych s vámi takhle nemluvil. Jste prima chlap. Jste zatraceně ten nejlepší seržant, kterýho jsem kdy potkal. Proto vám dám šanci to přežít. Kdybyste se mi nelíbil, prohnal bych vám kulku hlavou, jak jste sem vstoupil. Pak bych zavolal policii a řekl bych jim, že jsem vás tady našel. Řekl bych jim, že jste mi ukradl auto a že jsem vás sledoval až sem. Přišel jsem, zrovna když jste ji zabíjel. Napadl jste mě, a tak jsem vás musel zastřelit. A protože já jsem já, museli by mně věřit."

Zíral jsem na něho a mráz mi přeběhl po zádech.

"Takže buďto budete souhlasit, že to vezmete na sebe, nebo vás budu muset zastřelit, seržante. Nebojte se. Jestliže se rozhodnete vzít to na sebe a budete držet pusu, zařídím, abyste se dostal pryč. Dám vám peníze a hodinu času. Teprve po hodině zavolám policii a řeknu jim, že máte na svědomí ten svinčík ve vedlejší místnosti. Co tomu říkáte?"

"To nemůžete udělat!" neovládl jsem se. "Nemůžete z toho takhle snadno vyváznout."

"Nebuďte bláhovej!" okřikl mě a oči mu ztvrdly. "Samozřejmě že z toho můžu vyváznout. Seržantů je za krejcar tucet. Vy pro válku nemáte žádnej význam, ale já ano. Tak si to pořádně rozmyslete!"

"Ale vždyť přece poznají, že jste to byl vy," pronesl jsem jako v horečce. "Mluvil jste s tím děvčetem v tom nočním klubu. Museli vás tam vidět."

Zavrtěl hlavou.

"Nemluvil jsem s ní. Stačilo jen zvednout palec. Nikdo mě neviděl, jen ona. A to stačilo, aby popadla svůj kabát a běžela za mnou." Něco vytáhl z kapsy a podržel mezi ukazováčkem a palcem. "Když jste uklízel auto, seržante, vzal jsem vám vaši vojenskou známku. Neměl jste ji nechávat jen tak ležet. Najdou ji u její postele. Nic víc nebudou potřebovat. To a moje výpověď jim bude stačit." Nečekaně se postavil a zamířil na mě svoji zbraň. "Mám vás teď zastřelit, nebo to risknete a pokusíte se utéct?"

Vzpomněl jsem si na jeho obrovskou sílu. I kdyby se mi podařilo od něho získat zbraň, v zápase bych ho nedostal. A taky jsem podle jeho upřeného pohledu bez výrazu poznal, že stačí málo a klidně mě zastřelí.

"Pokusím se uprchnout," řekl jsem.

Bylo vidět, že se mu ulevilo, přikývl a usmál se.

"Jsem rád, seržante. Nerad bych vás zastřelil. Když budete používat své hlavy, určitě to zvládnete. Dám vám dost peněz, abyste mohl uprchnout. Teď mě poslouchejte. Vezmete si auto a co nejrychleji dojedete do Perugie. Tam auto necháte a vydáte se do Říma. Budete muset jít pěšky a držet se mimo hlavní silnice. Jakmile budete v Římě, budete v suchu. Řeknu jim, že jste měl na sobě uniformu. Nebudou hledat muže oblečeného, jako jste vy. Budete se muset skrývat, dokud to neutichne, a to nebude trvat dlouho. Za pár dní bude po válce a Italové budou mít spoustu práce, jak dát svoje domy do pořádku, než aby se obtěžovali pátrat po vás."

Vytáhl náprsní tašku a odpočítal deset tisícovek, sroloval je a vhodil mi je do klína.

"To by vám mělo stačit. Tak běžte..."

"Moje jednotka si bude myslet, že jsem dezertér..." blekotal jsem.

"Nemluvte nesmysly," usadil mě. "Vaše jednotka bude vědět, že jste zabil ženu. Nebudou čekat, že se vrátíte. No tak, běžte už. Máte od teďka hodinový náskok. Každou vteřinu, kterou ztrácíte, se vám kolem krku utahuje smyčka."

Postavil jsem se a mířil ke dveřím.

Po celou dobu mě kryl zbraní.

"Nemyslete si, že vám to jen tak projde," řekl jsem.

"To víte, že mi to projde," řekl a usmál se. "Teď už běžte."

Otevřel jsem dveře a začal jsem poslepu scházet po dlouhém temném schodišti.

Kapitola VII

Když jsem po úzké silničce, která mě nakonec zavede do Arola, objížděl Lago, přemýšlel jsem, jaké jsem měl štěstí, že zpráva o tom, že se německé armády v Itálii vzdaly, dorazila na štáb ve stejnou dobu jako oznámení o objevení té ženy.

Na základě toho, co jsem si mohl rozšifrovat ze dvou odstavců v novinách, které se mi dostaly do ruky, generál policii nezavolal. Čekal, až odjedu, potom nechal moji vojenskou známku ležet u postele a vrátil se do hotelu.

Nahlásil policii, že mu byl ukraden vůz, a zatelefonoval majorovi Kayovi, aby mu oznámil, že jsem dezertoval. To bylo tři dny před nalezením těla. V tu dobu už byl generál zpátky v Bologne. Na tu vraždu se ho nikdo nezeptal ani slovo.

Nehrozilo mi tedy žádné nebezpečí. V době, kdy italská policie začala po mně neorganizovaně pátrat, jsem již byl v Římě. Tam jsem poznal Torrchiho, který vykrádal kapsy návštěvníkům Svatého Petra. To on navrhl, abych se stal průvodcem, a našel mi pokoj hned vedle svého, kde bydlel se Simonou.

Řekl jsem mu, že jsem uprchl z armády: tímhle vysvětlením jsem nasytil jeho zvědavost. Sám z italské armády dezertoval před několika měsíci také a měl za to, že žádný rozumný člověk nemůže v armádě zůstat, pokud si od ní může nějak pomoct.

V té době se těžko sháněly noviny a ty, které jsem já našel, obsahovaly o vraždě jen malý odstaveček a druhý krátký článek byl o tom, že generál přišel o auto.

V odstavečku o vraždě se uvádělo, že policie hledá Davida Cheshama, který, jak věřili, jim pomůže tu záhadu vysvětlit.

Jelikož policie zjevně hledala seržanta Cheshama, řekl jsem si, že bude bezpečnější, když budu nadále užívat svoje pravé jméno, a doufal jsem, že jen málokdo si bude ten odstaveček pamatovat.

Když jsem o tom teď za jízdy přemýšlel, připadalo mi neuvěřitelné, že od té doby uběhlo už šest let. První čtyři roky jsem se spokojil s představou, že zůstanu v Itálii, budu si vydělávat na život jako průvodce a budu jezdit po městech a sbírat informace pro svoji knihu.

Potom jsem začal uvažovat o tom, co všechno mi chybí, a zatoužil jsem vrátit se domů, do vlasti. Začal jsem zjišťovat možnosti, jak bych získal falešný pas, ale cena, kterou bych za něj musel zaplatit, byla příliš vysoká.

Když jsem dojel do Arola, nechal jsem auto v dřevěném přístavku a šel jsem do svého pokoje.

Poprvé po šesti letech jsem dostal strach.

Nedovedl jsem si představit, jak mohla Laura přijít na to, že jsem dezertér. Ale věděla to a zřejmě jsem byl v její moci, aniž jsem si to uvědomoval, hned od našeho prvního setkání.

Moje okamžitá reakce byla sbalit si věci a co nejdřív se vypařit, ale po chvíli jsem si řekl, že tím bych nic nevyřešil.

Jestliže odtud zmizím, ohlásí policii, kdo jsem, a začnou mě znovu pronásledovat. Tentokrát by to asi dopadlo jinak. Policie je organizovaná a moje naděje na útěk by byla víc než mizivá.

Došel jsem k závěru, že bude lepší, když počkám, a uvidím, co má v úmyslu. Jak chce své informace využít. Dokud to nezjistím, nebudu se do ničeho pouštět.

Druhý den byla neděle. Laura navrhla, že se večer sejdeme. Řekl jsem si, že tentokrát bude lepší se s ní sejít, nežli schůzku odkládat. Třeba se od ní něco dozvím, a budu pak moudřejší.

Dopoledne jsem ji neviděl. Odpoledne jsem jako obvykle předčítal Brunovi.

Sestra Flemingová mi připomněla, že od pondělního rána má volno a že bude pryč i v noci.

"Když tu nejsem, stará se o něj paní Fancinová," řekla mi. "Ví, co a jak. Pro vás z toho žádné nové povinnosti nevyplývají."

Laura se objevila u svačiny, byla bledá a měla kruhy pod očima. Když jsem se vypravil do vesnice do svého nového bytu, zastoupila mi cestu.

"Ahoj, Davide," řekla a usmála se. "Uvidíme se dnes večer?"

"Ano."

Podíval jsem se na ni, ale co má v plánu, jsem z jejích očí nevyčetl.

"To jsem ráda. Sejdeme se nad kůlnou kolem devátý. Nechci se dnes zdržet moc dlouho."

"Budu tam."

"Už se těším."

Otočila se a kráčela zpátky k vile.

Teď, když jsme měli zase domluvenou schůzku, ošklivila se mi představa, že bych se s ní měl milovat.

Moje pobláznění zmizelo beze stopy jako loňský sníh a s jistotou jsem věděl, že už se nevrátí. Řekla, že se nechce zdržet dlouho, a to mohlo znamenat, že nemá v úmyslu se se mnou vyspat. Jestliže na tom ale bude trvat, byl jsem rozhodnutý ji odmítnout. Neměl jsem chuť předstírat, že ji ještě miluju.

Několik minut před devátou jsem nastoupil do Bicciho loďky a plul směrem k jejich přístavišti.

Zrovna scházela po schodech z vily, když jsem připlul ke břehu.

"Ahoj, Davide," řekla vesele. "Ty jsi ale přesný."

Věnovala mi svůdný pohled, ten, který způsobil všechny moje potíže. Jenže teď mi z něj bylo nanic.

"Ahoj," odpověděl jsem a vystoupil z lodě. "Chceš si promluvit tady? Bude zde chladněji než vevnitř."

"A co komáři? Nechci, aby mě ubodali zaživa. Musíme dovnitř."

Šla napřed, já ji následoval.

Měla na sobě lehké krepdešínové šaty a podle toho, jak jí přiléhaly k tělu, toho na sobě už moc neměla. Vyběhla po schodech, odemkla dveře, vstoupila do pokoje a otevřela okna dokořán.

"Udělej mi něco k pití, Davide. Velkou whisky a sám si vem taky."

Připravil jsme dva nápoje a přinesl je k ní. Jednu sklenici si vzala, přiťukla mi a usmála se na mě.

"Dlouho jsme spolu nebyli, viď?" prohodila.

"To ne."

"Chyběla jsem ti, Davide?"

Na vteřinu jsem zaváhal, potom jsem se rozhodl skočit do toho po hlavě. Musel jsem to zastavit, než se to zase rozjede.

"Není čas skončit s přetvářkou, Lauro?" zeptal jsem se.

Pozvedla obočí, jako by ji to překvapilo.

"Co to říkáš, Davide? Co se stalo?"

"Víš to stejně dobře jako já."

Přistoupila k posteli, posadila se na ni a jednu štíhlou nohu vtáhla pod sebe. Pozvedla ke mně obličej. Odhalila přitom svůj štíhlý krk.

"Neříkej hlouposti, miláčku. Pojď ke mně a polib mě."

"Jestli se chceš líbat, proč nejedeš na Pescatori?" zeptal jsem se a zůstal jsem na svém místě.

Seděla bez hnutí a oči jí náhle ztvrdly a ústa pevně sevřela.

"Co tím myslíš, Davide?"

"Jediná osoba, které něco nalháváš, jsi ty sama."

"Chceš snad říct, žes mě špehoval?"

Přikývl jsem.

"Ano, špehoval jsem tě. To je takový starý dobrý zvyk z Laga. Samas to říkala." Zapálil jsem si cigaretu a opatrně jsem vrátil vypálenou sirku zpátky do krabičky. "Byl jsem zvědavý, jak vypadá tvoje přítelkyně Helena. Netušil jsem, že má chlupatej hrudník a kouří doutníky."

Chvíli to vypadalo, že se na mě vrhne. Tvářila se jako rozzuřená lvice. Potom se silou ovládla. Překřížila štíhlé nohy, přetáhla si sukni přes kolena a odložila skleničku.

Každý její pohyb byl pomalý a uvážený. Ale mě tím nenapálila. Dávala si načas, aby se mohla vzpamatovat. Zasadil jsem jí ránu, kterou nečekala.

"Myslím, že bude lepší, když si trochu promluvíme," řekla chladným nevzrušeným hlasem.

"Jak si přeješ."

Podíval jsem se na ni klidně, ale po zádech mi stékal pot. Věděl jsem totiž, že jestliže se rozhodne zaútočit, bude mít navrch.

"Nemám ráda špehy, Davide."

"Já taky ne," souhlasil jsem, "ale protožes mě ujišťovala, že mě miluješ, cítil jsem, že mám nárok zjistit, s kým se ve volném čase scházíš, no a tak jsem to zjistil. Přišel jsem na to, že já jsem ti dobrý jen příležitostně, přednost že dáváš Bellinimu. Nesnaž se mi namluvit, že ses ho zbavovala kvůli mně."

"Jak víš, že je to Bellini?" zeptala se nazlobeně.

"Je to v Miláně dost známá firma. Třikrát seděl. Je to vrah a profesionální zabiják a tahá se s děvkama. Máš podivnej vkus, ale asi má Bellini tu správnou šťávu."

Zrudla a oči jí zasvítily zlobou.

"Myslíš, že je horší než ty?" zeptala se. "Aspoň ženy neseká na kusy ani nezběhl z armády, když bylo jeho povinností bojovat. Rozhodně to není zbabělec."

"Tušil jsem, že se k tomu dřív nebo později dostáném," řekl jsem a snažil jsem se, aby můj hlas zněl nevzrušeně. "Torrchi mi řekl, že samas taky trochu špehovala. Škoda, žes nezískala pravdivější údaje."

Postavila se.

"Mně stáčej ty, který jsem zjistila, Davide. Nemusíš se tvářit tak vystrašeně. Nemám v úmyslu tě udávat. Mrzí mě, že jsem tě nazvala zbabělcem. Nemyslela jsem to tak."

"Ale já trvám na tom, aby ses dozvěděla pravdu," ohradil jsem se. "Já jsem tu ženu nezabil."

"Ale zabil, Davide. Vím to už celá léta. Možná, že si vzpomínáš na majora Kaye. Jeden čas jsme byli dobří přátelé, to on mi o tobě řekl. Ukázal mi tvoji fotku a řekl mi, cos udělal. Jistou dobu to byla v Bologne senzace. Když jsem tě pak uviděla před Dómem, poznala jsem tě."

"Tak proto jsi o mě projevila takovej zájem. Myslela sis, žes našla toho pravýho, kterej zamorduje tvýho manžela, je to tak?"

"Snad si nemyslíš, že mám ve zvyku vrhat se na každýho ošuntělýho pobudu, kteryho uvidím. Musím pro to mít dobrej důvod."

"Soudě podle Belliniho, si myslím, že to tak je, Lauro."

Zasmála se.

"Mě jen tak nerozčilíš, Davide. Když už o tom mluvíme, proč vlastně jsi tu ženu zabil?"

"Nezabil jsem ji," ohradil jsem se. "Jestlis znala majora Kaye, pravděpodobnější taky slyšela o generálovi Costainovi. To on ji zabil a vraždu svedl na mě."

"Tak proč to neřekneš policii? Určitě ti uvěřej, i když já sama ti moc nevěřím."

"Dobrá, nechme toho," řekl jsem netrpělivě. "Nezabil jsem ji, ale nečekám, že ty nebo policie mi budete věřit. Proč Bruna nezabil Bellini? Proč ses zahazovala se mnou, když jsi na špinavou práci mohla mít Belliniho?"

Přistoupila k oknu a posadila se na parapet.

"Nedovedeš si, Davide, představit, jakej hlupák tenhle Mario je. Jistou dobu jsem si myslela, že by to moh udělat, ale když jsem to s ním probrala, uvědomila jsem si, že by to určitě pokazil. Není tak chytrej jako ty. Někdy si říkám, jestli má vůbec mozek. Určitě by udělal nějakou hloupost a mě by do toho zaplet. Tak to po něm nechci. Chci to po tobě."

Pozorně jsem si ji prohlížel.

"Takže máš opravdu v úmyslu se Bruna zbavit?"

"Ano, až se objeví ten správnej člověk a naskytne se ta správná příležitost, určitě se ho zbavím. Nemá pro mě žádnou cenu. Nechoval se ke mně dobře a já chci svoji svobodu a jeho prachy."

"Ty jseš ale chladnokrevná bestie," poznamenal jsem.

Usmála se.

"Asi jo, Davide, ale jsem trpělivá. Čekám už celý roky. Klidně si počkám ještě další."

"Mě z toho prosím vynech," řekl jsem. "Tvoje představy, že mě do toho namočíš, ti nevyjdou."

"To bych si nebyla tak jistá," poznamenala. "Co kdybych ti řekla: ‚Davide, oddělej Bruna, nebo zavolám policii. Co bys na to řek?'"

"Poslal bych tě k ďasu," řekl jsem klidně.

Napůl se otočila a podívala se na mě.

"To bych chtěla vidět. No, dobrá, nechme toho. Nebudu to zkoušet. To by mohlo pro dnešek stačit. Jsem unavená."

"Až se objeví Valérie, vyklidím pole," řekl jsem tiše.

Pozvedla obočí.

"Myslím, že něco takového si nemůžeš dovolit, Davide. Pro tebe bude bezpečnější, když počkáš, až ti řeknu, abys šel."

"No tak mi to řekni."

"Ještě si to rozmyslím. Dobrou noc, Davide."

Nechal jsem ji dojít až ke dveřím a potom jsem ji zarazil. "Počkej, Lauro."

Obrátila se a oči měla náhle ostražité.

"Co ještě?"

"Můžeme se navzájem vydírat," řekl jsem klidně. "Odjedu, až se objeví Valérie, a jestliže se na chvilku zamyslíš, nemůžeš mi v tom zabránit. Jestliže mě udáš na policii, já tě udám doktoru Perellimu. Vím, že nemám takovej dobrej důvod jako ty. Vím, že máš v tomhle navrch, ale můžu v něm vzbudit podezření. Řeknu mu, že máš v plánu zavraždit Bruna. Řeknu mu, že jsem tvůj milenec, a řeknu rnu, že Bellini je taky tvůj milenec. Není padlej na hlavu, aby mu tohle nestačilo. A navíc tě nemá rád. Kdyby po tom začal pátrat, získal by dost důkazů. Nedovedeš všechny stopy zas tak chytře smazat. Postará se o to, aby se Brunovi nic nestalo. Možná se mu i podaří změnit poslední vůli. Tak si dávej pozor, Lauro. Vyděrači to nemaj lehký. Jsou zrovna tak zranitelný."

Stála bez pohnutí, očí jí svítily a obličej měla bledý jako masku.

"Dobrou noc, Davide," řekla, vyšla ven a zavřela za sebou dveře.

Svoji bitvu jsem ještě nevyhrál, ale když už nic, alespoň jsem ji přivedl do patového postavení.

Druhý den ráno, když jsem přenesl Bruna, odjela sestra Flemingová do Milána.

Bylo to zvláštní, když se nemotala kolem, i když Maria se ji snažila nahradit tím, že se pořád chodila dívat na Bruna, zatímco já jsem čekal, až mě Laura vystřídá.

Když Laura konečně dorazila, sotva se na mě podívala. Nechal jsem ji s Brunem a šel jsem do přístavu. Celé dopoledne jsem čistil loď.

Byl skoro čas oběda, když jsem byl konečně hotov. Cestou do vily jsem spatřil Lauru. Mířila ke mně.

"Valérie přijede zítra v poledne," oznámila mi, ale do očí mi nepohlédla. Chci, abys jí jel naproti k vlaku. Vezmi si loď. Ráda jezdí přes jezero."

"Dobře," souhlasil jsem.

Potom se na mě podívala. Obličej měla bez výrazu, jen její oči na mě nepřátelsky hleděly.

"A, Davide, přemýšlela jsem o tom, cos včera večer říkal. Jestli chceš odejít, nebudu ti bránit. Nechci tě už tady držet proti tvý vůli."

"To je od tebe moc pěkný, Lauro," řekl jsem. "Hned jsem si myslel, že nebudeš chtít, aby o nás dvou rozhodoval doktor Perelli. Nemysli si, že mě můžeš udat, jakmile zmizí. Doktor Perelli mě navštíví ve vězení, jestliže mu jen naznačím, o čem jsem s ním chtěl mluvit."

"Nemám v úmyslu tě udávat," řekla a tvrdě se usmála. "Nebuď tak podezíravý, Davide."

"Proč ne. Myslím si, že mám k tomu dost důvodů."

"Budu si muset najít někoho jiného, kdo bude zvedat Bruna," řekla. "Bude to pár dní trvat. Nemohl bys zůstat do příštího pondělí?"

"Radši bych jel, hned jak se objeví Valérie."

Pokrčila rameny, jako by jí na tom nezáleželo.

"Vím, že bys to tak radši, ale to není tak důležitý. Jde o to, že Bruna musí někdo zvedat. Přece nechceš, aby to dělala sestra Flemingová? Nebo jseš tak sobeckej, že ti na tom nezáleží?"

Zaváhal jsem. Instinktivně jsem toužil dostat se z tohohle místa co nejrychleji, ale její žádost byla oprávněná. Musí přece nejdřív najít někoho, kdo mě vystřídá.

"Dobrá," řekl jsem. "Počkám do příštího pondělí, ale ani o den déle. Musíš si do tý doby někoho najít."

"Určitě někoho najdu," odpověděla. "Děkuju ti, Davide. Je to od tebe moc hezký."

Posměch, který se jí v očích objevil, mě varoval už pozdě. Udělal jsem chybu.

"A až budeš odcházet, Davide," pokračovala, "mužem se dohodnout, že na svoje výstřelky - dá-li se to tak nazvat, oba zapomenem, co říkáš?"

"Jistě," souhlasil jsem, prošel jsem kolem ní a šel jsem do kuchyně.

Nakonec se patová situace přece jen obrátila ve vítězství.

Odpoledne jsem strávil předčítáním Brunovi, zatímco Laura odpočívala ve svém pokoji.

Bruno měl v očích náznak horečného vzrušení a očekávání. Zřejmě myslel na svoji dceru.

Bude mi líto, když ho budu muset opustit. Za ten krátký týden, co ho znám, jsem si ho začal vážit a obdivoval jsem ho. Ale nezbývalo mi než odejít. V téhle atmosféře jsem zůstat nemohl. Jakmile tu bude jeho dcera, postará se o něj a nebude mu hrozit žádné nebezpečí. Když tu bude Valérie a sestra Flemingová, Laura se neodváží mu nijak ublížit.

Protože se mi nezdálo, že by měl dnes Bruno o knihu, ze které jsem mu předčítal, velký zájem, brzy jsem ji odložil.

"Určitě se těšíte na svoji dceru," řekl jsem. "Teď, když se vrací, můžu odejít. Čeká mě ještě hodně práce na knize. Chci se vypravit do Orvieta a studovat tamější katedrálu. Opouštím vás nerad, ale doufám, že chápete, že zde nemůžu být věčně, když mě jinde čeká ještě tolik práce."

Jeho oči jasně projevily překvapení a zklamání, brzy se však místo nich objevil souhlas s tím, že musím myslet na sebe.

Pokračoval jsem v tomhle jednostranném rozhovoru. Říkal jsem mu, že mám v úmyslu knihu co nejdřív dokončit. Trochu jsem si svoje plány do budoucnosti přikrašloval, protože jsem věděl, že mnohé z toho, co mu vykládám, stejně nebudu mít možnost uskutečnit. Když Maria přinesla svačinu, ještě jsem hovořil.

Nechal jsem je o samotě, ještě před tím než se objevila Laura.

Když jsem Bruna připravil na noc, vyšla Laura za mnou na verandu.

"Teď můžeš jít domů, Davide," řekla mi. "Už tě nebudu potřebovat. Budu v pokoji sestry Flemingové, takže, kdyby něco potřeboval, budu po ruce."

Připadala mi trochu nervózní, a tak jsem nabyl pocitu, že má něco v plánu, že jí záleží na tom, abych vilu opustil a dnes večer se sem již nevracel.

"Pojedu do Milána," řekl jsem. "Mám schůzku s Giuseppem. Vrátím se asi pozdě, ale jestli myslíš, že mě budeš potřebovat, můžu to odložit."

"Nebudu tě potřebovat," řekla. "Chceš si vzít auto?"

"Vezmu si Bicciho."

"Dobrou noc, Davide."

Když jsem kráčel po cestičce do vesnice, napadlo mě, že dnešní večer je poslední, kdy má Laura šanci se Bruna v klidu zbavit. Až se objeví Valérie, bude to pro ni mnohem složitější. Má snad dnes večer něco v plánu? Byl to snad důvod, proč tak ochotně souhlasila s mým odchodem? Rozhodla se, že Bellini provede to, co jsem já odmítl udělat?

Zastavil jsem se. Za hodinu bude tma a Maria půjde domů. Laura zůstane s Brunem sama.

Pokračoval jsem po cestě do vesnice. Bicci zrovna zavíral garáž.

"Jedu do Milána," oznámil jsem mu. "Vrátím se možná pozdě. Můžu si půjčit auto?"

"Jistě," souhlasil. "Je v něm benzín. Klidně si ho vemte a dobře se bavte."

"Možná, že bude volat siňora Fancinová," řekl jsem. "Kdyby se mnou chtěla mluvit, řekněte jí, že se vrátím nejdřív v jednu."

"Řeknu jí to."

Nastoupil jsem do auta, vycouval z přístavku a jel jsem dolů až za zatáčku, kde už mě Bicci nemohl vidět. Odbočil jsem na postranní cestu, vypnul motor a vystoupil jsem.

Napadlo mě, že by Laura mohla kontrolovat moje pohyby. Když bude vědět, že jsem odjel do Milána, bude klidná.

Zrovna vycházel měsíc nad vzdálenými horami, když jsem se vracel do vily.

Pohyboval jsem se tiše a opatrně, skrýval jsem se ve tmě a našel jsem si místečko za košatou vrbou, odkud jsem dobře viděl na Brunův pokoj.

Laura seděla v křesle a v ruce měla knihu. Z gramofonu se ozýval Chopin. Byla to rodinná idylka. Na chvíli jsem zapochyboval, jestli zbytečně nemámím čas.

Po chvíli světlo v kuchyni zhaslo a Maria se objevila v Brunově pokoji. Byla oblečená na ven. Něco říkala Lauře. Ta odložila knihu, vstala a šla s ní ven.

Vyskočil jsem ze svého úkrytu, vyběhl po schodech na verandu, od zdi jsem odstrčil velké proutěné křeslo, vmáčkl se za něj a přikrčil jsem se k zemi.

Nyní jsem byl přímo pod Brunovým oknem, a i kdyby Laura vyšla na verandu, nemohla by mě vidět.

Zaslechl jsem, že se vrátila.

"Maria šla domů, Bruno. Myslím, že si půjdu lehnout. Bude mi líp v posteli s knihou. Zhasnu ti, kdybys chtěl spát."

Gramofon přestal hrát a za chvíli zhaslo světlo.

Potom se rozsvítilo v pokoji sestry Flemingové.

Čekal jsem ještě pět minut. Pak jsem zaslechl na verandě tiché kroky. Viděl jsem, jak Laura tiše vyklouzla z pokoje sestry Flemingové a kráčí rychle po schodech k přístavišti.

Světlo nechala rozsvícené, aby si Bruno myslel, že tam ještě je. Takhle si myslela, že je v bezpečí. Zavolat ji nemůže a nemá důvod domnívat se, že zůstal ve vile sám.

Sledoval jsem ji až na terasu, ze které bylo vidět na kůlnu a na člun. Ve velkém arkýřovém okně se objevilo světlo.

Pozoroval jsem ji, jak sbíhá po schodech a mizí ve dveřích kůlny. Dal jsem jí malý náskok a potom jsem ji sledoval. V přístavišti byla vedle motorového člunu připoutaná malá pramice.

Vmžiku jsem se skryl ve stínu pod oknem kůlny. Slyšel jsem, jak se otvírají okna.

"Je tady jako v peci," řekla Laura. "Proč jsi neotevřel okna?"

Její hlas zřetelně prorážel ticho, které kolem na jezeře panovalo.

"Už jsou otevřená," ozval se drsný mužský hlas.

Podíval jsem se nahoru a zahlédl jsem mohutnou postavu Belliniho, jak přichází k oknu.

"Zítra se vrací Valérie," řekla. "David tu zůstane až do příštího pondělí. Sestra má prodloužený víkend. Vychází to báječně. V pátek bude náš večer, Mario."

"Jen aby to v pátek bylo," zabručel Bellini. "Už mě tohle čekání unavuje. Musím se dostat ze země."

"Dřív než v pátek to udělat nepůjde. Nemůžem si dovolit udělat chybu. A navíc, David musí mít čas, aby se s ní seznámil. To je ze všeho nejdůležitější."

"Seš zbytečně vopatrná," zavrčel Bellini.

"Ale ne, Mario. To ty si nedáváš pozor. Já nebudu kvůli několika dnům riskovat. Něco ti řeknu a dobře si to zapamatuj. Přijdeš sem v pátek v devět. Budu na tebe čekat. Když bude všechno v pořádku, půjdeš do vily. Zůstanu tady, abych měla jistotu, že se tu nikdo neobjeví. Nikdo nepřijde, ale musíme se ujistit. Nesmíš se sem do pátku večer ani přiblížit. Je ti to jasný?"

"Samozřejmě, chápu," zabručel Bellini. "Zatim sou to ale pořád jenom řeči. Kdy dostanu ňáký prachy? To by mě zajímalo."

"Před několika dny jsi dostal padesát tisíc lir," řekla Laura přísně. "Víc už nedostaneš."

"To mně ale nemůže stačit," zavrčel Bellini. "Copak ti neříkám, že musim z tyhle země vypadnout? Už to tu pro mě neni bezpečný. Nemáš představu jaký to je, když jdou po tobě. Potřebuju milion lir. Tos mi slíbila a to taky dostanu."

"Dostaneš to v pátek. Prodám svoje perly. Ale, Mario, jestli v pátek uděláš nějakou chybu, nedostaneš nic."

"Já žádnou neudělám, ale jestli se mě budeš snažit přechytračit, ty zmije, zlámu ti vaz, je to jasný?"

Laura se zasmála.

"O nic takovýho se nesnažím, Mario."

"To bych ti taky neradil. Pojď ke mně. Už smě toho dneska nabrebtali dost."

"Ale je ti to jasný, Mario?"

"Přestaň žvanit a pojď ke mně!"

Bylo po jedné hodině, když jsem zaslechl Lauru, jak stoupá po schodech směrem k vile. Kouřila cigaretu a něco si pro sebe brumlala. Chůzi měla nejistou. Viděl jsem ji křídlovým oknem, jak vchází do pokoje sestry Flemingové.

Čekal jsem, až zhasne, pak jsem počkal ještě pár minut a potom se k mému údivu rozsvítilo v Brunově pokoji.

Stála u nohou jeho postele čelem k němu, boky se opírala o hranu stolu, paže měla založené a cigareta jí visela z šarlatových úst. Opilá nebyla, ale bylo vidět, že popíjela a že má zlou nenávistnou náladu.

Převlékla se do zeleného pyžama a drobné nohy měla obuté do pantoflíčků. Jak jsem ji pozoroval, rukama si projížděla svoje vlasy barvy mědi a usmívala se na Bruna.

"Byla jsem nad kůlnou," říkala. "Nemrzí tě, že mě nemůžeš špehovat?"

Upřeně na něj hleděla, bradu měla agresivně zvednutou a ústa pevně stažená. Odklepla popel na podlahu.

Světlo z lampy na stole dopadalo na Brunovu tvář. Oči měl čilé a ostražité.

"Je na čase, abysme si konečně promluvili," řekla. "Od tý doby, co se ti stala ta nehoda, jsem až doteďka mlčela."

Stál jsem ve svém úkrytu a napjatě ji pozoroval. Slyšel jsem ji tak zřetelně, jako kdybych byl přímo v místnosti.

"Začneme pěkně od začátku, Bruno," pokračovala. "Až tam, kdy sis uvědomil, jakou jsi udělal chybu, že sis mě vzal. Byla to chyba - oboustranná chyba. Vzala jsem si tě, abych z tebe něco měla. Myslela jsem, že to s tebou vydržím, protože jseš bohatej, ale když jsem zjistila, že to se štědrostí zas tak nepřeháníš, a když jsi mnou začal opovrhovat, bylo jasný, že chybu jsi neudělal jenom ty."

Típla cigaretu, vyndala z pyžama balíček cigaret a jednu si zapálila.

"Zpočátku mě bavilo, že jsem si vzala tři sta milionů lir," pokračovala, "dokud jsem si neuvědomila, že z toho stejně moc mít nebudu. Kdybys ke mně býval byl laskavější, Bruno, možná, že bych se pokusila usadit a pokusila se spokojit se s tím, cos mi po troškách přiděloval, ale tys byl tak povýšený, a když jsi zjistil, že máme odlišný zájmy a že tě nudí moji přátelé, rozhodl ses, že mě budeš ponižovat. To ti nikdy neodpustím. Potom, když ses rozhodl, že naše manželství bude jenom formální záležitostí, když jsi trval na oddělených ložnicích, uvědomila jsem si, že to takhle nesmím dál nechat."

Přestala se opírat o stůl a šla si sednout k němu na postel.

"Bylo by pro tebe bývalo bezpečnější, kdyby ses se mnou rozved. Ráda bych ti to byla umožnila, kdybys mi slíbil, že se se mnou nějak slušně vyrovnáš. Ale tobě se to moc nehodilo, rozvádět se se mnou, viď? Tys myslel jen na Valérii a aby jí ten skandál nějak neublížil. Na mě jsi nepomyslel ani na okamžik."

Upustila cigaretu na podlahu a nohou ji zašlápla.

"Pak jsi mě musel špehovat. Co ti bylo po tom, že já a Laurence jsme byli milenci. Vždyť jsem pro tebe nic neznamenala. Pořád jsi mě napomínal, abych se kvůli Valérii chovala slušně. A pak jsi udělal tu nejhloupější věc, cos moh udělat. Mohls vědět, že mně nemůžeš jen tak pohrozit. Když jsi mi řek, že změníš poslední vůli, jestli se nevzdám Laurence, rozhodla jsem se, že s tím musím něco udělat, a to hezky rychle."

Nahnula se k němu, rty roztáhla do krutého úsměvu.

"Teď se ti musím dívat do obličeje, Bruno. Chci vidět, jak se na to budeš tvářit. Schovávám si to už čtyři roky a doteďka jsem čekala na tu správnou chvíli, kdy ti to řeknu. Vypustila jsem brzdovou kapalinu. Policie si myslela, že se nádrž, nebo jak se tomu říká, protrhla náhodou, ale udělala jsem to já. Když jsi jel naproti Valérii a já věděla, že zase pojedeš jako blázen, tak jsem ty brzdy upravila. Měla jsem smůlu, že tě to nezabilo, ale aspoň tě to připoutalo k posteli a jseš bezcennej a já si můžu dělat, co chci."

Dlouze se zahleděla Brunovi do tváře. Trvalo to snad minutu. Pozoroval jsem ji a byl jsem u vytržení, jako když pozorujete odporného, ale přitom krásného hada.

"Přijímáš to tak klidně," řekla nakonec. "Vždycky jsi byl takovej klidnej a nevzrušenej, ať jsem ti řekla cokoliv. Ale já tě z toho klidu vyvedu. Ještě jsem neskončila, Bruno. Budeš trpět za to, jak ses ke mně choval. Ještě budeš litovat, že nejseš mrtvěj."

Vstala z postele a začala přecházet sem a tam, protáhla se kolem okna, že jsem se jen v posledním vteřině stačil skrčit.

"Jak bylo od tebe, Bruno, hloupý nechávat Valérii tolik peněz," pokračovala. "Proč jsi jí odkázal tenhle dům a i člun? Copak ti vůbec nezáleželo na tom, co bude se mnou? Nedostane ty peníze, ani ten dům, ani tu loď. To já je dostanu. Slyšíš mě?" Přistoupila znovu k posteli a zarvala na něho zblízka: "To já všechno dostanu! Valérie umře v pátek večer. Zní to jako drama, ale tak to bude. Chvíli mi trvalo, než jsem to všechno vymyslela. Nebylo to snadný, ale bavilo mě to. Chudinka Valérie to bude mít v pátek večer za sebou. Stane se další obětí maniaka, a tím maniakem je tvůj milý, inteligentní David Chisholm."

Nahnula se nad Bruna a oči jí svítily.

"Myslíš si, že jsem opilá, viď? Nevěříš tomu, ale uvidíš! Jen počkej v pátek večer. Sám to uvidíš. Taky nevěříš tomu, že David je maniak, že ne? Ale je to tak. Hledá ho policie. Proto se celou dobu potlouká v Miláně. Nemá pas, je dezertér a schovává se. Věděla jsem to o něm dávno před tím, než jsem ho potkala. Major z jeho jednotky byl mým přítelem. Řekl mi to. Ten tvůj chytrej a sympatickej David rozsekal před šesti lety jednu ženu na cucky. Když jsem ho uviděla před Dómem, poznala jsem ho podle fotografie, kterou mi major ukázal. Hned jsem si byla jistá, že to je ten pravý, kterýho hledám. Bylo to tak snadný, Bruno. Jen jsem předstírala, že jsem se do toho blázna zamilovala, a šel bez řečí za mnou."

Narovnala Brunovi polštář a usmála se na něho.

"Nejdřív jsem myslela, že se Valérie zbaví Bellini, ale nechtělo se mu do toho." Posadila se na postel a ruce složila v klín. Oči jí plály. "Musela jsem najít někoho, koho bude policie okamžitě podezírat. Proto jsem si vybrala Davida. Ten blázen si myslel, že se chci zbavit tebe. A nechtěl to udělat, tak nemělo smysl mu vykládat, že nejdřív se chci zbavit Valérie."

Vzala si další cigaretu z balíčku, pohrávala si s ní a přitom nepřestávala Bruna pozorovat.

"Tak to udělá Bellini a na vině bude David. Bude to takhle, Bruno. Chci, abys znal všechny podrobnosti. Od pátku do úterního rána bude mít sestra Flemingová volno. V pátek večer, jakmile Maria odejde domů, objeví se ve vile Bellini. Já budu v kůlně. David bude opravovat auto. Postarám se o to, aby měl práci poblíž domu. Ty a Valérie budete sami."

Nahnula se dopředu.

"Chci, aby sis tu scénu představil, Bruno. Bellini Valérii překvapí tak, že ani nestačí vykřiknout. Zřejmě jí zláme vaz. Udělá to možná v tomhle pokoji. To záleží na tom, jestli se mu podaří dostat se k ní dřív, než vykřikne. Doufám, že to udělá tady, Bruno. Ten šok tě možná zabije a mně tím ušetříš spoustu starostí. Jakmile bude po ní, Bellini zmizí. Potom se objevím já, najdu Valérii a zavolám policii. Budou samozřejmě podezírat Davida. Až zjistěj, kdo to je, nebudou na pochybách. Za pár dní bude i po tobě, Bruno. Doktor Perelli si bude myslet, že to byl zpožděnej šok, co tě připravilo o život.

Vstala, přistoupila k židli a vzala do ruky polštář.

"Napadlo tě někdy, Bruno, jak snadno bych se tě mohla zbavit?" zeptala se a blížila se k posteli. "Stačilo by, kdybych ti dala přes obličej tenhle polštář a chvíli ho tam podržela. Netrvalo by to dlouho, co myslíš?"

Nahnula se nad něj a mávala polštářem jen několik centimetrů od jeho ztrnulého bílého obličeje.

"Bylo by to tak snadný. Nejradši bych to udělala hned, ale to by bylo hloupý. Nejdřív Valérie a potom ty."

Hodila polštář zpátky na židli.

"Už tak klidnej nejseš, co? Jen si o tom popřemýšlej. Už jen čtyři dny a ty s tím nemůžeš nic udělat. Nikomu to nemůžeš říct, nemůžeš Valérii varovat, nemůžeš zkrátka vůbec nic. Ale uvidíš, co se bude dít. Uvidíš, jak sestra Flemingová odchází na víkend pryč. Uslyšíš, jak říkám Davidovi, aby opravil auto. Uslyšíš mě, jak říkám Valérii, že jdu do domku na člun, abych si na gramofonu pustila trochu swingu, kterej tak nesnášíš. Uvidíš, jak Maria odchází domů. Budeš tam ležet a Valérie bude sedět vedle tebe a ty budeš vědět, že za chvíli přijde Belllini, ale nebudeš ji moct varovat. Uvidíš, jak se Bellini vkrádá do pokoje. Uvidíš, jak jí dává ruce kolem krku, a já doufám, že budeš trpět!"

Nahnula se nad něj a hlas měla ochraptělý nenávistí.

"Na tohle jsem čekala celý čtyři roky a odteďka si vychutnám každou vteřinu!"

Kapitola VIII

Stál jsem na nástupišti a čekal na vlak z Paříže. Cítil jsem se mizerně. Tu noc jsem spal snad jen hodinu. Rozhovor, který jsem včera večer vyslechl, mi nedal spát.

Když jsem přišel ráno do vily, abych Bruna zvedl, byl jsem překvapen, jak se změnil. Vypadal tak špatně, že jsem chtěl poslat pro doktora Perelliho, ale Laura, která mě s ním nenechala ani na okamžik o samotě, o tom nechtěla ani slyšet.

"Vyvádí tak kvůli Valérii," řekla netrpělivě. "Nepleťte se do věcí, které se vás netýkají, Davide. Až Valérie přijede, Bruno bude v pořádku."

"Ale je mu zle, vždyť to vidím!"

"Nedělejte zbytečný rozruch," okřikla mě. "Doktor Perelli přijde na oběd. Tak se na něj podívá potom."

Podle toho, jak se na mě Bruno díval, když jsem ho zvedal, jsem pochopil, že uvěřil tomu, co mu Laura o mně navykládala, a tak jsem byl jen rád, když jsem z jeho pokoje mohl vypadnout.

Musel prožít děsivou noc, když věděl, že Lauru od jejího sadistického vražedného plánu nic nezastaví. Je s podivem, že se z toho ten chudák nepomátl na rozumu.

Jak jsem přecházel po nástupišti, říkal jsem si, jaké jsem měl štěstí, že jsem její plán vyslechl. Nyní jsem věděl dopředu, co má za lubem, a mohl jsem se na to připravit. Unikl jsem o vlásek a teď, když vím, co má v úmyslu, můžu jí v jejím plánu zabránit.

Aby vše vyšlo, jak si předsevzala, musel bych ten večer zůstat ve vile. Dám si tedy dobrý pozor, abych byl v pátek večer pryč. Když tam nebudu, neodváží se svůj plán uskutečnit. Někdy ve čtvrtek večer, až již bude příliš pozdě, aby svoje plány změnila, ale ještě včas, aby varovala Belliniho, že její představy nevyšly, jí oznámím, že v pátek večer musím do Milána.

Děj se co děj, byl jsem rozhodnut odjet v pátek ráno z vily. Jestliže mi bude vyhrožovat, že mě udá na policii, pohrozím jí Perellim. Ta představa mě uklidnila, protože jsem věřil, že i ona si bude muset uvědomit krátkozrakost takového vydírání.

Myšlenky přerušila stužka bílého dýmu, stoupající k nebi. Ze zatáčky se vynořil vlak. Našel jsem si na nástupišti co nejvýhodnější místo, abych měl dobrý výhled na cestující, kteří budou vystupovat z vlaku.

Neměl jsem představu, jak Valérie Fancinová vypadá, a zoufale jsem se ji snažil vybrat v davu cestujících, který se vyvalil na nástupiště.

"Nejste David?"

Otočil jsem se.

Přede mnou stálo děvče a dívalo se na mě.

Byla mladá, tmavovlasá a měla rovná ramena. V drobném hezkém obličeji jí zářily velké hnědé oči. Jak se na mě tak usmívala, vypadala neodolatelně.

"Jistě," přitakal jsem. "Jak to víte?"

Zasmála se.

"Ale, Maria mi všechno vyříkala. Prý jste vysoký, snědý a hezký a prý jste Američan. Jak se daří Brunovi?"

"Už se na vás moc těší," řekl jsem opatrně.

"Neměla jsem ho opouštět. No, už jsem zaplaťpámbů zpátky a už ho neopustím."

Nemohl jsem z ní spustit oči. Překypovala energií, byla tak mladá a svěží a její nevinné a přirozené chování mě fascinovalo.

"Mám snad na nose saze nebo co?" zeptala se a zasmála se. "Díváte se na mě, jako kdybych patřila do zoo."

Cítil jsem, že jsem zrudl.

"Promiňte, siňorino. Máte hodně zavazadel?"

"Obávám se, že spoustu." Zamávala na dva upocené nosiče, kteří zápasili s hromadou zavazadel. "Ti se o ně postarají."

"Nechtě to na mě," nabídl jsem se. "Počkejte támhle v taxíku. Hned budu hotov."

Dohlížel jsem na nakládání zavazadel do druhého taxíku a stále mi nešel z hlavy rozhovor, který jsem včera vyslechl. Tak tuhle dívku chtěla Laura tak chladnokrevně zavraždit. Až do teďka byla pro mě pouhým jménem. Ani když jsem stál ve stínu na verandě a naslouchal Laurinu nemilosrdnému plánu, jsem si ji nijak nepředstavoval. Tehdy jsem byl v šoku z toho, co jsem slyšel, ale ne proto, že Laura měla v úmyslu zavraždit toto děvče, ale protože do svého plánu chtěla zaplést mě.

Přijížděli jsme do přístavu, oba obklopeni zavazadly. Ona v jednom taxíku a já ve druhém. Uvědomil jsem si, že takové děvče nemůžu přece nechat napospas Lauře a Bellinimu. Až do teďka jsem myslel jenom na sebe. Nyní jsem si uvědomil, že i když se mi třeba Laurin plány podaří zmařit, úmyslu Valérii zabít se jen tak nevzdá. Já se třeba zachráním, ale dříve nebo později se Laura jistě pokusí o něco znovu. Určitě to jen tak nevzdá. Když jsem o tom přemýšlel, bylo mi jasné, že s tím musím něco udělat a že je na mně, abych to děvče ochránil.

Dojeli jsme do přístavu. Zatímco jsem se dvěma taxíkáři nakládal zavazadla na loď, Valérie postávala ve stínu a pozorovala nás. Když jsme naložili poslední zavazadlo a když jsem zaplatil za taxík, přišla k lodi.

"Mockrát vám děkuju," řekla, když jsem jí pomáhal nastoupit na loď. "Nevím, co bych si bez vás počala. Můžu řídit? Vidím, jak skvěle o loď pečujete. Zvládám ji dobře. Aspoň Bruno to vždycky říkal."

"Prosím."

Pustil jsem ji k volantu a posadil se za ni.

Velice zkušeně vyjela z přístavu, nastartovala motor a nechala loď rozletět po hladině jezera.

"Jsem tak ráda, že jsem zase zpátky," řekla a přes rameno se na mě usmála. "No není tu překrásně? Myslím, že je to nejkrásnější místo na světě."

"Určitě jedno z nejkrásnějších," souhlasil jsem. "Bude mi líto, když je budu muset opustit."

Když jsem to vyslovil, uvědomil jsem si, že teď, když přijela, mě to bude mrzet ještě víc.

"Ale vy tu přece zůstanete."

"Ne. V pondělí odjíždím. Siňora Fancinová hledá někoho, kdo by mě nahradil."

"Tak vy chcete odjet?"

"Ne tak docela, ale mám jinou práci."

"Opravdu musíte pryč? Maria říkala, jak jste Brunovi předčítal a že jste pro něho udělal mnoho dobrého."

Vzpomněl jsem si, jak Bruno dnes ráno vypadal. Možná, že jsem v minulých dnech pro něj udělal něco dobrého, ale teď už pro něho nic dobrého udělat nemůžu.

"Potřebuju pracovat na své knize."

"Aha." Bylo vidět, že ji to zklamalo. "To mě mrzí. Doufala jsem, že se o vaší knize něco dozvím. Sama toho znám o

katedrálách dost. Jezdívala jsem s Brunem, když ještě pracoval pro ministerstvo."

"Nedá se nic dělat," řekl jsem, a abych změnil téma, zeptal jsem se jí, jak se měla v Paříži.

Nadšeně mluvila celou cestu přes jezero, a když jsme v přístavišti přistávali, bylo mi líto, že už jsme na místě.

"Jak chcete dostat všechna ta zavazadla do vily?" zeptala se mě, když vyskočila z lodi na přístavní zídku.

"Nebojte se, to zvládnu. Vytáhnu loď na břeh a vypůjčím si Bicciho nákladáček. Bicci mi pomůže."

"Ach, Bicci! Ten ještě žije? Před lety jsem byla jeho oblíbenkyní," zasmála se. "Vyřiďte mu pozdrav a že za ním zajdu, hned jak budu moct, stýskalo se mi po něm. Děkuju, že jste mi přijel naproti a že jste se postaral o moje zavazadla."

Pozoroval jsem ji, jak kráčí po schůdcích od přístaviště, jak jí krátké sukně povlávají v letním vánku, viděl jsem její dlouhé štíhlé nohy, jak našlapují na schod za schodem. A dlouze a pomalu jsem se nadechl.

Stále jsem ji viděl před sebou, ještě když jsem loď vytahoval více na břeh.

Dokončil jsem přenášení Valériiných zavazadel a vracel jsem se k nákladáčku, když se objevil doktor Perelli. Přicházel ke mně.

"Co se tu dělo od mé poslední návštěvy," zeptal se a pátravě na mě upřel svoje černé oči jako korálky.

"Nic neobvyklého, pane," odpověděl jsem.

"Viděl jste dnes ráno siňora Fancina?"

"Siňora Fancinová tvrdila, že je jen vzrušený z představy, že zase uvidí svoji dceru."

"Nesmysl! Něco se muselo stát. Něco ho strašně rozrušilo. Všiml jste si toho?"

"Připadal mi trochu sklíčený," řekl jsem opatrně.

"To je slabé slovo. Opakovaně se pokoušel něco mi sdělit a jsem si jist, že má za sebou nějaký šok."

"Možná, že z toho vzrušení..."

"Nesmysl! To je něco víc než jen vzrušení. No, jestli o tom nic nevíte, nemá smysl se o tom bavit." Nastoupil do auta a nastartoval. "Přijedu zítra. Ničím ho nesmíte vzrušovat. Rozumíte?"

"Ano, siňore."

"Jste si opravdu jist, že nevíte, co ho tak rozčililo?"

"Zcela jist."

Podezíravě se na mě zahleděl, potom zařadil rychlost a pomalu odjížděl.

Zamyšleně jsem se vrátil do vily. Když jsem došel k hlavnímu vchodu, objevila se Laura.

"Doktor Perelli si dělá starosti o Bruna," řekla a já jsem poznal, že je celá nesvá. "Myslím, že dělá zbytečný rozruch, ale Bruno musí být v naprostém klidu. Řekl ti to?"

"Ano."

"Pro Valérii je to jistě nepříjemné, ale nedá se nic dělat. Požádala jsem ji, aby zajela dnes odpoledne do Pallanzy. Potřebuju nějaké věci. Bude lepší, když pojedeš s ní. Nechci, aby jela sama."

Vzpomněl jsem si, co říkala včera večer Bellinimu.

Dřív než v pátek to udělat nepůjde. Nemůžem si dovolit udělat chybu. A navíc, David musí mít čas, aby se s ní seznámil. To je ze všeho nejdůležitější.

Zřejmě nechtěla ztrácet čas.

"Dobrá," souhlasil jsem. "Ty pojedeš taky?"

"Ne, Davide. Mám jiné věci na práci. Podívala se na mě pátravě. "Co si myslíš o Valérii?"

"Co bych si o ní měl myslet?"

"Nepřipadá ti hezká?"

"Asi ano."

Oči jí ztvrdly.

"Moc nadšeně to neříkáš, Davide. Myslela jsem, že Američanům se mladé a hezké dívky líbí."

"Skutečně? To nezní moc duchaplně. Stejně tak by se mohlo říct, že Američanky mají sklon přilnout ke gangsterům kouřícím doutníky, ale ujišťuju tě, že v tomhle případě tomu tak není."

Prošel jsem kolem ní a cestičkou se vracel k nákladáčku.

Doufal jsem, že Brunovi řeknu, že jsem slyšel, co mu Laura včera večer říkala, a že ho ujistím, že se Valérii v pátek nic nestane. Ale teď to vypadalo, že nebudu mít příležitost si s ním o samotě promluvit.

Dovedl jsem si představit, jak musí trpět, ale bylo nebezpečné trvat na tom, že ho chci o samotě vidět. Ať se děje, co se děje, nesmím v Lauře vzbudit představu, že vím, co má v plánu.

Po obědě jsem se pokusil Bruna navštívit, ale sestra Flemingová mě hned poslala pryč.

Byl jsem neklidný a ustaraný. Šel jsem do přístaviště k lodi.

Valérie na mě už čekala. Obličej měla ztrápený.

"Co může Brunovi být?" zeptala se, jakmile jsem nastoupil do lodě. "Vypadá strašně. Laura tvrdí, že je to proto, že je příliš vzrušený, že mě zase vidí, já tomu ale nevěřím."

"Nenalézám v tom logiku."

"Sestra mě k němu nechce ani pustit. Moc mě to mrzí. Určitě by se mi podařilo ho povzbudit."

"To není chyba sestry Flemingové," upozornil jsem ji. "Doktor Perelli nařídil, že váš otec musí být v naprostém klidu."

"Myslíte, že Laura o tom něco ví?"

"Nemám představu. Zapomeňme na to."

"Nemůžu na to zapomenout," řekla příkře. "Myslím, že to ona Bruna rozčilila. Už jste tady týden. Určitě vám neušlo, že jí na něm vůbec nezáleží. Nikdy o něj nestála. Určitě má ve zhoršení jeho stavu prsty."

"Neděláte kapánek ukvapené závěry?"

Podívala se na mě, bradu měla odbojně zdviženou a v očích rozhodný výraz.

"Nepřekvapovalo by mě, kdybyste o tom věděl víc, než se děláte."

"Skutečně nevím," řekl jsem. "Nemá smysl si s tím dělat zbytečné starosti. Stejně mu nepomůžete a sama se jenom trápíte. No tak pojedem. Chcete řídit?"

"Ne, myslím, že ne. Řiďte vy."

Když jsem vyjížděl z přístavu, pokračovala: "Davide, kdybyste o tom něco věděl, řekl byste mi to, viďte?"

"Jistěže," souhlasil jsem. "Už na to nemyslete."

Nastartoval jsem a vyrazil po hladině jezera směrem k Pallanze.

Trávili jsme čas procházením úzkých uliček města. Když Valérie nakoupila všechno, co Laura chtěla, šli jsme zpátky k přístavu.

V její společnosti ubíhal čas rychle. Mluvilo se mi uvolněně, na mnohé věci jsme měli společný názor.

Posadili jsme se do stínu a Valérie se zeptala na moji knihu. Jakmile jsme začali tohle téma, odpovídal jsem na otázky, hovořili jsme o různých katedrálách a uměleckých dílech, která jsme oba znali, a ručičky hodinek ubíhaly.

"Uvědomujete si, kolik je hodin?" vykřikla najednou a vyskočila. "Je skoro sedm a Bruno bude čekat, že ho dáte do postele."

"Vždyť je to zpátky kousek," řekl jsem, když jsme oba nasedli do lodě.

Za dvacet minut jsme byli u vily a Valérie mi poděkovala za hezké odpoledne.

"Neděkujte mi," řekl jsem a usmál se na ni. "I mně se to líbilo."

Jak Laura, tak sestra Flemingová zůstaly v místnosti, když jsem Bruna zvedal z křesla na postel.

Když jsem ho držel v náručí, měl jsem pocit, že se ode mě odtahuje. Byla mi velice nepříjemná představa, že v něm vzbuzuju strach.

Obličej měl šedý a stažený, oči hluboko zapadlé. Bylo zřetelně vidět, že se trápí a že silně trpí.

Sestra Flemingová mě vyhnala z pokoje, sotva jsem ho položil na postel, a Laura šla hned za mnou.

"Zítra zůstane v posteli," obrátila se ke mně. "Ráno nechoďte. Jestli chcete být nějak užitečný, zbavte mě Valérie. Nechci, aby se tu motala. Jenom Bruna vzrušuje. Vezměte ji někam ven - třeba do Milána nebo kam chcete."

Podíval jsem se na ni.

"Máte o Brunovo zdraví asi velké starosti, viďte?" popíchl jsem ji.

"Řeknu Valérii, aby byla zítra ráno v půl desáté připravena. Můžete si vzít auto," řekla, aniž hnula brvou, a vrátila se zpátky do Brunova pokoje. Dveře mi zavřela před nosem.

Zbytek večera, než jsem ulehl ke spánku, jsem přemítal o svém novém problému: jak ochránit Valérii a přitom se sám nenamočit.

Zřejmé řešení by bylo obrátit se na Perelliho, ale nevěřil jsem tomu, že by mě neudal.

Stačil by jediný chybný krok a měl bych na krku policii. Situace byla nebezpečná a svízelná. Jak ochránit Valérii a sám se přitom nedostat do maléru. Ať jsem si namáhal mozek, jak jsem chtěl, nenapadalo mě žádné řešení.

Zbývaly mi jen tři dny, abych našel odpověď.

Nakonec, ještě než jsem usnul, jsem se rozhodl, že provedu svůj původní plán - to znamená nebýt v pátek večer doma a doufat, že Belliniho omrzí čekání a odmítne svoji roli. Potom budu muset vymyslet nějaký způsob, jak Lauru od jejích plánů odradit natrvalo.

Druhý den ráno v půl desáté jsme čekal v garáži. Přišla Valérie.

"Laura říká, že s vámi mám jet do Milána," řekla, čelo zachmuřené. "Chce se vám?"

"Pokud chcete vy."

"Já ano, ale nelíbí se mi, že se mnou zachází jako s dítětem. Vlastně mi přikázala, že mám jet. Nejradši bych schválně zůstala tady, aby si nemyslela, že budu plnit její příkazy."

"Jestli chcete jet, tak pojeďte," řekl jsem a usmál se na ni. Líbil se mi její rozhodný výraz.

"Musím se vrátit včas, až tu bude doktor Perelli. Říkal, že se zastaví kolem poledne."

"Potom je to rozhodnuté. Na Milán nebudeme mít dost času. Do oběda bychom to nestihli. Dejme tomu, že pojedeme jen do Stresy a Milán si necháme na zítra"

Dohodli jsme se, že to tak bude nejlepší.

Ve Strese jsme strávili příjemné dopoledne, prohlíželi jsme si obchody a pozorovali turisty, jak nastupují na parníček, aby navštívili Pallanzu.

Valérie se mě ptala na boje v jižní Itálii a já jí vyprávěl o věcech, které jsem viděl a zažil, také o osvobození Říma.

Konverzace hladce plynula. Byla skvělá společnice. Stejně jako jindy, čas rychle ubíhal a my jsme sotva zastihli doktora Perelliho před jeho odchodem.

Když jsme k němu přistoupili, tvářil se ustaraně.

"Jak je mu, doktore?" ptala se Valérie úzkostně.

"Pořád stejně," odpověděl. "Utrpěl silný šok a něco mu nejde z hlavy. Rád bych přišel na to, co to je. Dal jsem mu prášky na uklidnění, tak většinu času asi prospí. Nechci, aby ho někdo rušil. Řekl jsem Lauře, aby ho nechala o samotě, a totéž musím říct i vám. Všechnu potřebnou práci zastane sestra Flemingová. Tento víkend tu zůstane. Je pravděpodobné, že až si odpočine, bude se jeho stav zase zlepšovat, ale do té doby ho nesmí nikdo rušit návštěvami."

Hned mě napadlo, jak asi Laura reagovala na tuhle zprávu. Bude muset svůj plán odložit, jestli tu sestra Flemingová zůstane přes víkend. Musí mít na sebe vztek, že Bruna tak rozrušila.

Na druhou stranu jsem pocítil vekou úlevu, že mám více času vymyslet, jak Valérii trvale ochránit.

Perelli se na mě zahleděl.

"Slyšel jsem, že máte v úmyslu v pondělí odjet. Je to tak?"

"Ano," odpověděl jsem nerozhodně, protože jsem najednou cítil, že budu muset svůj odjezd třeba ještě odložit. "Myslel jsem, že odjedu."

"Byl bych rád, kdybyste se ještě týden zdržel. Jestliže se jeho stav zlepší, budu chtít, aby se trochu opálil, a to znamená, že byste ho musel zase zvedat. Nechci, aby to dělal nový člověk. Myslíte, že byste tu mohl zůstat ještě další týden?"

Zaváhal jsem.

"Prosím, zůstaňte," poprosila mě Valérie. "Vím, že Bruno nemá rád změny. Pomohlo by mu to, kdybyste zůstal. Zůstanete tady?"

"No, ano, zůstanu," řekl jsem ochotněji, než to muselo vypadat. "Rád tady zůstanu."

Perelli přikývl.

"Tento týden nebudete mít moc práce, ale příští týden doufám, že ho dáme do křesla do zahrady. Potřebuje naprostou změnu prostředí. Jestli se jeho stav dostatečně zlepší. Mám dokonce v úmyslu ho přestěhovat do Reginy ve Strese."

"To je senzační nápad," vykřikla Valérii nadšeně. "Už je mimo nebezpečí, viďte, doktore?"

Perelli přikývl.

"Je. Srdce má silné, ale utrpěl velký šok. Nemusíte si s ním dělat starosti. Jen ho necháme odpočívat. Zatím se bavte sama. Kdyby bylo, s čím si dělat starosti, určitě bych vám to řekl."

Přikývl mně na rozloučenou a Valérii láskyplně obejmul kolem ramen.

"Hezky se bavte a přestaňte si dělat starosti," řekl a šel ke svému vozu.

Valérie se obrátila ke mně, oči jí zářily.

"To je dobrá zpráva, viďte?" řekla. "Nemůžu vám dost poděkovat za to, že jste se rozhodl zůstat."

"Jsem rád, že můžu být užitečný. Podívejte, jestli pro něj teď nemůžu nic udělat, nemá smysl, abych se tu jen tak potloukal. Pojeďme odpoledne na Isola Bella podívat se na zahrady. Zítra pojedeme do Milána. Zdržíme se tam na oběd. Uděláme si celodenní výlet."

"To nevím. Musím taky něco pomáhat. Radši se zeptejte siňory Fancinové."

"Ale, té to nebude vadit. Tak co, pojedeme?"

"Jestliže s tím ona bude souhlasit, já pojedu ráda."

Po obědě, když jsem odcházel z kuchyně, si mě zavolala Laura. Byla bledá a v očích měla vzdálený mrazivý výraz. Dovedl jsem si představit, jak jí asi je. Bellini určitě dělal potíže kvůli zpoždění. Už tehdy, jak jsem vyslechl jejich rozhovor, byl nabručený, že musí čekat. A co teprve teď. Určitě s ním má potíže. Soudě podle jejího výrazu si dělala starosti a byla celá navztekaná.

"Požádal tě Perelli, abys tu ještě zůstal?" zeptala se příkře.

"Ano. Byl to snad tvůj nápad?"

"Jistěže ne. Netoužím po tom, abys tu zůstával, Davide. Radši bych, abys odtud odjel."

"Dobrá, jak myslíš. Radši to řekni Perellimu. Já klidně v pondělí odjedu. Odkládám to jen proto, že mě o to on požádal."

Věnovala mi tvrdý, prohnaný pohled.

"Když tě požádal, abys tu zůstal, bude asi opravdu lepší, když tu zůstaneš. Jsem ráda, že tě doktor Perelli přesvědčil. Mám pocit, že nacházíš zalíbení ve Valérii."

Vší silou jsem se ovládl.

"Ještě něco jsi mi chtěla říct?"

"Ani ne. Zřejmě tě chce ovládat Valérie. Zdá se, že si myslí, že budu mít námitky. Ale já žádné nemám. Tak běž a hezky se bavte."

Otočila se a pomalu, líným krokem odcházela z verandy do svého pokoje.

Během příštích pěti dnů jsem prakticky každou hodinu strávil ve společnosti Valérie.

Jeli jsme do Milána, k jezeru Como a do Pavie. Lodí jsme přepluli jezero do Locarna. Vyšplhali jsme na Motterone a na jeho vrcholu jsme poobědvali, obdivujíce krásné panoráma řetězce Alp, které se tyčily na obzoru. V noci jsme si zašli s místními rybáři zarybařit a ulovili jsme krásného pstruha. Koupali jsme se, opalovali, povídali si a zkrátka dobře se bavili.

Byla to pro mne oblažující změna, jako bych vystoupil ze špinavého, neklidně se zmítajícího rychlíku, uhánějícího kdovíkam, a náhle se zastavil na břehu klidu a štěstí. Nikdy v životě jsem se necítil tak šťastný.

Nevím, kdy přesně jsem se do Valérie zamiloval. Možná, že to bylo hned, když jsem ji spatřil poprvé. Ztělesňovala pro mě mládí, krásu, nevinnost a radostný život. Když jsem ji poprvé uviděl, silně mě to zasáhlo.

Poprvé jsem si to jasně uvědomil jednou odpoledne, když jsme seděli ve stínu stromů na malé opuštěné plážičce v Černi a naše oči se náhodou setkaly a setrvaly v dlouhém pohledu.

Tehdy jsem pochopil a vycítil, že i já pro ni něco znamenám, protože rychle odvrátila pohled a začervenala se.

Seděl jsem tiše a hýčkal svůj čerstvý objev, který mě zároveň i děsil.

Nikdy jsem netušil, že se dokážu takhle zamilovat. Nemělo to nic společného s šíleným fyzickým vzplanutím k Lauře. To se nedalo srovnávat. Věděl jsem ale, že je to beznadějná láska. Byl jsem o třináct let starší než ona. Neměl jsem žádné peníze. A navíc mě hledala policie. Neměl jsem žádnou budoucnost.

"Davide..." začala Valérie a zarazila se.

"Ano?" ozval jsem se a díval se přitom jinam.

"Vůbec tomu nerozumím. Proč žiješ v Itálii takovýmhle životem? Vím, že kvůli knize, ale nemůžeš si najít nějakou lepší práci?"

"Proboha, jen mě nezačínej sahat do svědomí," řekl jsem a pokusil se o smích. "Dovedu se o sebe postarat."

"Že dovedeš? Moc se mi nezdá, že by se ti to dařilo."

"To je nesmysl! Nic mi nechybí."

"Opravdu chceš odjet, až se Brunův stav zlepší?"

"Ano. Musím. Chci dokončit svoji knihu."

Dlouho tiše seděla a hleděla na jezero.

"Bez tebe tu bude velká nuda," řekla po chvíli.

Cítil jsem, jak mi vyschlo v ústech.

"To zvládneš. Uvidíš, že si něco najdeš."

Podívala se na mě.

"Nechceš si to rozmyslet a zůstat tady?"

"Vždyť jsi právě řekla, že bych se sebou měl něco udělat," ohradil jsem se. "Tak se o to snažím. Ale budu muset odjet."

"Ale nemusíš odjíždět, jestli nechceš, Davide. Mohl bys převzít práci po Brunovi."

"Jakou práci?" zeptal jsem se příkře.

"Než Bruna postihla ta nehoda, měl na starosti restaurování válkou zničených kostelů v Lombardii. Nyní za něj jeho práci dělá ministerstvo, ale nikdo se nestará o jeho zápisky a dokumenty o škodě. Vím, že by měl velkou radost, kdyby ses o to postaral, kdybys to dal do pořádku. Bruno by ti za to platil a měl by zájem o to, co děláš. To by mu pomohlo."

Bylo to silné pokušení, ale věděl jsem, že nemá smysl na něco takového ani pomyslit.

"Ne, mrzí mě to, ale nejde to. Jakmile dokončím svoji knihu, chci se vrátit domů."

Postavila se.

"No jo, na to jsem nepomyslela. No dobře, Davide, jestli chceš jet domů..."

Když jsme se vraceli do vily, byli jsem oba nezvykle tiší a poprvé za celou dobu, co jsme se znali, konverzace vázla.

Během posledních pěti dnů se Brunův stav nelepšil. Druhý den, což byla středa, jsme čekali doktora Perelliho.

Zrovna jsem pomáhal Guiliovi, zahradníkovi, štípat dříví na zimu, když se Perelli objevil. Viděl jsem, jak šel za Brunem. Byl v jeho pokoji velmi dlouho, snad přes hodinu. Když vyšel, tvářil se zamyšleně, ale spokojeně.

Viděl jsem, že dlouze mluví s Valérií a potom se podíval na mě a pokývl.

Přistoupil jsem k němu. Valérie odešla a doktor se připojil ke mně.

"Chci s vámi mluvit," řekl příkře. "Pojďte se mnou k autu."

Byl jsem zmatený příkrostí jeho hlasu, ale šel jsem za ním.

Když jsme dorazili k autu, řekl: "Za prvé jsem šťasten, že vám mohu oznámit, že stav siňora Fancina se velmi zlepšil. Když se pořádně vyspal, odpočinul si a to mu udělalo dobře. Myslím, že teď to s ním bude čím dál tím lepší."

"To je dobrá zpráva," řekl jsem. "Jsem moc rád."

"Ano. Jestli se jeho stav dnes ještě zlepší, dáme ho zítra na sluníčko. Řekl jsem Valérii, že si k němu může dnes odpoledne sednout. Sestra se těší, že bude mít o víkendu volno. Její sestře v Milánu není dobře a myslím, že jestliže se mu bude dařit, jak se mu teď daří, i dál, bude sestra moct odjet."

Dostal jsem strach. Věděl jsem, že když tu nebude sestra Flemingová, Laura s největší pravděpodobností vyrukuje se svým plánem.

"Aha," řekl jsem.

"Sestra Flemingová mi řekla, že jste s Valérií strávili spoustu času," pokračoval Perelli a upřel na mě svoje korálkovité oči.

"To ano," odvětil jsem. "Siňora Fancinová mě požádala, abych ji siňoriny Valérie zbavil."

"Jistě, chápu. Dokud siňor Fancino není schopen starat se o svoje záležitosti, jsem Valériiným poručníkem," pokračoval Perelli. "Myslím, že není pro ni zdravé, když se tolik pohybuje ve vaší společnosti, Chisholme. Nic proti vám nemám, ale je to mladé a citlivé děvče. Nechci, aby se do vás zamilovala. Nyní stráví více času se svým otcem, ale když bude mít volno, byl bych rád, kdybyste se postaral o to, abyste se tak často nevídali."

Cítil jsem, jak mi krev stoupá do obličeje.

"V tom případě, doktore," řekl jsem příkře, "se musíte lépe postarat o její zábavu. Siňora Fancinová není pro ni dobrá společnice, ani sestra Flemingová."

Usmál se.

"Nerozčilujte se, pane Chisholme. Víte stejně dobře jako já, že mladé děvče se dostane do pokušení spřádat si sny, když je často ve společnosti tak přitažlivého muže, jako jste vy. Nezakazuji vám, abyste se s ní stýkal. Jen vás žádám, aby se kvůli vám nezesměšnila. Myslím, že vaše připomínka je na místě a pokusím se něco s tím udělat."

"Dobře," opáčil jsem. "Dám si pozor."

"Děkuji vám. Ještě stále máte v úmyslu odjet příští pondělí?"

"Ano."

"Budu muset najít někoho místo vás. Již jsem siňoře Fancinové řekl, že nějakého člověka najdu. Nebude to nic těžkého. Klidně počítejte s tím, že v pondělí budete moct odjet."

"Děkuji vám," řekl jsem.

Přikývl a nastoupil do auta.

"Neurazil jsem vás, pane Chisholme?" zeptal se ještě a vyhlédl z okénka.

"Ne, jistěže ne. Na vašem místě bych řekl totéž."

"Ano. Myslel jsem si, že jste rozumný člověk," odvětil a usmál se. "Vidím, že jsem se nezmýlil."

Nastartoval a pomalu odjížděl.

Ještě chvíli jsem zůstal stát a hleděl jsem za odjíždějícím autem, potom jsem se pomalu vydal cestičkou do zahrady.

Valérie seběhla po schůdcích z verandy a připojila se ke mně. Obličej jí plál a v očích se jí usadil nazlobený výraz.

"Potřebuju s vámi mluvit, Davide," řekla. "Prosím pojďte se mnou k přístavišti."

"Nemám teď čas," řekl jsem a snažil se vyhnout se jejím očím. "Musím pomáhat Guiliovi."

"Potřebuju s vámi mluvit," opakovala. "Pojďte prosím se mnou. Je to důležité, Davide."

"Dobrá."

Scházel jsem za ní po schodech do přístaviště. Když jsme se ocitli ve stínu vrb, obrátila se ke mně.

"Co vám teď říkal doktor Perelli?"

"Říkal mi, že vašemu otci se daří mnohem lépe. To je dobrá zpráva, ne?"

"Říkal ale ještě něco, viďte? Neříkal vám náhodou, že se nemáme vídat?"

Usmál jsem, když jsem viděl její nahněvaný, zlostný obličej.

"Vždyť víte, Valérie, že má pravdu. Zapomněli jsme, že jsem jen najatá síla. Přišli jsme do řečí. Sestra Flemingová je pobouřená."

"Jak se opovažuje?" vykřikla Valérie. "A co je jemu po tom?"

"Ale je. Je vaším poručníkem, vždyť jste ještě dítě."

"Já nejsem žádné dítě, Davide! To vy nechcete, abychom se vídali, viďte?"

"Ve svém postavení musím poslouchat příkazy."

"Ale tím neodpovídáte na moji otázku."

"Rád jsem byl ve vaší společnosti," řekl jsem vyhýbavě. "Bavilo mě s vámi trávit čas, ale nebudu to dělat proti vůli doktora Perelliho."

"Ale tím nedopovídáte na moji otázku! Nevyhýbejte se jí, Davide. Je to moc důležité, nesmíte se vytáčet. Já nechci, abyste odjel. Já nechci, abychom se nestýkali. Já vás miluju, Davide."

"To nesmíte říkat,"

Přistoupila ke mně.

"Vždyť vy mě taky milujete, viďte?"

Držel jsem ji v náručí, aniž jsem si pořádně uvědomoval, co dělám.

"Ach, Davide, miláčku," řekla a objala mě kolem krku.

Teprve potom jsem si uvědomil, co se stalo, a jemně jsem ji odstrčil. Tiskla se však ke mně dál.

"No tak, Davide."

"Tohle nesmíme dělat. Zkrátka to dělat nesmíme!"

"Ale tobě na mně záleží, viď?"

"Dobrá, záleží mi na tobě, ale nedá se nic dělat. Co by si pomyslel tvůj otec."

"Nebuď hloupý, Davide. To je jen mezi námi dvěma. Jakmile jsem tě uviděla na nástupišti, celého zmateného, jak ses mě snažil najít, hned..."

"Nech toho!" vykřikl jsem zuřivě a odstrčil ji od sebe.

Říkala skoro totéž co Laura, když mě navštívila v mém špinavém ošuntělém pokoji, kde jsme se milovali.

"Davide?"

"Není to k ničemu dobré. Naše životy jsou vzdálené stovky mil, ten věkový rozdíl a vůbec. Není to k ničemu dobré."

"Ale je to dobré," řekla a usmála se na mě. "Promluvím si s Brunem. Bude tomu rozumět. Má tě rád. Dá ti tu práci, o které jsem mluvila. Budeš tu moct zůstat. A budeš moct i pracovat na svojí knize. Miláčku, copak nevidíš, že to bude dobré?"

"Není to dobré, Valérie. Nevíš, jak mě to mrzí, ale zkrátka to takhle nepůjde. Nic o mně nevíš a stejně jsem pro tebe moc starý. O tom není sporu. Musíme s tím skončit teď hned!"

"Valérie!"

Ze schodiště se ozval Laurin hlas.

"Valérie! Jseš tam?"

"Běž k ní," řek jsem jí a jemně ji odstrčil. "Ať nás spolu nevidí."

"Já se tě nevzdám, Davide," řekla Valérie divoce. "Vím, že mě miluješ a já miluju tebe. Nedovolím, abys udělal něco hloupého."

Otočila se a vyběhla po schodech.

Mel jsem před sebou celé odpoledne. Rozhodl jsem se, že si vezmu Bicciho loď a vyjedu si někam, kde mě nebude nikdo rušit, a budu uvažovat, co dál.

Snažil jsem se nastartovat motor, když jsem uslyšel, jak v přístavišti u vily někdo spustil motor člunu. Za okamžik vyplula zpod závoje vrb velká loď a mířila přes jezero do Stresy.

Za volantem seděla Laura.

Dlouho jsem seděl a pozoroval ji. Tak to peklo začne znovu.

Zuřivě jsem zatáhl za lano a nastartoval venkovní motor. Jel jsem za Laurou.

Její loď jsem již viděl před sebou jen jako malou tečku. Mohl jsem se domyslet, kam jede, ale chtěl jsem mít naprostou jistotu, že se chce sejít s Bellinim.

Ani ne za hodinu jsem dojel k Pescatori. Jak jsem projížděl kolem, všiml jsem si, že před Albergem kotví člun.

Pokračoval jsem dál, spokojený, že se rozhodla provést vše podle svého plánu. Když jsem dojel do přístavu ve Strese, připoutal jsem loď a vyšel jsem na promenádu.

Věděl jsem, že se teď musím rozhodnout, co budu dělat. Už jsem si nemohl dovolit to dál odkládat.

Pomalu jsem přecházel po horké, sluncem rozpálené promenádě, až jsem dorazil do zahrady naproti hotelu Regina. Tam jsem se posadil, zapálil si cigaretu a začal přemýšlet.

Jestliže v pátek odjedu, jediné, čeho dosáhnu, bude, že všechny potíže, které Valérii hrozí, jen posunu. Kromě toho jsem přece nemohl nyní nechat Valérii ve vile samotnou, když jsem nevěděl, kdy ji Laura překvapí. Jistě přemluví Belliniho, aby ji zavraždil, i když já nebudu nablízku a neponesu podle původního plánu na sobě břímě podezření.

Došlo mi, že pokud nepodniknu něco drastického, nebezpečí, které Valérii hrozí, jedině odložím, nic víc. Nechtěl jsem se s tím smířit, ale tušil jsem, že existuje jediné řešení. Nechtěl jsem na to ani pomyslet.

Situace vypadala takhle: Valérie je do mě zamilovaná. A já miluju Valérii. Čeká mě práce. Práce, kterou bych mohl dělat a která by mě bavila. Dokonce se naskýtala vzdálená možnost, že by se Bruno nechal i přesvědčit, abych si vzal Valérii. Všechno tohle by se mohlo stát, kdyby nebylo Laury. Stačí její jediné slovo a budu zatčen a zřejmě pověšen za vraždu, kterou jsem nespáchal. Ale nejdůležitější ze všeho bylo, že má v úmyslu zavraždit Valérii.

Valeriíno bezpečí a její štěstí, stejně jako moje bezpečí a štěstí ležely v Laurиných rukách.

Dokud zůstane Laura naživu, ani Valérie, ani já nebudeme v bezpečí, ale kdyby Laura náhodou zemřela, všechno by bylo jiné.

Konečně to bylo venku, konečně jsem v duchu zformuloval konkrétní myšlenku, myšlenku, kterou jsem poslední dva dny podvědomě nosil v sobě.

Kdyby Laura náhodou zemřela...

Odhodil jsem cigaretu a postavil se.

"To je přece bláhové!" napomenul jsem sám sebe. Podařilo se jí zamořit mě myšlenkou na vraždu. Člověku se to snadno říká. "Kdyby Laura náhodou zemřela, byli bychom v bezpečí." Ale Laura nezemře.

Ledaže...

Pomalu jsem přistoupil k zábradlí, které lemovalo promenádu, opřel jsem se o ně a zahleděl se na jezero a červené střechy a bílé domky Arola.

Jestliže měla v úmyslu zavraždit Valérii, proč bych já nemohl zavraždit ji? Jaké měla právo na život? Bylo by to jen spravedlivé.

Srdce se mi rozbušilo a v ústech mi vyschlo. Snažil jsem se tu myšlenku zahnat, ale věděl jsem, že jiné řešení neexistuje. Jestliže nemám ztratit Valérii, musí zahynout Laura.

Od té doby, co mě Laura přesvědčovala, abych se zbavil Bruna, mi připadalo snadné někoho zabít. Celková atmosféra ve vile, Laurина bezcitnost, moje situace, láska k Valérii, to vše napovídalo vraždě.

Ale jak to udělat bezpečně? Existoval nějaký způsob, jak do toho namočit Belliniho? Laura chtěla namočit mě, tak proč bych já nemohl namočit Belliniho? Zase by to bylo jen spravedlivé.

Čas plynul. Měl jsem jen dva dny, abych vypracoval plán.

Zapálil jsem si další cigaretu a byl jsem až překvapený, že se mi ani nezachvěla ruka. Nyní i moje srdce tlouklo normálně. Jen mi byla na horkém slunci zima. Šel jsem zpátky do zahrady a posadil se.

Musel jsem si dávat velký pozor. Každý vrah udělá alespoň jednu chybu. Já jsem musel být jistý, že neudělám chybu žádnou. Příliš záviselo na tom, abych neudělal ani tu nejmenší.

Nejdřív motiv.

Musel jsem vymyslet silný motiv, který by směřoval k Bellinimu.

Je již tak jako tak podezřelým. Má záznamy v rejstříku a pověst násilníka. Nebylo by těžké policii přesvědčit, pokud bych jim dodal dobrý motiv.

Co by to mohlo být?

Laurиny perly.

Má je zpátky vyčištěné a měla je na sobě jen jednou nebo dvakrát. Nebude pro mě těžké je z jejího pokoje vzít, jestli je nebude mít v pátek večer na sobě.

Bellini pracoval ve vile. Bude vědět, kde perly jsou. Co by mohlo být jasnější, než že se rozhodne perly ukrást a přitom Lauru zabít?

Po obličeji mi stékal studený pot.

Laura se dohodne, že se s Beilinim sejde v bytě nad kůlnou na člun v pátek v devět hodin večer.

Já budu spravovat v garáži auto.

Valérie bude sedět u Bruna.

Několik minut před devátou sejdu dolů do kůlny a otevřu si duplikátem klíče, který mi dala.

Až se objeví Laura, uhodím ji do hlavy a potom půjdu do přístavu, abych počkal na Belliniho.

Budu si muset dávat velký pozor. Bude tam tma a spousta místa na schování. Rána do hlavy pytlíkem s pískem nezanechá modřiny. Udeřím ho, hned jak vystoupí z lodě. Potom mu dám perly do kapsy a pošlu ho na Lago. Ještě převrátím jeho loď a vrátím se do garáže.

Jestli budu mít štěstí, policie si bude myslet, že Bellini ve spěchu převrhl loď a utopil se.

Na první pohled mi zápletka připadala výborná.

Ve vodě byly pařezy a kořeny stromů, které by mohly loď ve tmě převrhnout.

A co když Bellini přijede jako první?

A co když přijedou spolu?

Musel jsem zvážit další eventuality, ale hlavní myšlenka mi připadala dobrá.

Seděl jsem dlouho na slunci a přemýšlel, jak svůj plán provedu, krok za krokem, zvažoval rizika, vymýšlel chyby, bral jsem v úvahu všechny možnosti.

A při tom jsem zjistil, že vražda může člověka příjemně vzrušovat. Už mi to nenahánělo strach, už se mi ta představa neošklivila. Jak jsem tam tak seděl a upřeně hleděl na jezero, připadalo mi, že od štěstí, které mě ještě ráno připadalo jako nemožná věc, mě dělí jen krůček.

Kapitola IX

Kolem čtvrté hodiny jsem opustil stresské nábřeží a šel jsem na nádraží, abych stihl vlak ve čtyři čtyřicet do Milána.

Dal jsem si pozor, abych se přimísil do davu turistů, kteří zde stáli ve frontě na lístky, a prošel jsem na nástupiště s nimi.

Bylo důležité, abych na sebe ničím neupozornil nebo jinak nezadal příčinu, aby si mě někdo všiml. Moje cesta do Milána musela zůstat pokud možno utajena.

Nastoupil jsem do přeplněného kupé třetí třídy a posadil se mezi tlustou ženu s rancem v klíně a hubeného muže v černém, který mohl být obchodním cestujícím.

Nikdo si mě nevšímal a já v duchu uvažoval, co by asi lidi z tohohle přeplněného kupé dělali, kdyby věděli, na co zrovna myslím.

Sám bych tomu ještě den před tím nevěřil, nikdo by mě nepřesvědčil, že budu mít v plánu zavraždit dva lidi. Přesto jsem neměl žádné pochybnosti a necítil ze svého úmyslu strach.

Jakmile jsem došel k závěru, že tohle bude jediným řešením, stal jsem se stejně chladnokrevným a nemilosrdným jako Laura tu noc, co se mě snažila přesvědčit, abych upustil Bruna.

Hlavním mým zájmem bylo neudělat chybu a ani s tím jsem si nedělal velké starosti.

Během hodiny a půl, kterou jsem strávil na stresském nábřeží a kdy jsem zvažoval svůj plán, jsem si uvědomil, že jak Laura, tak Bellini mi nevědomky hrají na ruku.

Vzpomněl jsem si, jak Laura říkala Brunovi, že půjde nad kůlnu, aby si z gramofonu pustila swing. To mi vyhovuje, protože hudba překryje jakýkoli zvuk, který by mohla Laura vydat, kdyby se mi nepodařilo přistoupit k ní, aniž by stačila vykřiknout.

Bellini, až bude přijíždět přes jezero, bude čekat, že v kůlně se bude svítit, tak nebudu muset pracovat potmě.

Jedině jsem si nebyl jistý, jestli přijedou najednou nebo jestli se třeba jeden z nich nezpozdí, ale nepovažoval jsem to za pravděpodobné.

Abych si zajistil rozumné alibi, bude Laura muset vilu opustit někdy před devátou. Zřejmě pustí gramofon, aby Valérie a Bruno věděli, že je nad kůlnou. Hudba také přehluší jakékoli zvuky, které by Bellini mohl udělat, až se přiblíží k vile. Za tiché noci bude hudbu slyšet daleko.

Musel jsem však zvážit všechny okolnosti. Bellini byl neobyčejně silný. Bylo mi jasné, že kdybych se s ním musel poprat, asi bych těžko uspěl. Musel jsem mít zbraň. Neměl jsem v úmyslu ji použít, ale kdyby mi nedal příležitost, abych ho praštil pytlíkem s pískem, musel bych ho ovládnout pistolí.

Uvědomoval jsem si, že získat zbraň bude nebezpečné, ale potřeboval jsem ji. Nakonec jsem se rozhodl, že si vezmu Torrchiho pistoli. Věděl jsem, že ji má, a rozhodl jsem se, že mu ji ukradnu.

I když mi to Torrchi nikdy neřekl, věděl jsem, že je členem mafie. Giuseppe, když byl jednou opilý, mi to prozradil. Kdybych musel Belliniho zastřelit, nechal bych pistoli ležet poblíž jeho těla. Policii by pak stopa dovedla k Torrchimu.

Bylo víc než jisté, že policie podezírala Belliniho z vraždy Luigiho Gallia. Policie jistě také ví, že Luigi byl členem mafie. Předpokládali by, že Bellini, když po ukradení perel opouštěl kůlnu na člun, narazil na Torrchiho, který ho sledoval přes jezero, a ten ho zastřelil. Kdyby měl Torrchi na ten večer betonové alibi, a doufal jsem, že je mít bude, potom jsem věřil, že by se policie domnívala, že Torrchi dal příkazy jinému členu společnosti, aby Belliniho zabil, a dodal mu svoji zbraň.

Neměl jsem v úmyslu namočit do toho Torrchiho, pokud to nebude nutné, ale protože mě vyzradil Lauře, neměl bych žádné výčitky, kdybych ho musel zneužít.

Nijak jsem také netoužil Belliniho zastřelit, ale kdyby začal dělat těžkosti, musel bych se k tomu uchýlit. Vymyslel jsem pro to alternativní plán.

Nestrávil jsem takovou dobu na stresském nábřeží- zbytečně. V mysli jsem ten plán probíral dopodrobna znova a znova a nyní jsem si byl jist, že jsem zvážil všechny okolnosti.

Kolem šesté jsem dorazil do Torrchiho bytu. Prakticky naproti jeho domu byla telefonní budka, šel jsem dovnitř a vytočil jeho číslo.

Několik minut jsem naslouchal vyzvánění, potom, uklidněn, že v bytě nikdo není, jsem přešel přes ulici a vyběhl čtyři patra nahoru.

Na odpočívadle ve třetím patře jsem potkal starší ženu, která mi nevěnovala žádnou pozornost, jinak jsem neviděl nikoho. Prošel jsem kolem ní a kráčel do čtvrtého patra.

Zaklepal jsem na Torrchiho dveře a čekal.

Nic se nedělo.

Tiše jsem vsunul prsty do schránky na dopisy a vytáhl klíč od dveří.

Simona klíč pořád ztrácela, a tak jsem věděl, že Torrchi nechává náhradní klíč tam.

Odemkl jsem dveře, vstoupil do obýváku, zavřel za sebou a zamkl. Klíč jsem vrátil do schránky na dopisy.

Potom jsem začal spěšný, ale opatrný hon za pistolí.

Nakonec jsem ji našel v ložnici v zásuvce prádelníku pod Simoniným prádlem.

Byl to kolt osmatřicítka. Zkontroloval jsem, jestli je nabitý. V zásobníku byly čtyři náboje a ještě jeden v zádi hlavně. Vsunul jsem zbraň do kapsy a vtom jsem zaslechl klapnutí schránky na dopisy.

Rychle jsem se přesunul do obýváku, srdce mi prudce bušilo. Stoupl jsem si do okenního výklenku a skryl se za staženými záclonami.

Sotva jsem se uvelebil ve svém úkrytu, otevřely se dveře.

"Říkám ti, že se nevrátí dřív jak v devět," říkala Simona netrpělivě, když vstupovala do místnosti. "Ale jestli se bojíš, můžeš jít domů. Mně je to fuk, nemysli si."

"Nemám strach."

Poznal jsem Umbertův hlas.

Posunul jsem záclonu o dva centimetry, abych viděl, co se bude v pokoji dít.

Umberto stál zády ke mně. Simona se na něho usmívala. Obličejík lemovaný tmavými vlasy měla živý, oči jí svítily v očekávání.

"Chci svoje prachy předem," řekla. "Kolik mi dáš?"

Umberto začal váhavě hledat po kapsách.

"Nevím, jestli je to bezpečný," říkal celý nesvůj. "Kdyby nás našel Torrchi..."

"Nevrátí se dřív jak v devět. Kolikrát ti to mám opakovat?" říkala Simona podrážděně. "Má nějakou schůzku."

"No, jestli to víš jistě. Nemůžu si dovolit víc než tisíc lir."

Simona ho vzala za paži a odtáhla ho do ložnice.

"Musíš mi dát víc," řekla a hlas měla tvrdý. "Tisíc lir nic není."

Zavřela dveře.

Slyšel jsem ještě, jak se Umberto brání, a tiše jsem vyklouzl ze svého úkrytu. Šel jsem rychle ke dveřím, otevřel je a vyšel na chodbu.

Sešel jsem tři patra dolů a vyšel z domu na ulici.

Když jsme došel na Piazza Loreto, zašel jsem do galantérie a koupil si pár tenkých kožených rukavic. Dlouho jsem si nemusel vybírat. Hned první mi padly jako ulité.

Potom jsem kráčel po Corso Buenos Aires, až jsem došel k železářství. Ve výloze měli ceduli: Klíče všeho druhu na počkání.

Vstoupil jsem dovnitř a požádal jsem o duplikát klíče od místností nad kůlnou, který mi Laura dala.

Musel jsem čekat asi dvacet minut. Když se prodavač znovu objevil, dal mi dva klíče. Zaplatil jsem a znovu vyšel na ulici.

První krok plánu jsem měl úspěšně za sebou. Nyní jsem měl pistoli, pár rukavic a náhradní klíč od kůlny na člun. Ještě jsem potřeboval pytlík s pískem, ale ten nebude tak těžké si pořídit.

Rychle jsem směřoval k nádraží.

Kolem čtvrt na deset jsem se vrátil domů. Z Milána jsem si dovezl nějaké sendviče a láhev Chianti, protože jsem neměl v úmyslu jít do vily. Nechtěl jsem se setkat s Valérií, dokud nebudu mít vše připravené.

Po večeři jsem ležel na posteli a kouřil, dokud jsem neslyšel, že Bicci se ženou šli na kutě. Čekal jsem ještě hodinu, potom jsem se tiše vplížil do garáže. Našel jsem malý pytlík, který se akorát hodil pro moje účely, a bedýnku s pískem, kterou Bicci používal na svoje odlitky. Rychle jsem si zhotovil pytlík s pískem. Věděl jsem, že Torrchi u sebe vždycky takový pytlík nosívá. Vždycky tvrdil, že tím se umlčí všechny argumenty nejlíp. Často jsem držel jeho pytlík s pískem v ruce, tak jsem věděl, jakou má mít správnou velikost a váhu.

Nějakou dobu jsem se učil s pytlíkem manipulovat, mysl mi přitom vířila.

Už jen zítra.. .a potom přijde pátek.

Tu noc jsem spal klidně. Poprvé za tu dobu, co bydlím v tomhle pokojíku, se mi nic nezdálo.

Druhý den ráno jsem šel zpátky do vily.

Když jsem vyšel po schodech na verandu, spatřil jsem sestru Flemingovou. Dokonce se na mě usmála.

"Budu dnes dávat siňora Bruna do křesla?" zeptal jsem se.

"Ale jistě. Strávil skvělou noc a cítí se mnohem lépe. Až se po víkendu zase vrátím, chce ho doktor Perelli přesunout do hotelu Regina, aby měl změnu."

"Kdy odcházíte, sestro?"

"Zítra ráno."

Nemohl jsem pochopit, že se Bruno tak rychle zotavoval. Musí přece vědět, že jakmile sestra Flemingová opustí vilu, Valérie bude opět v nebezpečí. Jak to, že se mu daří tak dobře?

Jediné možné vysvětlení, které mě napadalo, bylo, že Lauře se podařilo ho přesvědčit, že lhala, že neměla v úmyslu Valérii ublížit. Ale copak se jí podařilo být s ním o samotě? Pokud vím, neměla příležitost sama si s ním promluvit.

"Byla siňora Fancinová se siňorem Brunem sama od té doby, co mu bylo tak špatně?" zeptal jsem se jakoby mimochodem.

"Jen pár minut v úterý, když jsem se šla projít do zahrady," odpověděla sestra Flemingová a podívala se na mě přísně. "Proč se ptáte?"

"Jen mě napadlo, že byste si jistě ráda trochu odpočinula. Moc příjemné to pro vás asi není být pořád zavřená doma, když jsou tak pěkné dny."

"Je spousta věcí, které lidi musejí dělat, i když nejsou příjemné," řekla kysele. "No tak pojďte. Nemůžu se tady s vámi takhle vybavovat. Pan Fancino jistě už netrpělivě čeká, kdy ho přemístíte na verandu."

To je ta odpověď, napadlo mě, když jsem za ní kráčel do pokoje. Laura si uvědomila, že dokud si Bruno bude dělat starosti, sestra Flemingová ho neopustí a nebude svůj plán moct provést. Muselo se jí podařit ujistit ho, že ho jen tak mučila, a Bruno nakonec došel k závěru, že se nemusí už ničeho obávat.

Když jsem vstoupil do místnosti, Bruno se na mě zahleděl. Měl zkoumavý pohled, ale z očí jsem nevyčetl předchozí strach. A když jsem ho zvedal z postele, neodtáhl se ode mě. Došel jsem tedy k závěru, že se Lauře podařilo ho přesvědčit, že i příběh, který mu o mně vyprávěla, nebyl pravdivý.

Když jsem ho posadil do křesla, řekl jsem: "Jsem moc rád, že už je vám líp, siňore. Doufám, že se budete teď zotavovat už rychleji."

"No tak, Chisholme," okřikla mě sestra Flemingová kysele. "Myslím, že na nějaké proslovy není dnes ráno čas. Běžte si po svém. Musím pacienta umýt."

Usmál jsem se na Bruna, ale byl jsem trochu na rozpacích. Postrádal jsem jeho obvykle přátelský pohled, i když jsem v jeho očích neviděl zjevné nepřátelství. Jako kdyby si nebyl jistý, co si o mně má myslet, jako kdybych pro něho byl hádankou.

Cestou do zahrady jsem se srazil s Laurou.

Hned jsem poznal, že napětí, ve kterém už tolik dní žije, se začíná projevovat i v její tváři. Obličej měla vyhublý a kostnatý a pod očima temné kruhy.

"Kde jsi byl včera večer?" zeptala se mě přísně. "Potřebovala jsem s tebou mluvit. Nemůžeš se takhle jen tak vypařit, Davide, a neříct mi, kde budeš."

Usmál jsem se na ni.

Už pro mě nic neznamenala. Její kouzlo na mě přestalo působit. Spíš jsem přemýšlel, jak jsem mohl být takový blázen a zamilovat se do ní.

"Zapomínáš, že už nejsem tvůj sluha," řekl jsem. "Nemusím ti hlásit, kam jdu. Zůstávám tu jen kvůli prosbě doktora Perelliho."

Oči jí vzplály hněvem, ale hned se ovládla.

"Dobře, Davide, jak myslíš. Vrať mi prosím klíč od kůlny. Zapomněl jsi mi ho vrátit."

Byl jsem si jistý, že ho bude po mně dříve nebo později chtít, a proto jsem si nechal udělat od klíče duplikát.

"Tady ho máš," řekl jsem a vytáhl ho z kapsy. "Měl jsem ho vrátit už dávno, ale nějak jsem na to zapomněl."

Vzala si klíč.

"Nezapomínej, prosím tě, že sestra Flemingová tu na víkend nebude, takže si nepřeju, aby ses zas jen tak vypařil."

Studoval jsem její obličej. Každý detail jejího čela. Uvědomil jsem si, že až příliš myslím na to, že zrovna do něho bude nejlíp ji udeřit - silou a něčím hodně tvrdým, co by jí rozbilo lebku. Umře rychle a bez bolesti.

"Davide!"

Rychle jsem se vzpamatoval a vnímal, co říká.

"Promiň, myslel jsem na něco jiného. Ano, jistě, budu tady."

Zkoumavě se na mě podívala.

"To je všechno, co jsem ti chtěla říct, Davide."

Odcházel jsem od ní.

Musím si najít něco vhodného. Úplně jsem zapomněl o tom důkladněji popřemýšlet. Bude to muset být něco, co je v bytě nad kůlnou, po čem by Bellini nejspíš sáhl, kdyby ji chtěl umlčet.

Krátce po jedenácté jsem viděl, jak Laura odjíždí ve svém alfa-romeu a míří na Sesto Calendo. Jakmile auto zmizelo z dohledu, šel jsem do bytu nad kůlnou.

Nahoře jsem odemkl dveře, vešel dovnitř a nechal dveře dokořán.

Rozhlížel jsem se po pokoji.

Na poličce nad krbem stála na hranatém podstavci malá bronzová busta Danteho. Přešel jsem přes pokoj a bustu zvedl za hlavu. Byla těžká, a když jsem ji v ruce potěžkával, zjistil jsem, že je i dobrá do ruky.

To bude ideální zbraň. Ostré rohy podstavce způsobí smrtelné zranění, jestli se mi podaří udeřit silou.

Vrátil jsem bustu zpátky a hledal jsem místo, kam bych se mohl schovat, až budu čekat na Lauru, kdyby měla zpoždění.

Vstoupil jsem do šatny. Velký šatník bude ideální skrýší. Otevřel jsem dveře a ujistil se, že se otvírají tiše. V šatníku bylo spousta místa, abych se mohl pohodlně postavit. Zavřel jsem dveře a vrátil se do pokoje.

Když jsem vstoupil, viděl jsem Valérii, jak stojí ve dveřích a vystrašenýma očima si mě prohlíží.

"Ale Davide, co tady děláš?"

To, že se tu tak nečekaně objevila, mě vylekalo. Uvažoval jsem, jak dlouho už asi ve dveřích stojí. Přemýšlel jsem, jestli mě viděla, jak jsem bral do ruky Danteho bustu.

Zůstal jsem jak opařený, hleděl jsem na ni a nevěděl, co říct.

"Co se děje, Davide? Co se tak divně díváš?"

Vší silou jsem se dal dohromady a usmál se na ni. Moc se to sice asi úsměvu nepodobalo, ale dělal jsem co jsem mohl.

"K smrti jsi mě vylekala," řekl jsem ochraptěle. "Myslel jsem, že je to Laura."

"Promiň. Vypadáš tak divně, Davide. Co se stalo?"

"Nic, co by bylo. Jen jsi mě polekala."

Přistoupila ke mně.

"Určitě se ti nic nestalo? Sotva jsem tě poznala. Víš - víš, vystrašils mě, Davide."

"To jsem nechtěl," řekl jsem. "Tys zase vylekala mě. Nemám tu co dělat a myslel jsem, že mě přistihla Laura. Dveře

byly otevřený a byl jsem zvědavej, jak to tu vypadá. Je to tu pěkný, viď?"

"Nenávidím tohle místo," řekla Valérie a otřásla se. "Celá atmosféra je hrozná. Copak to necejtíš?"

"Nevím. Pojďme radši odtud. Co tady vůbec děláš?"

"Hledala jsem tě. Šla jsem do přístavu, a když jsem tě nikde neviděla, zašla jsem nahoru, podívat se, jestli je tu Laura."

"Myslím, že odjela do Milána."

Sestupoval jsem za ní po schodech. Zastavili jsme se u přístavní zídky.

"Davide, ještě k tomu včerejšku..."

"Posaď se," vyzval jsem ji a sám si sedl na zídku. Vytáhl jsem ji vedle sebe. "Přemýšlel jsem o včerejšku. Myslelas vážně, cos říkala?"

"Jistě, Davide." Přikryla dlaní moji ruku. "Myslela jsem vážně každý slovo."

"A co to o tý práci?"

"To taky."

"Uvědomuješ si, že všechno závisí na tvým otci - aspoň než budeš plnoletá?"

"Já vím, ale nedělám nic, co by se mu nelíbilo, Davide. Určitě se mi podaří přesvědčit ho, aby ti tu práci dal, kdybys o ni stál. A potom, až tu začneš pracovat, bude pro něj přijatelnější i představa, že se máme rádi."

"Ano. No, rád bych tu práci dělal, Valérie, jestli mě nechá."

Rychle se na mě podívala.

"Davide, něco se stalo, viď?"

"Proč myslíš?"

"Ještě včera bys tu práci nevzal. Byl jsi tak sebejistý a rozhodnutý. Proč jsi najednou změnil názor?"

"Neměl jsem čas o tom přemýšlet," řekl jsem, ale do očí jsem jí nepohlédl. "Až včera večer jsem si uvědomil, že jsem byl zbytečně hrdej a tvrdohlavej. Pochopil jsem, že šlapu po našem štěstí."

"Nechci se mejlit, Davide, ale mám pocit, že se muselo stát něco, kvůli čemu jsi svůj názor pozměnil. Vůbec se mi zdá, jako bys byl někdo jiný nežli včera. Nevím, čím si to vysvětlit, připadáš mi takovej tvrdší. Vypadáš..."

I já jsem si uvědomoval, že k nějaké změně v mém chování muselo dojít. Uvědomoval jsem si to od chvíle, kdy jsem se rozhodl, že se zbavím Laury a Belliniho. Zmocnila se mě nějaká vyšší síla. Jako kdybych otevřel dveře do své mysli a nechal do ní vstoupit někoho jiného.

"Nesmysl," řekl jsem a vstal jsem. "To si jen namlouváš. Poslouchej, miláčku. Doktor Perelli nechce, abychom byli spolu. Měli bychom jeho přání respektovat. Sestra Flemingová mu to jistě oznámí, budeš-li se příliš často zdržovat mimo vilu. Mohl by zabránit tomu, abych tu práci získal, musíme si dávat pozor. Běž už radši zpátky."

Zatímco jsem mluvil, hleděla na mě nejistě a zmateně. Byl to podobný výraz, jaký jsem vídal v poslední době v Brunových očích.

"Miluješ mě, Davide?"

Vzal jsem ji do náruče.

"V životě jsem nikoho tak nemiloval. Všechno je v pořádku, Valérie. Nemusíš si dělat starosti. Nejsem ve svý kůži, mám prostě strach, že bych tě moh ztratit."

"Určitě za tím není nic víc?"

"Jistěže ne. Teď běž, miláčku, než tě budou hledat. Zatím Brunovi o té práci nic neříkej. Počkej, až bude silnější. Stačí v sobotu nebo v neděli."

Políbila mě a na chvíli se ke mně přitiskla.

"Jseš šťastnej, že tu budeš moct zůstat, Davide?"

"Budu vždycky šťastnej, když tě budu mít nablízku," uklidňoval jsem ji.

Pozoroval jsem ji, jak stoupá po schodech k vile. Najednou jsem si vzpomněl, že jsem na tu Danteho bustu sahal bez rukavic. Budou na ní moje otisky!

Když jsem se vracel znovu do bytu nad kůlnou, pomyslel jsem si, že jsem udělal chybu, kterou se průměrný vrah vždycky prozradí.

Odpoledne jsem se probíral svým šatníkem a svými věcmi a vybíral jsem si to nejdůležitější. Sbalil jsem si to do rance.

Musel jsem počítat s každou možností. Jestliže se stane něco nepředvídaného a jestli navzdory všem úvahám můj plán nevyjde, budu muset myslet i na útěk.

Jestliže se to nebude dařit podle mých představ, měl jsem v plánu vzít si motorový člun a uprchnout přes Lago do Brissaga, švýcarského pohraničního města.

Byl jsem přesvědčený, že na Lagu není rychlejší lodi, než je tento člun, a že jestliže mě bude pronásledovat policie, hladce se mi podaří ji setřást.

Loď nechám tak míli od Brissaga a potom se vypravím přes kopce a budu doufat, že se mi za tmy podaří překročit hranice. Pak se vypravím do Locarna, kde zůstanu tak den nebo dva, přimísím se mezi turisty a potom se vrátím přes Como zpátky do Milána. Z Milána se vypravím do Říma, kde se mi jistě podaří se skrýt, než pátrání po mně utichne.

Naštěstí jsem měl peníze. Měl jsem těch sedm tisíc lir, co mi Laura zaplatila, a tři tisíce jsem si našetřil.

Nepočítal jsem s tím, že se něco zhatí, ale byl jsem rozhodnutý připravit se na každý detail.

Odnesl jsem si ranec do kůlny a tam jsem jej skryl pod plachtu.

Potom jsem odvezl loď do přístavu a začal jsem kontrolovat motor. Musel jsem mít jistotu, že se mi v případě nouze podaří rychle uprchnout.

Jak jsem se zaměstnával lodí, zaslechl jsem zvuk motoru. Vzhlédl jsem a viděl malou loďku, jak se blíží ke mně.

U kormidla stál rozložitý chlápek v bílé košili s rozhalenkou a ve flanelových kalhotách. Vypnul motor a loď pozvolna připlouvala ke mně.

Vystoupil jsem z člunu, kráčel jsem podél přístavní zídky a přemýšlel, co asi ten muž bude chtít.

Když loďka připlula blíž, viděl jsem, že je mladý, že má obličej opálený dočervena a mohutnou agresivní čelist. Přátelsky se na mě zazubil.

"Promiňte," řekl se silným americkým přízvukem, "dostanu tady někde benzín? Dochází mi."

"Dvě stě metrů odtud je garáž," řekl jsem mu. "Vidíte tu vrbu? Tam připlujte a když vyjdete na břeh, už ji uvidíte."

"Díky."

Nahnul se dopředu a chytil se za jeden z kotevních kruhů na přístavní zídce.

"Vy jste Američan?"

"Tak napůl," řekl jsem opatrně. "Jste tu na dovolené?"

"Ano. Bydlíme se ženou ve Strese. Je tu překrásně, viďte? Co je támhleto za ostrov?"

"To je Isola Bella. Patří rodině Borromeů. Je to jejich majetek od roku 1650."

"Skutečně?" Zdálo se, že to na něj udělalo dojem. Rád bych se tam podíval. Může se tam?"

"Jistě, ale bude vás to stát sto padesát lir. V Itálii není nic zadarmo, víte?"

Zasmál se.

"To mě zas tak nezruinuje."

"Stojí to za vidění, už jen samotné terasovité zahrady, a taky je tam pěkná obrazová galerie, kterou byste si neměl nechat ujít."

"To jistě. Já jsem do obrazů blázen. Tak díky. Načerpám benzín a zajedu se tam podívat. Vřelé díky."

"Není zač," odpověděl jsem.

"Promiňte, ale neviděli jsme se už?" zeptal se jen tak zběžně a pozorně si mě prohlížel.

"Nevím," odpověděl jsem. "Možná v Miláně."

Zavrtěl hlavou.

"V Miláně jsem ještě nebyl. Myslím, že se známe z armády. Byl jsem v pětačtyřicátým ve štábu v Bologně u generála Costaina,"

Kdybych šlápl na hada, nebyla by moje reakce tak prudká. Určitě jsem musel zblednout. Cítil jsem, jak mi krev odchází z obličeje, a určitě jsem musel pár centimetrů nadskočit.

Ale loď začala odplouvat, tak se musel nahnout a chytnout se za kotevní kruh. Určitě si nevšiml, jak jsem nadskočil.

"Já jsem nebyl v armádě," řekl jsem.

Mně samotnému zněla vlastní slova nepřesvědčivě. V ústech mi vyschlo.

"Možná, že jsem si vás s někým spletl," dodal. "Připomínáte mi jednoho seržanta, kterej vzal generála na prohlídku pamětihodností." Zasmál se. "Ten seržant generálovi pak vyfouk auto a dezertoval. Nemůžu mu to ale mít za zlý. Ten generál byl ta největší krysa, kterou jsem za války potkal, a že jich bylo víc než dost."

Nic jsem na to neříkal. Nemohl jsem.

"Legrační, jak si člověk takové věci pamatuje," pokračoval a kuckavě se pochechtával. "Člověk někoho vidí, a hned paměť začne pracovat. Je to úžasná věc - tahle paměť. Už je to šest let a já si to pamatuju, jako kdyby to bylo včera." Pustil se kotevního kruhu. "No, nebudu vás zdržovat. Díky za radu. Zajedu se tam podívat a tu galerii určitě navštívím."

Zamával mi a nastartoval motor. Namířil příď lodi k Bicciho garáži.

Zůstal jsem stát a hleděl nevěřícně za ním. Těžko se mi polykalo a nohy jsem měl najednou slabé. Srdce mi prudce bušilo.

Když jsem skončil s kontrolou lodi, šel jsem domů a lehl si na postel. Chtěl jsem chvíli spát, protože jsem měl v úmyslu během noci být ve střehu, ale nepodařilo se mi to.

Pořád jsem musel myslet na toho Američana.

Šest let jsem žil v Itálii mezi turisty, mačkal se se stovkami lidí v přeplněném Miláně, ale nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by si mě nějak víc prohlížel

A teď, když mám takové starosti, se musí zčistajasna objevit tenhle chlápek a poznat mě.

Cítil jsem v obličeji studený pot. Ležel jsem v šeru, protože jsem stáhl žaluzie proti odpolednímu slunci, ale v místnosti bylo nepříjemně horko. Přesto jsem na sobě cítil ledové krůpěje.

Zapomene na mě? Nebo se na mě přijede ještě jednou podívat?

Pokusil jsem si vzpomenout, jestli jsem si ho všiml v Bologni na generálním štábu, ale nedovedl jsem si ho vybavit.

V té upravené kanceláři byla řada seržantů, stejně tak v místnosti majora Kaye. Klidně mohl být jedním z nich.

Kdyby se vrátil a ujistil by se, kdo jsem, ohlásil by mě na policii? Připadal mi dobrej chlápek. Z armády je jistě dávno pryč. Proč by se o mě staral, ledaže by věděl o tom děvčeti, které Costain zabil. Kdyby ho napadlo, že je mám na svědomí já, mohl by mě udat.

Začal jsem si dělat starosti, jestli je vůbec bezpečné, abych ve svém plánu pokračoval, když se objevil tenhle člověk. Byl snad on tou neočekávanou událostí, o jaké se člověk dočte, že zhatí dokonale vymyšlenou vraždu?

Musím to rozjet, ujišťoval jsem se. Musím věřit, že budu mít štěstí. Možná, že se tu nezdrží dlouho. Jen na něj nesmím myslet.

Kolem osmé hodiny jsem se vypravil do vily.

Valérie seděla u Bruna, v klíně měla knihu. Sestra Flemingová pletla. Lauru nebylo nikde vidět.

Když jsem vstoupil na verandu, Valérie ke mně obrátila svoji tvář a usmála se.

"Už je čas siňora Bruna přesunout?" zeptal jsem se a zůstal jsem stát u pojízdného křesla.

Sestra Flemingová se podívala na hodinky, potom odložila pletení.

"Ano, už ho dáme dovnitř," řekla a vstala.

Také Valérie se zvedla.

Všiml jsem si, jak na ni Bruno vrhl rychlý pohled a potom se podíval na mě.

Dovezl jsem křeslo do ložnice a přendal ho na postel.

"Půjdu si teď zaplavat, miláčku," řekla mu Valérie, sklonila se a políbila ho. "Po večeři k tobě zase zajdu."

Znovu jsem si všiml, jak mu pohled sklouzl z Valérie na mě a zase na ni. Tentokrát byl jeho pohled ustaraný.

Napadlo mě, že ví o tom, že mezi mnou a Valérií něco je, a že se mu to nelíbí.

Nemohl jsem mu to mít za zlé. Nakonec jsem byl jen najatá síla a ona byla dědičkou sta milionů lir.

Kdybych byl na jeho místě, určitě by se mi to taky nelíbilo.

Když jsem vycházel z pokoje ven, říkal jsem si, že za pár dní to všechno napravím. Jakmile odstraním nebezpečí, jakmile se zbavím Laury, dokážu mu, že si Valérii zasloužím, jen když mi dá příležitost pokračovat v jeho práci.

"Nepůjdeš si se mnou zaplavat?" obrátila se ke mně Valérie.

Kráčeli jsme po zahradní cestičce vedle sebe.

"Radši ne," řekl jsem. "Vidělas, jak se na nás díval. Mám pocit, že už něco tuší. Radši budu pracovat v zahradě. Sestra Flemingová mu řekne, co dělám. Nesmíme ho znepokojovat, Valérie. Ty si běž zaplavat. Takhle to bude lepší."

"Je to tak hloupé," řekla. "Proč si lidi nemůžou dělat, co chtěj?"

"Brzy si budeš žít, jak budeš chtít," řekl jsem a usmál se na ni. "Možná, že až si budeš moct dělat, co budeš chtít, zjistíš, že to taky není vždycky jen zábava."

Rychle se na mě podívala.

"Sejdeme se po večeři v přístavišti?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Promiň, Valérie, ale musím dnes večer zajet do Milána. Má přijet jeden můj přítel z Říma."

Znovu se na mě podívala.

"Davide, nemáš něco za lubem? Děláš mi starosti. Nevím, jak to vysvětlit, ale najednou jseš takovej hruběj a rozhodnej. Jsem z tebe nervózní."

"Kdybys byla na mém místě, taky by ses tak chovala," řekl jsem a usmál se na ni. "Čeká mě těžká práce, drahoušku. Musím přesvědčit tvého otce, že si tě zasloužím, a to nebude snadné. Ale jsem rozhodnutý, že zvítězím."

Podívala se na mě pochybovačně.

"Určitě uspěješ, Davide, ale nesmí tě to změnit."

Koutkem oka jsem zahlédl, jak na verandu vstoupila sestra Flemingová.

"Jen si běž zaplavat. Sestra Flemingová nás pozoruje," řekl jsem a ztišil jsem hlas.

Otočil jsem se a pomalu jsem kráčel ke kůlně. Našel jsem si košík a malý rýč a pustil jsem se do pletí záhonu růží. Pracoval jsem v zahradě až do setmění.

* * *

Bylo po jedenácté, když zmizelo poslední světlo a vila se ponořila do tmy, zůstala jen její silueta, která se rýsovala proti nočnímu nebi.

Seděl jsem na trávě, zády se opíral o strom a čekal.

Jakmile se setmělo, postavil jsem se na ztuhlé nohy a tiše vystoupal po cestičce na horní terasu, abych se podíval ke kůlně na člun.

Vybral jsem si tmavé zastíněné místo pod stromy, posadil se na zábradlíčko a čekal jsem.

Pořádně jsem nevěděl, na co vlastně čekám, ale nechtěl jsem, aby mi tu noc cokoliv ušlo. Měl jsem představu, že Bellini by se mohl stavit pro poslední instrukce. Kdyby se tak stalo, nechtěl jsem o to přijít.

Hodina se vlekla a já už si začínal myslet, že zbytečně ztrácím čas. Ale stejně jsem věděl, že když si lehnu, nebudu moct kvůli vzrušení usnout. Tak jsem se rozhodl, že zůstanu venku na chladném nočním vzduchu, i kdyby se nemělo nic dít.

Ručičky na mých hodinkách ukazovaly půl jedné. Najednou jsem zaslechl tiché šplouchání vesel.

Sklouzl jsem z balustrády a ukryl se ve stínu.

Viděl jsem dolů do přístavu. Za pár minut se objevila pramice.

Poznal jsem Belliniho mohutnou postavu. Vystoupil z lodě a rychle ji přivazoval ke kotevnímu kruhu.

Zmizel mi z dohledu.

Uvažoval jsem, jestli šel rovnou do kůlny. Věděl jsem, že Laura zůstala ve vile. Pozoroval jsem ji v jejím pokoji. Její okno zhaslo jako poslední.

Už jsem chtěl vylézt ze své skrýše, abych se podíval, jestli v bytě nad kůlnou rozsvítil, když se objevil tak čtyři metry přede mnou.

Vylekal mě. Vystoupal po schodech jako duch. Za okamžik bych opustil svou skrýš a vystavil se jeho pohledu.

Schoulil jsem se, zadržel jsem dech a z úkrytu ho pozoroval.

Zastavil se nahoře na schodišti, hlavu měl nakloněnou ke straně a naslouchal - vypadal jako velká brutální gorila.

Potom kráčel po cestičce, nehlučně a s překvapivou lehkostí na muže jeho rozměrů.

Šel jsem za ním a držel se dostatečně zpátky, dával jsem si pozor, aby mne neprozradil sebemenší zvuk.

Pustil se cestičkou ke garáži.

Šel jsem za ním a viděl jsem, jak se zastavil před posunovacími dveřmi a ohlédl se přes rameno. Prožil jsem hrozný okamžik, kdy jsem si myslel, že mě zahlídl. Potom otevřel dveře, vklouzl do garáže a zavřel za sebou.

Přitiskl jsem se zezadu ke garáži, vtom zadním okénkem bez záclon proniklo ven světlo. Nahlédl jsem okénkem dovnitř.

Bellini si rozkládal na lavičku svoje nářadíčko.

Měl na sobě tílko a černé flanelové kalhoty. Svalnaté paže měl porostlé hustými černými chlupy a na obličeji a na krku se mu blyštěly kapky potu.

Otevřel kapotu a začal se hrabat v zapalování.

Nějakou dobu přehazoval dráty sem a tam, celý systém zpřeházel. Zřejmě chtěl mít jistotu, že zítra večer budu mít dost práce a nebudu hotov, dokud se jemu nepodaří odvést svůj úkol v Lauřině plánu.

Pracoval asi půl hodiny, potom odložil nářadí a otřel si ruce do kalhot. Když přehlížel svoje dílo, v obličeji se mu zračilo uspokojení.

Potom zpozorněl, hlavu nahnul na stranu. Rychlým pohybem vypnul světlo, vstrčil si nářadí do zadní kapsy u kalhot a rychle směřoval ke dveřím.

"To jsem já," ozvala se tiše Laura. "Už jsi hotov?"

"Jsem. To se mu nepodaří dát to jen tak do čajku."

"Neměl jsi svítit, Mario. Viděla jsem světlo až z domu."

"Musel jsem si rozsvítit," ohradil se podrážděně. "Copak jsem to moh dělat potmě?"

"Měl sis vzít baterku."

"Ty na mně pořád něco vidíš! Proč sis to neudělala sama, když ses tak chytrá?"

"Buď zticha!" okřikla ho Laura zuřivě. "Jestliže uděláš nějakou chybu zítra, bude tvojí poslední. Copak nemůžeš taky někdy zapnout mozek?"

"Neudělám žádnou chybu," zavrčel Bellini.

"To bych ti radila! A ať nepřijedeš pozdě. Rozumíš? V devět ať jseš u kůlny."

"Budu tam."

"Pustím gramofon. Když nebude hrát, znamená to, že se něco stalo. Nesmíš se přiblížit, jestli nebude hrát. Rozumíš?"

"Jo."

"Uslyšíš hudbu už zdálky. Když bude ticho, otoč se a jeď zpátky. To znamená, že něco není v pořádku."

"No dobrá, dobrá. Nejsem hluchej."

"Hlavně, abys tomu rozuměl. Jestli uslyšíš hudbu, půjdeš rovnou do vily. Nesměj tě vidět. Nesmíš ji nechat vykřiknout. A David nesmí vědět, co se stalo, dokud se neobjeví policie. Myslíš, že se ti podaří udělat to tak, aby nevykřikla?"

"Jasně," zabručel Bellini. "Nikdo by to nezvlád líp než já."

"Jakmile bude po všem, nasedni na loď a vrať se do hotelu. Tam zůstaneš, dokud nepřijedu. Možná to nebude dřív, než v pondělí nebo v úterý. To záleží na policii."

"Potřebuju nějaký prachy," řekl na to Bellini naléhavým hlasem.

"Do pondělka budu mít šedesát tisíc lir. Bude ti to muset stačit, než prodám svoje perly."

"To není moc," řekl Bellini.

"Bude ti to muset stačit," opakovala přísně. "Víc dostaneš koncem týdne, až budeš ve Švýcarsku. Teď se vrať do hotelu."

Pozoroval jsem Belliniho, jak se tiše vyplížil do tmy. Laura se vracela do vily.

Zůstal jsem na svém místě, těžce jsem dýchal, ruce jsem měl přitisknuté k tělu a srdce mi prudce bušilo.

Tak jsem přece jen nečekal nadarmo.

Nyní jsem je měl oba tam, kde jsem je chtěl mít.

Kapitola X

Druhý den ráno jsem se vzbudil za deset minut sedm. Ležel jsem v úzké horké posteli a hleděl na skvrnu modrého nebe, kterou jsem viděl oknem.

Tak dneska jdu na to, napadlo mě a prsty jsem si pročísl vlasy. Zítra touhle dobou...

Nepokojně jsem zahýbal nohama pod prostěradlem. Zezdola sem pronikaly zvuky: cinkání hrnečků a talířků, těžké kroky a hlasy. Slyšel jsem, jak si Bicci hlasitě odkašlává.

Zítra touhle dobou...

Jestlipak budu ve své posteli, v téhle místnosti, jestlipak budu naslouchat zezdola stejným hlasům nebo budu v milánské věznici či se skrývat na švýcarských kopcích na druhé straně hranice?

Odhodil jsem prostěradlo a došlápl na zem. Žaludek jsem měl sevřený a přestože v místnůstce bylo stále tepleji, bylo mi chladno, jako kdyby otevřeným oknem proudil studený východní vítr.

Zůstal jsem sedět na posteli a hleděl na svoje bosé nohy. Za třináct hodin a chloupek, napadlo mě, budu mít na svědomí dva lidi. Připadalo mi to, jako kdybych říkal, za sto let budu po smrti, něco, co člověk říká, ale plně si to neuvědomuje.

Začal jsem přemýšlet o podrobnostech plánu, ale pak jsem se zarazil. Nemělo smysl znovu to celé probírat. Už jsem to probral stokrát. Pomyslel jsem na všechno. Dával jsem si takový pozor - víc pečlivosti bych přípravám už ani věnovat nemohl. Teď můj úspěch záležel na štěstí. Jestli se mi má podařit uniknout, musí se mi to podařit. Jestli mě mají chytnout, stane se něco nepředvídatelného, něco, co nemůžu ovlivnit. Nic, co teď udělám, nic na co pomyslím, mi

nepomůže. Všechno jsem řádně promyslel, připravil jsem se dokonale. Nemá smysl o tom dokola dumat. Teď mi nezbývá než čekat do devíti večer a potom se do toho pustit podle plánu.

Vstal jsem a úzkou chodbičkou vstoupil do koupelny. Osprchoval jsem se studenou vodou a oholil se. Ruce se mi netřásly - nepořezal jsem se. Ani jsem se neškrábl, jak jsem se obával.

Oblékl jsem se a sešel dolů.

Siňora Bicciová přede mě postavila dva osmažené pstruhy a hrnek silné kávy.

Bicci již byl u pumpy. Viděl jsem ho oknem, jak tankuje benzín řidiči nákladňáku a přitom si s ním povídá.

Po snídani jsem šel k vodě a zapálil si. Jezero vypadalo v ranním slunci překrásně. Voda byla klidná a modrá, nebe plné líných bílých obláčků.

Kolem osmé hodiny jsem vstoupil do vily.

Sestra Flemingová na sobě neměla uniformu a v šedých šatech se slaměným kloboučkem na hlavě vypadala překvapivě elegantně. Už mě netrpělivě očekávala na verandě.

"Už jsem myslela, že dnes přijdete pozdě," uvítala mě kysele.

"Já nikdy nechodím pozdě. Bicci již připravuje auto."

Vstoupil jsem za ní do Brunovy ložnice. Už ho umyla a oholila. Hleděl na mě čilýma očima. Lehce a poněkud strnule jsem se uklonil.

"Dobré jitro, siňore," pozdravil jsem ho. "Doufám, že se dnes ráno cítíte silnější."

"Daří se mu pořád lépe," odpověděla za něj sestra Flemingová a přivezla pojízdné křeslo k posteli. "Ale spal dnes neklidně."

Zvedl jsem ho z postele do křesla a postavil se stranou, aby ho sestra mohla přikrýt. Potom jsem křeslo zavezl na verandu.

Laura čekala u zábradlí. Vrhla na mě rychlý pátravý pohled a chladným nevzrušeným hlasem mě pozdravila.

"Můžete zanést zavazadla sestry Flemingové do auta, Davide," řekla mi.

"Ano, siňoro," odvětil jsem.

Dnes večer, pomyslel jsem si a zahleděl se na ni, tě zabiju. Tohle jsou tvoje poslední hodiny na tomto světě. Užij si je. Buď laskavá, netvař se tak chladně a podrážděně. Za třináct hodin bude po tobě. Mohla by sis užít posledního dne, kdybys chtěla, ale místo toho budeš pokračovat ve svých intrikách a ohavných plánech a budeš myslet jen na peníze, které, jak si myslíš, dostaneš. Budeš netrpělivě čekat, až hodiny uplynou, místo aby ses snažila zastavit čas a plně využít života, který ti zbývá.

"Davide! Posloucháš mě vůbec?"

Polekal jsem se.

"Promiňte, siňoro," omluvil jsem se a otočil se.

Viděl jsem, jak na mě sestra Flemingová znepokojeně hledí. Uvědomoval jsem si, že mě Laura pozoruje, jak kráčím po verandě. Bylo mi to jedno. Už bylo pozdě cokoliv změnit. Past byla nalíčena.

Vzal jsem sestře Flemingové tašku a scházel jsem k čekajícímu autu. Postavil jsem zavazadlo na sedadlo vedle Bicciho.

Nastoupila do auta.

"Dávejte pozor, ať s ním netrhnete, až tu nebudu," řekla, když se auto dávalo do pohybu.

"Dám si pozor," odpověděl jsem a pozoroval jsem, jak auto kodrcá po kamenité zaprášené cestě.

Opona šla vzhůru. První dějství mé i Lauřiny hry začíná. Sestra Flemingová odjela. Další jednání bude odchod Marie. A pak budou hladce následovat další kroky. Než však vilu opustí Maria, zůstane opona nahoře, ale jeviště bude prázdné.

Vzal jsem si Bicciho loď a rybářský prut a vyplul na jezero. Když jsem byl asi pět set metrů od přístavu, vypnul jsem motor a nahodil prut.

Slunce pražilo a odráželo se z vody do mého obličeje. V dálce jsem viděl rybářské loďky vracející se na Pescatori po nočním rybaření. Napadlo mě, jestli Bellini už vstal, a podíval jsem se na hodinky. Bylo tři čtvrtě na devět. Připadalo mi, že je tři čtvrtě na devět už nejmíň hodinu. Minuty se vlekly jako hodiny, hodiny jako měsíce. Narovnal jsem ramena a pokusil se vyčistit si mysl.

Loď se lehce zakymácela. Za chvíli se malá loužička špinavé vody na dně lodě rozroste a budu mít mokro v botách.

Zahlédl jsem Valérii, jak schází po schodech k přístavišti. Měla na sobě žluté plavky. Jak stála na přístavní zídce a oblékala si koupací čepici, vypadala velmi mladě. Poprvé jsem si uvědomil, jakou má pěknou postavu. Stejně pěknou jako Laura, ale při pohledu na Valérii mi nevysychalo v ústech a srdce se mi nerozbušilo. Valérie ve mně nevzbuzovala tyhle pocity. Valérie bude mojí ženou, a až bude skutečně mou, potom jistě takové city přijdou.

Pozoroval jsem ji, jak se noří do vody a plave pomalu směrem ke mně. Byla asi padesát metrů od přístavu, když se otočila a plavala zpátky. Uvědomil jsem si, že mě v malé zelené loďce nemůže vidět, a byl jsem rád. Nechtěl jsem s ní mluvit, dokud nebude po všem.

Hleděl jsem na ni, jak se vyhoupla na zídku a potom běžela po schodech vzhůru, za běhu si strhla čapku. Pozoroval jsem ji, dokud nezmizela ve vile.

Pohrával jsem si s prutem, tahal jsem za splávek a přemýšlel o Valérii. Myslet na ni a naši společnou budoucnost mi připadalo jako dívat se za slunečního svitu na Taj Mahal.

Kolem půl jedenácté kolem mě proplul v motorovém člunu muž v bílé košili, co mě tak polekal, když se mě vyptával, jestli jsem neměl něco společného s generálem Costainem.

Měl s sebou děvče, takovou baculatou blondýnu. Měla na sobě zelené šaty, které se k ní nehodily. Byla přesně ten typ děvčete, jaké si berou seržanti, určitě bude chtít mít hodně dětí.

Zamával mi a věnoval mi široký přátelský úsměv. Zamával jsem mu taky, ale úsměv mi ztuhl na rtech. Pozoroval jsem jejich loď, dokud mi nezmizela z očí, potom jsem se dlouze nadechl.

Je to v pořádku, ujistil jsem se. Už o mně nepřemýšlel. Zřejmě mě nepoznal. Jinak by se na mě tak široce nesmál, kdyby věděl, že jsem seržant David Chisholm, dezertér a vrah.

Nahodil jsem a vtáhl ramena.

Všechno bude v pořádku, chlácholil jsem sám sebe. Jedině z něho jsem měl strach, on by mohl být ta nepředvídatelná událost. Teď už moje plány nic nezkříží.

Měl jsem pocit, jako kdybych čekal na červenou a naskočila zelená.

V odpoledním horku jsem se vile vyhýbal. Od dvou do čtyř jsem ležel na posteli, hleděl do stropu a nutil se mít mysl prázdnou. Počítal jsem mouchy na zdech a na stropě.

Spát jsme nemohl. Věděl jsem, že jakmile se uvolním, začne mi mysl pracovat a zobrazovat, co se má stát dnes večer v devět hodin. Musel jsem se neustále soustředit na to, abych nepřemýšlel. Počítat mouchy mi v tom horku připadala nejlepší činnost.

Krátce po čtvrté jsem sešel do garáže.

Bicci spravoval motor nějakého náklaďáku.

Potuloval jsem se kolem, pozoroval jsem ho a zaváděl s ním nesmyslné hovory. Nebylo lehké se s ním bavit, protože nikdy neměl na věci vlastní názor. Vždycky souhlasil se vším, co jsem řekl, ať to bylo sebehloupější.

Brzy mě přestalo bavit s ním rozpřádat hovor, šel jsem tedy na břeh jezera a házel jsem kamínky do vody. Každou chvíli jsem se podíval na hodinky. Jednou jsem je dokonce přitiskl k uchu, abych se ujistil, že se nezastavily.

Připadalo mi neskutečné, že se čas tak pomalu vleče.

Nakonec jsem se rozhodl, že musím něco udělat, abych nějak zabil zbývající čtyři hodiny, nebo se zblázním. Vsunul jsem Bicciho loď do vody, nastartoval motor a vypravil se do Stresy.

Jel jsem pomalu, napůl plynu a snažil jsem se udržet si prázdnou mysl.

Minul mě parníček na cestě na Pallanzu. Kolem zábradlí se shlukl hlouček turistů a hleděli na mě, jako kdyby ještě nikdy neviděli muže v loďce.

Změnil jsem kurs, abych mohl Pescatori obeplout. Přijel jsem blízko k pobřeží. Na převrácené lodi se slunil Bellini, tvářil se zachmuřeně a mezi rty svíral doutník.

Jak jsem obrátil příď směrem od ostrova, všiml jsem si, že se dívá na hodinky. Laura bude ve vile a taky se každou chvíli bude dívat na hodinky. Tři lidé čekají, až bude devět hodin, tři lidé, kteří pomýšlejí na vraždu.

Když jsem plul kolem ostrova Isola bella, zahlédl jsem muže v bílé košili, jak se ženou postávají na terase a prohlížejí si zahrady pod sebou.

Když slyšel můj motor, vzhlédl, řekl něco své ženě a zamával mi.

Zamával jsem mu taky.

Pokynul mi, abych přistál, ale já jsem zavrtěl hlavou a ukázal na hodinky. Zrovna jsem netoužil po tom, aby se mě ještě na něco vyptával.

Přidal jsem plyn a mířil ke Strese, ale nepřistál jsem. Držel jsem se pobřeží, jel jsem podél promenády a pozoroval davy, jak se nahýbají přes zábradlí a pozorují nákladní lodě, a auta třpytící se ve slunci. Potom jsem se od pobřeží vzdálil a zamířil k vile.

Bylo půl sedmé, když jsem připlul do přístaviště. Když jsem vystoupil, slyšel jsem, jak někdo běží po pláži. Podíval jsem se, kdo to je. Byla to Valérie.

"Kde jsi byl celý den?" zeptala se a usmívala se na mě. "Všude tě sháním."

"Byl jsem ve Strese," řekl jsem a dodal: "Bicci potřeboval nějaké náhradní díly. Neměl jsem co na práci, tak jsem mu pro ně zajel."

"Pojď do stínu, Davide. Potřebuju s tebou mluvit."

"Je u něho a stará se o něj?"

"Ano. Já mám noční službu."

"To ona tak rozhodla?"

Podívala se na mě překvapeně.

"No, navrhla mi to."

Šel jsem s ní po pláži do stínu vrb.

"Mám pro tebe novinu, Davide."

Zůstal jsem stát jako přimrazený.

"Dobrou novinu?"

"Ano, miláčku, skvělou novinu."

Posadila se na kámen a stáhla mě k sobě.

"Mluvila jsem s Brunem."

"Ne snad o nás?"

"Ne zrovna. Mluvila jsem s ním o té práci. Chce, abys ji dělal, Davide."

Chvíli jsem bez hnutí seděl a cítil jsem příjemné mrazení v zádech. Kdo říkal, že se to všechno neobrátí v dobré? Všechno mi zatím vycházelo: nejdřív ten muž v bílé košili a teď tohle.

"Víš to jistě, Valérie?"

"Ano. Poznala jsem mu to na očích. Měl z toho velkou radost."

"O nás dvou jsi nic neříkala?"

"Ne, to ne. To musí počkat." Pozorně se na mě zahleděla. "Máš z toho radost, miláčku?"

"Radost? To není to pravé slovo. Jsem nadšený!"

"Budu si muset promluvit s doktorem Perellim. Má všechny Brunovy papíry, ale jestli Bruno souhlasí, doktor Perelli nebude nic namítat."

"Takže v pondělí nemusím odjíždět?"

"Jistěže ne. Budeš mít taky svůj pokoj ve vile. Zítra ti ho připravím, miláčku. Budeš potřebovat psací stůl. Můžeme spolu zajet do Milána a nějaký vybrat."

"Nevidím důvod, proč bych nemohl dál zvedat Bruna," řekl jsem. "Nemá smysl, aby to dělal někdo cizí, když zůstanu tady. Řekneme doktoru Perellimu, aby nikoho nesháněl."

Vklouzla mi rukou do dlaně.

"Uvidíme se mnohem častěji. Budeš pracovat v domě. Ach, Davide, já jsem tak šťastná!"

Vzal jsem ji do náručí.

"Co tomu řekne Laura?"

"Co na tom záleží?" poznamenala Valérie. "Co je jí po tom?"

No, zítra už nám do toho mluvit nebude. Přitáhl jsem Valérii k sobě a políbil ji.

Před půl osmou jsme se s Valérií vrátili do vily.

Laura seděla na verandě a četla. Bruno seděl v křesle a oči upíral na vzdálený vrchol Mottorone.

"To už je tak pozdě?" řekla Laura a zavřela knihu. Potom se podívala na hodinky. "Je čas, aby sis lehl, Bruno. Dnes v noci u tebe bude Valérie. Já půjdu po večeři do bytu nad kůlnou. Pustím si trochu swingu. Vím, že ty bys to poslouchat nechtěl."

Bruno se na ni zahleděl, v očích měl znepokojený výraz, její chladný obličej mu však nic neprozradil.

Zavezl jsem křeslo dovnitř a Laura odešla do svého pokoje.

"Nevím, jak vám poděkovat, siňore, za to, že jste mi dal příležitost pokračovat ve vaší práci," obrátil jsem se k Brunovi, když jsem ho uložil do postele. "Budu se snažit dělat práci tak, jak byste si přál."

Usmál se očima, potom přelétl pohledem k Valérii a zpátky ke mně.

"Promluvíme si o tom ráno," řekla Valérie a lehce se dotkla Brunova čela. "Má za sebou dlouhý den. Myslím, že si potřebuje odpočinout. Běžte se navečeřet, Davide. Co budete dělat dnes večer?"

Byl jsem rád, že jsem stál zády ke světlu a nemusel jsem jí pohlédnout do očí.

"Jestli mě nebudete potřebovat, rád bych si trochu zarybařil."

"Stavte se tu kolem půl jedenácté, než půjdu spát," řekla, "kdybych něco potřebovala. Myslím, že Bruno teď bude spát. Až přijdete, snažte se nedělat rámus."

"Uvědomuje si, jak jsem mu vděčný?" zeptal jsem se, když jsme se přesunuli na verandu.

"Nemusíš být vděčný. Vždyť mu vlastně pomáháš. Dělal si starosti, co bude s jeho poznámkami."

"Tak mu řekni, že už si starosti dělat nemusí."

Jak jsme spolu stáli na verandě, uvědomil jsem si, že až ji příště uvidím, bude po všem.

Vzal jsem ji za ruku.

"Miluju tě, Valérie."

"To ráda slyším, já tě taky miluju."

Nechal jsem ji na verandě a sestoupil jsem ze schodů.

Vtom ze svého pokoje vyšla Laura.

"Ach, Davide, něco se stalo s autem," řekla a přistoupila ke mně. "Nevím, co s ním je. Nefunguje startér. Mohl by ses na to po večeři podívat? Zítra brzy ráno mám schůzku v Miláně."

Zítra ani nikdy jindy už žádnou schůzku mít nebudeš, napadlo mě a obrátil jsem se k ní.

Obličej měla tvrdý jako vytesaný z mramoru a oči se jí leskly.

"Ano, podívám se na to."

"Pokusíš se to spravit?"

"Spravím to."

"Kdybych tak mohla mít jistotu, že ráno ten vůz budu mít..."

"Spravím to."

Věnovala mi dlouhý, tvrdý pohled a potom se vrátila do svého pokoje.

Bylo půl deváté a pět minut. Otevřenými dveřmi garáže jsem pozoroval Marii, jak kráčí po cestičce k brance.

Pozoroval jsem ji, jak těžce našlapuje, dokud mi nezmizela z očí. Teď už zbývalo jen dvacet pět minut, než to začne. V kapse jsem cítil pistoli. Pod košilí jsem měl pytlík s pískem. Byl jsem překvapivě klidný, neměl jsem žádné nervy, jenom jsem měl stažený žaludek, a to mě trápilo celý den.

Pohlédl jsem k vile. Po verandě ke mně přicházela Laura.

Popadl jsem šroubovák a vrátil se k autu. Když vstoupila do garáže, byl jsem zaměstnaný.

"Zjistils, co to je?" zeptala se a zůstala stát ve dveřích.

Obrátil jsem se k ní.

Stála mezi dveřmi a pohasínající světlo za ní mi připomnělo, jak stála v Pierově trattorii, viděl jsem pod sukní obrys jejích štíhlých nohou a zaoblených stehen.

Měla na krku perly a já znovu pocítil malé zadostiučinění. Další věc, která mi nahrála do ruky. Ale vzápětí jsem si s hrůzou uvědomil, že jsem na ty perly úplně zapomněl. Šel bych do kůlny bez nich a neměl bych pro Belliniho žádný motiv.

Ale náhoda mi nahrála. Samotná Laura nevědomky napravila moji první chybu.

"Někdo si s tím hrál," poznamenal jsem s hlavou skloněnou nad motorem. "Všechno je tu zpřeházené. To budu

dávat do pořádku do půlnoci."

"Opravdu?"

"Opravdu. Jestli to auto ráno potřebuješ, bude lepší, když se do toho hned pustím. Každej spoj je na jiným místě. Je to celý pomotaný."

"Udělej, co bude v tvých silách, prosím."

"Spravím to."

Znovu jsem se sklonil nad motor a poslouchal jsem, jak se její kroky vzdalují. Po chvíli jsem se narovnal. Byla už na poloviční cestě ke kůlně.

Odložil jsem šroubovák a přistoupil k lavici. Otřel jsem si ruce do kousku hadříku. Potom jsem si natáhl rukavice, které jsem si koupil.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo tři čtvrtě na devět.

Ještě jsem jí dal tři minuty, aby měla čas vstoupit do bytu nad kůlnou, a potom jsem se vypravil za ní.

Pomalu se šeřilo.

Slunce zapadlo za řadu kopců již před deseti minutami, nyní se červená záře odrážela od jezera a osvětlovala jejich vrcholky.

Měl jsem na nohou boty s gumovou podrážkou. Když jsem kráčel po schodech k přístavu, šel jsem naprosto tiše. Jakmile jsem měl kůlnu nadohled, zastavil jsem se a naslouchal.

Viděl jsem velkým otevřeným oknem pronikat světlo a za chvíli tichý noční vzduch prořízla swingová hudba. Ozvala se příliš hlasitě a pronikavě, než Laura seřídila zvuk.

Bellini teď nemůže být daleko, napadlo mě, a rychle jsem zamířil ke dveřím do bytu nad kůlnou. Podíval jsem se na jezero, ale bylo už ponořené do tmy, takže jsem malou lodičku v dálce nemohl vidět.

Pohlédl jsem se na hodinky.

Bylo za devět minut devět.

Vystoupal jsem po schodišti k bytu, přistoupil ke dveřím a sáhl na kliku. Bylo zamčeno.

Vytáhl jsem klíč, který jsem si k tomu účelu nechal zhotovit. Ruka se mi nechvěla a vklouzla do klíčové dírky na první pokus. Neměl jsem obavy, že mě uslyší, protože gramofon hrál naplno. Neměl jsem ani strach, že ji někdo uslyší, když zakřičí.

Otočil jsem klíčem a jemně strčil do dveří.

Klečela na parapetu pod oknem a hleděla ven. Rukama se opírala o dřevo.

Zavřel jsem dveře.

"Lauro."

Musel jsem zvýšit hlas, aby mě přes hudbu vůbec slyšela.

Viděl jsem, že se zachvěla, potom vstala a otočila se ke mně. Obličej měla zbarvený jako slonovina a v očích šok, strach a žíravou nenávist.

"Co tady děláš?" zasípala a nejistě ke mně přistoupila.

"Myslel jsem, že bude lepší, když za tebou zajdu," řekl jsem. "Nemůžu to auto spravit."

Rychle pohlédla k hodinám na poličce nad krbem. Strachem a nenávistí celá zošklivěla.

"Běž zpátky do garáže a zkus to znovu!" křikla na mě zuřivě. "A nechoď za mnou, nepřidělávej mi starosti. To je tvoje práce, jak si s tím poradíš!"

Přistoupil jsem k poličce nad krbem a očima spočinul na Dante-ho bustě.

"Nemůžu dělat nemožné."

Oba jsme zvyšovali hlas, abychom překřičeli hudbu.

"Udělej, co ti říkám! Okamžitě běž!"

"Nedá se s tím nic dělat," řekl jsem. "Teď pojedu do Stresy. Mám schůzku s přítelem. Budeš si muset vypůjčit Bicciho auto, jestli je to tak důležité."

Viděla, jak se jí celý pečlivě připravený plán hroutí před očima.

Zůstala na mě zírat a já jí četl myšlenky, jako kdyby je sama vyslovila.

Za tři minuty tu bude Bellini a já se s ním setkám. Musí Belliniho zastavit.

Takhle uvažovala.

Rychle se obrátila ke gramofonu. Když jej vypne, Bellini se obrátí a pojede pryč.

Rukou jsem uchopil Danteho hlavu.

Natahovala se po gramofonu a já ji chytl za rameno a otočil ji k sobě.

Zírala na mě, obličej měla zuřivě stažený. Spatřila bustu v mé ruce. Všimla si, že mám na sobě rukavice. Pohlédla mi do očí. V té poslední vteřině života, který jí zbýval, jako by přečetla v mých očích, co mám v úmyslu a jak jsem ji porazil jejími vlastními zbraněmi.

Otevřela ústa. V očích jí zle a poděšeně zablýsklo, vypadala jako zvíře chycené do pasti.

Zvedala ruce, aby si chránila hlavu, ale chytl jsem ji za zápěstí a vší silou ji bustou uhodil ze strany do hlavy. Cítil jsem tu ránu v celé paži. Roh podstavce se jí zabořil do lebky, cítil jsem, jak mi do obličeje vystříklo něco vlhkého a teplého. Padala dopředu a prsty se mě zachytila za košili. Bustu jsem upustil.

Odstrčil jsem ji.

Upadla na bok a převrátila se na záda, sukni měla vysoukanou nad kolena.

Stál jsem nad ní. Přerývaně jsem dýchal a pot, který mi stékal z čela, mě pálil v očích a oslepoval mě.

Nemusel jsem se jí dotýkat, abych poznal, že je mrtvá. Nikdo živý takhle vypadat nemůže.

Postál jsem ještě dvě tři vteřiny, lapal jsem po dechu a snažil jsem se nedívat se na rozšiřující se kalužkrve, která

pronikala skrz její jemné vlasy barvy mědi. Strhl jsem jí perlový náhrdelník z krku a na nejistých nohou jsem mířil ke dveřím.

Nad kopci vyšel měsíc a vrhal stříbrné světlo na klidnou hladinu Laga.

Zůstal jsem stát ve dveřích a hleděl jsem na vodu. Asi čtvrt míle odtud bylo vidět malou pramici. Mířila ke mně. Pomalu a zhluboka jsem se nadechl. Cítil jsem úlevu.

Loďka nedojede do přístavu dřív než za čtvrt hodiny. Bellini nedodržel svůj slib a přes svoje ujišťování se zpozdil!

Opřel jsem se o zeď kůlny. Nohy jsem měl slabé a srdce mi tlouklo tak divoce, že jsem měl pocit, že se zadusím.

Měl jsem chuť utéct. Pomyšlení, že teď se budu muset utkat s Bellinim, mě naplňovalo hrůzou.

"Chisholme?"

Málem jsem omdlel, když jsem tak blízko u sebe zaslechl tichý hlas. Pomalu jsem obrátil hlavu směrem, odkud hlas vycházel. Pomalu jako člověk, který spatří ducha, jako někdo, kdo za sebou slyší podezřelé zvuky.

Ze stínu pod vrbami se ke mně blížila vysoká kostnatá postava doktora Perelliho.

"Chisholme?"

"Ano."

"Schovejte se. Co tady děláte?"

Gramofon nepřestával hrát swingovou hudbu a já sotva rozuměl, co říká. Byl jsem tak vystrašený, že jsem se bál pohnout.

Chytl mě za ruku.

"Bellini je na cestě," řekl mi naléhavě. "Schovejte se. Nechci, aby 'nás viděl."

Nechal jsem ho, aby mě zavedl do stínu.

"Proč jste sem přišel, Chisholme?"

A já bláhovec si myslel, jak se mi všechno daří.

"Chtěl jsem říct siňoře Fancinové o autě."

Skřehotal jsem jako žába.

"A byl jste za ní?"

"Ne. Dveře byly zamčené. Neslyšela mě."

"To je dobře. Už jsem se bál, že jste ji chtěl varovat. Víte, co má v plánu?"

"V plánu?" opakoval jsem přihlouple. "Jak to myslíte?"

"Ona a Bellini chtějí dnes večer zavraždit Valérii. Bellini je na cestě sem," řekl Perelli. "Nachystal jsem na něj past. Místo je obklíčené policií."

Nic jsem na to neříkal. Srdce mi přestalo tlouct.

"Ta žena to nemá v hlavě v pořádku," pokračoval Perelli. "Vždycky jsem tušil, že není normální. Je to neuvěřitelné. To ona způsobila Brunovu nehodu. Hrála si s brzdami. Chce samozřejmě jeho peníze. Přesvědčila Belliniho, aby dnes večer zavraždil Valérii, a potom má v úmyslu zavraždit Bruna. Chce, abyste vy byl za Valériinu vraždu zodpovědný. Je to neuvěřitelná zápletka."

"Jak to všechno víte?" vykoktal jsem.

"Nemohla se ovládnout, aby Brunovi neřekla, co má v úmyslu. Myslela si, že jí nehrozí žádné nebezpečí, protože Bruno nemůže mluvit. Ale ten šok a starosti mu vrátily řeč. Říkal jsem mu, že když se bude hodně snažit, získá znovu řeč. Řekl mi to právě včas, abych učinil nezbytná opatření."

Vzpomněl jsem si na ni, jak leží v bytě nad kůlnou, a zhluboka a přerývaně jsem se nadechl.

"Proč jste mi to neřekl?" zeptal jsem se.

"Měl jsem strach, abyste náš plán nezhatil. Chtěli jsme je přistihnout při činu. Navíc jsem se až včera dozvěděl vaši historii, Chisholme. Až do včerejška jste byl také podezřelý."

Hleděl jsem na něho nechápavě a cítil jsem, jak mi krev hučí v uších.

"Co máte na mysli?"

"Řekla Brunovi, že jste za války zabil nějakou ženu ve Florencii. Šel jsem na americké velvyslanectví, abych si zjistil podrobnosti." Ohlédl se přes rameno. "Kapitáne Boosi, můžete na okamžik, prosím?"

Ze stínu za stromy vystoupil muž.

"Nazdar, Chisholme."

Poznal jsem ho, jak vystoupil na světlo: byl to ten muž v bílé košili, ale teď měl na sobě uniformu.

"Jsem John Boos, náčelník vojenské policie. Hledali jsme vás všude možně," pokračoval. "Copak jste neviděl naše inzeráty v tisku? Už jsem si myslel, že vás nikdy nenajdeme. Všechno je v pořádku. Asi před rokem jsme chytli Costaina při jedné z těch jeho práciček a řekl nám, že tu vraždu ve Florencii svalil na vás. Už se nemusíte ničeho bát. Jste čistý."

Stál jsem jako socha, nemohl jsem se pohnout ani promluvit, jen jsem na něho nechápavě hleděl.

"Už jede," zašeptal Perelli a přitiskl mě zase ke zdi.

Pramice byla už jen sto metrů od pobřeží, ale ten muž v lodi nebyl Bellini. Muž, který vesloval, byl menší, a jak se přiblížil, viděl jsem, že má na hlavě čapku s nápisem polizia.

"Co se děje?" zamumlal Boos směrem k Perellimu a blížil se k lodi.

Policista připlul ke břehu.

"Belliniho někdo zapích," oznámil Boosovi. "Je po něm. Podle toho, jak ho odrovnali, to vypadá na mafii."

"Zatraceně!" vykřikl Boos. "Máte po pasti, doktore. Co teď budete dělat?"

"Půjdu a promluvím si s ní," řekl Perelli zachmuřeně. "Možná, že se přizná. Rád bych, abyste šel se mnou," přistoupil k policistovi, který se vyhoupl na přístavní zídku.

"Kdyby to aspoň vypnula," poznamenal Boos a hleděl na osvětlené okno. Položil mi ruku na rameno. "Jsem rád, že

to takhle dopadlo, Chisholme. Musel jste si užít. Ale teď už to bude v pořádku. Zavezu vás do Milána a dám vám udělat pas. Jestli chcete domů, stačí slovo. Všechny výdaje vám zaplatíme."

Byl jsem tak ohromený, že jsem vůbec nedokázal myslet. Za pár minut ji tam najdou. Jestliže mám utéct, musím teď. Zůstal jsem ale na místě. Byl jsem zdrcený tím, co jsem slyšel. Vždyť jsem ji nemusel zabíjet. Jen kdyby mi to řekli!

"Tak jdete se mnou, kapitáne Boosi?" zeptal se Perelli.

"Myslím, že ne. Radši se do toho nebudu plést. Zůstanu tady s Chisholmem."

Perelli a policista odcházeli ke kůlně.

Boos vytáhl cigaretu, připaloval si a přitom hleděl na mě. Plamen sirky osvítil můj obličej. Viděl jsem, jak se mu v očích objevil úžas.

"Co to máte? Ublížil jste si?"

Nic jsem na to neříkal.

Posvítil na mě baterkou.

"Jste samá krev. Co jste to dělal?"

"Proč jste mi to sakra neřekl dřív?" zařval jsem na něj. "Proč jste mi to neřekl včera, že jsem čistej?"

Chytl mě za paži.

"Vy jste ji zabil?"

"Jo, zabil jsem ji. Myslel jsem, že je to jedinej způsob, jak zachránit Valérii a sebe. Zabil jsem ji, protože jste mlčel!"

Boos zaváhal.

"V tomhle motorovém člunu vás nechytnou," řekl tlumeným hlasem. "Půjdu za nima a zdržím je. Vlezte si do člunu a zmizte odsud. Podle toho, co jsem o ní slyšel, si nic lepšího nezasloužila."

Hudba najednou ztichla.

"No běžte," nutil mě.

Vzpomněl jsem si na posledních šest let, kdy jsem se musel skrývat. Vždycky jsem nějak doufal, že Costaina chytnou a že nakonec budu čistej. Teď takovou naději nemám. Musel bych se skrývat do konce života.

"Kam myslíte, že půjdu? Pro co budu žít?" zeptal jsem se. "Utíkám už šest let, copak si myslíte, že můžu utíkat celej život?"

"Nemluvte a zmizte!"

"Nemyslete si, že mi prokazujete nějakou službu," řekl jsem. "Zůstanu tady a ponesu odpovědnost za to, co jsem udělal."

V okně se objevil Perelli a nahnul se ven.

"Kapitáne Boosi! Nenechte toho člověka utéct!"

Boos rozpačitě pozvedl ramena.

"On se ani utéct nesnaží," řekl a kráčel ke kůlně.

Zůstal jsem stát na přístavní zídce a hleděl jsem na klidnou hladinu Laga. Nikdy v životě jsem se necítil opuštěnější.